

УЧИТЕЛЪТЪ
ПЕТЪРЪ ДЖНОВЪ

РАЗУМНИЯТЪ
ЖИВОТЪ

ТРИТЪ ОСНОВИ
НА ЖИВОТА

РАЗУМНИЯТЪ ЖИВОТЪ

Бесѣди отъ Учителѣтъ

Дадени на ученицитѣ

отъ

Всѣмирното Бѣло Братство.

Въ гр. София прѣзъ лѣтото на 1924 год.

24.08.1924 год. - 07.09.1924 год.

Печатница Малджиевъ - Русе

ул. Сараоолу № 21

ДЖНОВЪ

ТРИТЪ ОСНОВИ НА ЖИВОТА

БЕСѢДИ

(По стенографски бѣлѣжки)

27 Февруарий 1921 год.

6 Мартъ 1921 год.

16 Януарий 1920 год.

СОФИЯ

Печатница на

Книгоиздателство "Слово", А. Д-во

1921 год.

Ученикът трябва да *благодари* от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си.

Тогава струите на Любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят

(Свещени думи на Учителя, стр. 68, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде *благодарен* на това, което Учителят му дава, и да върви напред.

Учителят никога няма да остави ученикът да се спре. Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с *благодарност* и *благоговение*.

Учителят

(Свещени думи на Учителя, стр. 100, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването и прилагането Му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за Него, за Словото.

РАЗУМНИЯТЪ ЖИВОТЪ

Обяснения и упжтвания
отъУчительтъ

Дадени на ученицитѣ
отъ
Всѣмирното Бѣло Братство
през Септември 1924 год.

Печатница Малджиевъ - Русе.

Качества на разумния животъ

По какво се отличава разумния животъ, или какви сж качества-та на разумния животъ? По какво се отличава една пълна и една празна стомна, или по какво се отличава една здрава и една счупена стомна? Разумниятъ човѣкъ въ своитѣ разсѣждения, въ своитѣ заключения, въ своитѣ аналогии и подобия съпоставя нѣщата разумно, т. е. така ги съпоставя, че между тѣхъ да има извѣстни съотношения.

Значи, здравата стомна задържа водата, счупената я пропуска. Казвамъ тогава: счупената стомна, въ едно отношение, за лѣнивия човѣкъ е за прѣдпочитане. Защо? - По-леко ще я носи. И за глупавия човѣкъ една счупена стомна е за прѣдпочитане. Той казва: защо ми е здрава, пълна стомна? Тя е тежка. За разумния животъ, обаче, пълната стомна е за прѣдпочитане. Питамъ ви сега: можете ли вие да носите една пълна стомна, и вашата рѣка да не почувства нейната пълнота, нейната тежестъ? Сега, нѣкои отъ васъ, като иматъ една добродѣтель, почватъ да се разкайватъ. Защо? Защото като носятъ една добродѣтель, чувствуватъ нейната тежестъ. Вие искате да бъдете добродѣтелни хора, безъ да почувствувате тежестъта на добродѣлитѣ. Като говоря за тежестъ на добродѣлитѣ, подразбирамъ, че всѣка добродѣтель си има своята цѣнностъ, и затуй въ живота добродѣтельта ще ни причини една болка. Отъ какво ще бъде тази болка? - Колкото и да е хубава една пълна стомна, като я носишъ, ще ти дотежнѣе, ще я прѣнасяшъ отъ рѣка въ рѣка и най-послѣ ще кажешъ: откъснаха ми се рѣцѣтъ! Но послѣ, слѣдъ като си достигналъ нѣкъдѣ и ожаднѣлъ, ще дигнешъ стомната, ще глътнешъ нѣколко капки и ще кажешъ: е, хубава е тя! Слѣдователно, неприятността, която изпитвашъ отъ тежестъта на стомната, ще се сравни съ ползата, която ти допринесе водата въ нея.

Сега, мнозина отъ васъ разбиратъ добродѣтельта като нѣщо външно. Вие казвате: да бъде човѣкъ добъръ! Добродѣтельта никога не може да се прояви отвнѣнъ. Тя е чисто духовно нѣщо. Тя не може да се обсеби, тя не може да се завлада. Добродѣтельта е свободна въ своитѣ проявления, и който има добродѣтельта, въ неговия животъ има миръ. Първото нѣщо: добродѣтельта носи миръ, а мирътъ показва равновѣсието на духовния животъ.

Ние трѣбва да схванемъ съотношенията на доброто и добродѣтельта къмъ сегашния животъ. Всинца искате да живѣете. Добъръ, но животътъ не може да се изрази по единъ начинъ. Всѣки единъ животъ си има особена форма, въ която въ дадения случай може да се

прояви. Онзи охлювъ, който виждате да пълзи, и той би желал да живее разумен живот, но природата му турила рога, турила му един малък товар, турила му и едно лигаво вещество. Питамъ сега: завидно ли е положението на охлюва? И той иска да живее, но утрѣ го хванете, туритѣ го въ врѣлата вода, извадите го отъ негова-та черупка, приемоте го въ стомаха си и казвате: тукъ ще живѣете а не тамъ. Неговиятъ животъ минава въ вашия. Вземете волѣтъ или кое и да е млѣкопитающе. И тѣ искатъ да живѣятъ разумно, но може ли единъ волъ да се освободи отъ своитѣ рога, отъ своитѣ копита! Всѣки волъ иска да живѣе културенъ животъ, както и ние искаме, обаче човѣкътъ го хваща, туря му юларъ на главата, туря му хомотъ, взима остена и цѣль день го кара на нивата. Питамъ: туй положение на вола приятно ли е? - Не е приятно. Казвате: такава е волята Божия. Не е такава волята Божия, такава е волята на човѣка. Волѣтъ казва: не е казано по цѣль день да оре. Вие казвате: така е писалъ Господъ. Никой не е челъ нѣкъждѣ да е писано отъ Господа, че този волъ трѣбба да оре на нивата. Никой не е чулъ гласа на Господа, тѣй да каже. Добрѣ, ние, разумнитѣ хора, които ходимъ на два крака и отправяме очитѣ си къмъ Бога, и ние искаме да живѣемъ свободно, но и ние сме ограничени. Въ този животъ има извѣстни закони, които ни ограничаватъ. Ти си младъ, хванатъ те като войникъ въ войската, дагатъ ти пушка и ти казватъ: ще отидешъ да се биешъ за отечеството си! Ще има музика, ще има барабанъ, и ти ще тръгнешъ подъ тактъ, не както си искашъ, но както ти заповѣдватъ: разъ-два, разъ-два. Ти ще кажешъ: азъ съмъ свободенъ, азъ мога да правя, каквото си искамъ. Не, извадете отъ ума си това велико заблуждение! Азъ нѣкой пжтъ ще ви опрѣдѣля, какво нѣщо е свободата. До тогава, докато човѣкъ има извѣстни задължения въ свѣта, той не е свободенъ. Има три вида задължения въ свѣта: Първото положение: да ходишъ съ двѣ вериги на краката си и съ товаръ на гърба си. Това азъ наричамъ мжчение. Второто положение: безъ вериги на краката си, но съ товаръ на гърба си. Това наричамъ задължение. Третото положение: безъ вериги на краката си, и безъ товаръ на гърба си. Това наричамъ свобода на движение.

Сега ще ви запитамъ: добродѣтельта сама по себе си туря ли вериги? - Не туря. Тогава, ако искате да наложите едно върѹю на ума на нѣкой човѣкъ, не му ли туряте вериги? Ако чрѣзъ любовта, която проповѣдвате, искате да туритѣ извѣстни ограничения, извѣстни връзки на нѣкое сърдце, на нѣкоя душа, не туряте ли вериги? Гдѣ е разумността на вашия животъ въ такъвъ случай? Съ двѣ вериги може ли да се ходи? Казвате: разбира се, че ще ходя. Да, тѣй ще каже-

ме, но като видите единъ човѣкъ съ двѣ вериги на краката си, ще кажете: този човѣкъ много медлено прогресира, той е много кекавъ. Че какъ ще прогресирамъ? Двѣ вериги имамъ на краката си! Моята разумность, въ дадения случай ми показва, че трѣбва да правя много малки стѣпки. Стариятъ дѣдо какъ ходи? - Бавно върви, той има двѣ вериги на краката си. Ние му се смѣемъ защо ходи така. Такова положение има въ човѣшкото сърдце и въ човѣшкия умъ.

Азъ искамъ да ви доведа до една вътрѣшна връзка съ ония велики, живи закони, чрѣзъ които Богъ управлява свѣта. Въ тия закони човѣкъ е абсолютно свободенъ, той може да прави, каквото иска, но въ тѣхъ той е отговоренъ за дѣлата си. Да бжде човѣкъ отговоренъ, това е приятно нѣщо въ свѣта! За какво можешъ да бждешъ отговоренъ? - Можешъ да бждешъ отговоренъ за това, което Богъ ти е далъ, за доброто, което е вложилъ въ тебѣ. То е една велика цѣнностъ! И единъ день, когато достигнете до положение да видите какво нѣщо е Божията Добродѣтель, вие ще разберете въ какво седи доброто на живота.

Ако ви задамъ единъ въпросъ: по кой начинъ може да се направи вашиятъ животъ щастливъ, какво бихте отговорили? Всички искате да бждете щастливи, но кой е истинскиятъ начинъ, по който животътъ ви може да бжде щастливъ, задоволителенъ, такъвъ какъвто го искате? Въ свѣта нѣма нито една философска система, която да е разрѣшила този въпросъ. И може да се минатъ още много години, докато хората правилно разрѣшатъ кой е истинскиятъ начинъ или истинскиятъ пѣтъ за щастие. Вие нѣкой пѣтъ може да слушате нѣкоя моя проповѣдъ и да мислите, че днесъ може да се разрѣши въпроса, какъ можемъ да бждемъ щастливи. И вие казвате: Учителятъ казва така, едн-кой си проповѣдникъ казва така, едн-кой си ученъ, философъ казва така, Христосъ казва така. Казано, казано но въ всичко това трѣбва приложение.

Да кажемъ, че имате предложението “азъ ходя”. Тия двѣ думи, споредъ правилата на граматиката, нали трѣбва да се съпоставятъ правилно? Можемъ да кажемъ “азъ ходя”, или “ходя азъ”. Можемъ да кажемъ “нося азъ”, или “азъ нося”. Граматически кое е по-право? - Азъ нося, азъ ходя. Защо? Какъ може да докажете, че “азъ нося”, “азъ ходя” е по-право отъ “нося азъ”, “ходя азъ”? Трѣбва да знаете отношенията на нѣщата въ живата природа. Запримѣръ, какво ще кажете, отъгъ идва свѣтлината, отъдолу-нагоръ, или отгоръ надолу? Свѣтлината идва отгоръ надолу, т. е. отъ главата и слиза къмъ краката. Значи, въ природата има единъ естественъ начинъ, по който ставатъ нѣщата. Свѣтлината винаги идва отъ главата къмъ краката. Ние

наричаме това нѣщо разумно начало, съ което се държимъ за Бога. То е най-близкото начало, което е вложено въ Божественото естество на човѣка. Главата е, която най-първо възприема Божиитѣ мисли. Тя ги възприема по-скоро, отколкото краката.

И тъй, като казвамъ “азъ ходя”, то значи азъ, разумното ходя, т. е. това е движение, което азъ мога да направя. Значи, ходя, това е резултатъ на азъ, затова правилно е “азъ ходя”, а не “ходя азъ”. Сѣнката изобщо не може да ходи отпръдъ. Нѣкои ще кажатъ: да при сегашнитѣ условия на земята, сѣнката нѣкой пжтъ може да върви отзадъ напръдъ, но напролѣтъ когато слънцето се движи, сѣнката не е всѣкога отзадъ. Слѣдователно, когато ние се движимъ къмъ Бога, сѣнката е отзадъ, а когато се отдалечаваме отъ Бога, сѣнката е отпръдъ. Азъ съмъ казвалъ и другъ пжтъ: щомъ човѣкъ се приближава къмъ Бога, сѣнката е отзадъ, а щомъ се отдалечава отъ Бога, сѣнката е отпръдъ. Ако страданията въ живота сж отзадъ, човѣкъ се приближава къмъ Бога, а щомъ страданията въ живота сж отпръдъ, той се отдалечава отъ Бога. Запримѣрь, направишъ едно добро, и слѣдъ това те сполети нѣкое нещастие. Това показва, че ти се приближавашъ къмъ Бога. Щомъ намислишъ да направишъ едно добро и, безъ да си го извършилъ още, те сполети нѣкое нещастие, ти се отдалечавашъ отъ Бога. Кое е по-добро отъ двѣтъ положения? - Първото. Да допуснемъ, че ти занесешъ нѣкому храна, и слѣдъ това те набиятъ, или намислишъ да занесешъ нѣкому храна, и прѣди да си я занесѣлъ, те набиятъ. Кое положение е по-добро? - Да те набиятъ слѣдъ като занесешъ храната. Да, така е. И Писанието казва: “Ако страдамъ, да страдамъ слѣдъ като съмъ направилъ доброто, а не прѣди това”. Този е правилниятъ процесъ. Сега, да се повърна къмъ мисльта си. И тъй, празната стомна добродѣтель ли е? - Не е. Безмислениятъ животъ, който можемъ да водимъ, добродѣтель ли е? Не е. Едно разтревожено състояние, което имате, добродѣтель ли е? - Не е. Вие имате слѣдната опитностъ. Вървате въ Бога, седите и си казвате: колко съмъ радостенъ днесъ! Азъ съмъ свързанъ съ Бога. Какъвъ миръ имамъ въ душата си! Моята вѣра, моятъ миръ никой не може да го отнеме. Тѣй разправяте на единъ вашъ приятель, но до тебе седи другъ единъ твой приятель, който те мушне малко. И ти го мушнешъ. Ти го питашъ: защо ме мушкашъ? И той те пита: защо ме мушкашъ? Защо се мушкате и двамата? Ако си впрегналъ единъ волъ и го мушкашъ той ще те пита: Защо ме мушкашъ? - Да вървишъ напръдъ, да орешъ. Ако нѣкой върви напръдъ, и ти го мушкашъ, и той ще те пита, защо го мушкашъ. Ти ще му отговоришъ: мушкамъ те, защото не вървишъ въ правия пжтъ. Туй мушкане разумно ли е? Значи въ този свѣтъ има задължения, юларъ

има, товаръ има на гърба ви. Това не е свобода, това не е убъждане. Въ такова положение не можемъ да бъдемъ свободни, и въ такова положение не може да се прогресира. Волътъ, за да прогресира, трѣбва да го пуснете свободно въ гората, да си пие на свобода водицата, да си пасе трѣвицата. Само така той ще бъде поправенъ. Слѣдователно, всѣки човѣкъ трѣбва да се остави свободенъ отъ своитѣ убъжденья, за да се прояви неговата вътрѣшна инициатива къмъ живота. Питамъ: ако вашиятъ миръ може да се отнеме тъй лесно, миръ ли е това? Азъ съмъ забѣлявалъ, у всинца ви става една рѣзка промѣна. Запримѣръ, най-малкутъ нѣща могатъ да ви смутятъ. Отвѣтъ може да стане едно смущение, но отвѣтрѣ човѣкъ не трѣбва да се смущава. Да кажемъ, че човѣкъ изгуби всичкото си материално състояние. Това трѣбва ли да го смути? Това не е признакъ, че Богъ не благоволява къмъ него. Ще бъде смѣшно, ако ми снематъ всичкия товаръ отъ гърба, и азъ да считамъ, че това е нещастие. Не, нѣкой другъ го взелъ на гърба си. Ако нѣкой освободи вола отъ неговия товаръ, по отношение на вола това е една привилегия. Богатството и сиромашията, това не сж привилегия, това сж само условия за учене. Въ богатството се уча да раздавамъ, а въ сиромашията се уча да придобивамъ. А ние всинца изменяме на това положение и казваме: всички искаме да бъдемъ богати. Богатъ може да бъде само добриятъ и разумниятъ човѣкъ, който служи на Бога, и Богъ има довѣрие въ него, всичко му дава на разположение. Е, питамъ: ако Богъ не ни даде единъ отличенъ умъ, ако Богъ не ни даде едно отлично сърдце, ако Богъ не ни даде една силна воля, какво можемъ да направимъ? Ако азъ съмъ слабъ, хилавъ, като единъ глустей, ако Богъ ме тури въ една такава форма, какво мога да направя? Или, ако азъ имамъ изкуството на единъ паякъ, какво мога да направя? Една мръжа мога да направя, но никога не мога да съградя единъ салонъ като този. Колко милиони паяци трѣбва да се съединятъ, за да съградятъ единъ такъвъ салонъ? Мислите ли, че ако се съединятъ 1,000,000 паяци, та щѣха да съградятъ единъ такъвъ салонъ? И 10,000 милиона, и 10 милиарда паяци да се съединятъ, пакъ не щѣха да съградятъ единъ такъвъ салонъ. Слѣдователно, не е въ количеството на нѣщата.

Сега, нѣкои се намирате въ положението на единъ охлѡвъ, други сте въ положението на едно маѣкопитающе, трети сте въ положението на единъ човѣкъ. Много такива положения има въ живота, въ опитността на духовния животъ, така че не мислете че сте свободни. Азъ бихъ желалъ нѣкой отъ васъ който се счита свободенъ да дойде при мене и да му дамъ една задача, отъ която да видите, че не сте свободни. Свободата подразбира абсолютна сила. Свободенъ е само

онзи, който има абсолютна сила, и затуй ние казваме, че при сегашните условия само Богъ е свободенъ, понеже Той е абсолютно силенъ. А понеже ние сме ограничени, щастие то ни всъкога може да се вземе, и правата ни всъкога могат да се ограничатъ. Ако ние сме при единъ силенъ господарь, нашето положение абсолютно зависи отъ неговата добра воля, отъ неговия умъ, отъ неговото сърдце. Ще кажете: е въ сегашния животъ така се изразява свободата. Вашитъ кокошки свободни ли сж? Положението на вашитъ кокошки напълно зависи отъ васъ. Ако една отъ вашитъ кокошки влѣзе въ курника, отъ кого зависи тя да излѣзе на другия денъ отъ курника? - Отъ васъ зависи. Ако вие прѣзъ вечерята сте се обърнали къмъ Бога, и сте научили единъ великъ законъ, да не ядете кокошки, вашата кокошка на другия денъ ще бжде жива. Тя ще каже: "Моятъ господарь се е разкалялъ, и азъ мога да живѣя свободно". Слѣдователно и ние можемъ да живѣемъ свободно. Но кога? Питамъ ви: господарьтъ, който живѣе вътрѣ въ васъ, разкалял ли се е? Ами, когато този вашъ господарь каже: азъ ще му счупя главата, да ме познае кой съмъ - какъвъ е този господарь? Значи, вие имате господарь на главата си, той ви заповѣдва, и вие сте неговъ слуга. Ще кажете: азъ живѣя по Бога, азъ мога да бжда свободенъ. Не, при такъвъ господарь вие сте толкова свободенъ, колкото сж свободни и вашитъ кокошки въ курника. Този господарь ще ти каже: смажи му главата! Ти ще я смажешъ и послѣ ще кажешъ; такива сж условията на земята. Да, при такъвъ господарь, такива сж и условията. Питамъ тогава: колко господари имате вие? - Двама господари. Единиятъ живѣе въ главата ви, а другиятъ - въ стомаха. Главата и стомахътъ сж сѣдалищата на тия господари. Това сж тѣхнитъ дворци, както ги наричатъ тукъ на земята - Дворецътъ на земния човѣкъ е стомахътъ, и по нѣкой пжтъ той става голѣмичтъкъ, разширява се. Щомъ този господарь почне да управлява нѣкъдѣ, познава се. Кокошкитъ крѣкатъ, агънца бѣятъ, жената плаче, дѣцата - сжщо, всички се разбѣгватъ. Госбата е много хубаво направена, всичко е въ редъ и порядкъ, но всѣки е туренъ на парила. И онзи мжжъ като си дойде, погледне отъ високо, пита жена си: какъ е ястието днесъ? - Много хубаво. И гледашъ тази жрица по цѣль денъ седи въ кухнята. Нѣкой пжтъ ние обвиняваме женитъ, че говорятъ. Не сж виновни женитъ. И мжжетъ говорятъ. Всинца готвятъ. Въпроса трѣбва да се слага принципиално. На какво готвятъ? - На огънь. Културата въ свѣта ще дойде, когато почнемъ да готвимъ безъ огънь, когато започнемъ да готвимъ безъ тенджерери. Има ли тенджерери, има ли паници, вилици, ножове, вжглища, огнища, това-онова, ще имаме култура като днешната.

Азъ искамъ да ме разберете чисто духовно. Тѣзи нѣща сж

символи само. Вие може да нѣмате тенджери въ кѣщата си, нито вилици и паници, нито огнище, да сте като нѣкои цигани, и пакъ тенджеритѣ да сѣ въ ума ви. Азъ съмъ гледалъ нѣкоя млада мома, която мечтае да се задоми, въздъхне и си каже: е, нѣмамъ си нито тенджера, нито огнище! Но като се ожени, набави си тенджери, паници, вилици, лъжици и въ продължение на 20 години толкова много нѣща си набавя, че едва съ нѣколко коли може да ги прѣнесе. По този начинъ хората прогресиратъ, прогресиратъ и най-послѣ казватъ: наредихме се вече. Да, кѣщата си наредиха, но умътъ си разрешиха. Едно врѣме се обичаха, а сега всичко иматъ въ кѣщи, миръ обаче нѣматъ.

Нѣкои хора вѣрватъ, че като се помолятъ на Бога, Господъ изведнѣжъ ще имъ даде миръ. Не е ли смѣшно положението, да затворя нѣкой пѣтъ кепенцитѣ на прозорцитѣ си и да се моля да дойде свѣтлината? Не, свѣтлината всѣкога е текла. Тя не идва, не се вика, не се купува. Има едно нѣщо въ свѣта, което не се вика, не се купува. То е свѣтлината. Има едно нѣщо въ свѣта, което не се придобива. То е любовта. Тя тече. Не се стремете да придобиете Любовта! Който се стреми да я придобие, тя се изгубва. Любовта е въ основата на живота. И малката Любовъ, и голѣмата Любовъ, която влиза въ сърдцето, еднакво действуватъ. Вие сега чакате да дойде голѣмата Любовъ, да дойде Христосъ, че съ своята слава да обгърне свѣта. Никога! Питамъ туй положение вѣрно ли е? То е вѣрно само по отношение на онази пѣпка, която се развива вътрѣ въ дървото. Когато пѣпката е готова да цѣвне, свѣтлината ще се прояви, но това е единъ процесъ на растене. Ако тази пѣпка е готова да израсне, тя ще израсне, но дали ще цѣвне или не, свѣтлината, и въ двата случая, е една и сѣща. Значи Богъ, въ своето проявление, въ своята Любовъ и сега, и въ миналото, и въ бъдещето е единъ и сѣщъ. Въ Него нѣма еднообразие. И стремѣжътъ на този Господъ на Когото служимъ, е да ни направи всички щастливи. Защо? - Защото Той самъ по себе си е щастливъ. За този си стремѣжъ, Той нѣкой пѣтъ ни причинява най-голѣмитѣ нещастия, за да ни причини щастие. Запримѣрь, нѣкой пѣтъ ние сме щастливи, че носимъ една счупена стомна, но не е право това. Казвате: азъ не съмъ толкова будала, да нося онази стомна пълна съ вода, да нося, такъвъ голѣмъ товаръ! Но като навлѣзете въ онази пустиня, като нагазите въ онази горещина, онзи, който носи пълната стомна, пийне си малко вода, навдаси си гърлото, а онзи, който носи празната стомна, казва: мене ми бѣше леко на ржката, а сега ми е тежко на гърлото. Другиятъ казва: мене ми бѣше тежко на ржката, но сега ми е леко на гърлото. Тѣй че ние не можемъ да избѣгнемъ извѣстни опитности, извѣстни порядки въ свѣта ще носимъ и празна,

и пълна стомна. - Човѣкъ, който носи добродѣтелята е като една брѣмenna жена, той трѣбва да страда за тази добродѣтель. Не страдaшъ ли за добродѣтелята, която имашъ, ти си безплоденъ човѣкъ. Ако вие искате да минете живота си безъ страдания, вие ще бъдете безплодни хора. До сега азъ не съмъ срещналъ нѣкой човѣкъ, да каже: азъ се много радвамъ, че пострадахъ. Всички казватъ: все на мене ли се дадоха тѣзи страдания, кога ще се махнатъ? Е, много лесно.

Вие, като ученици, трѣбва да разглеждате нѣщата разумно. Казвате: вижте онзи, човѣкъ тамъ, какъ си е поправилъ положението! Кой си е поправилъ положението? Това е една самоизмама. Какви съотношения има между онзи, който е поставенъ пръвъ министъръ на България, и онзи, който оре на нивата? По отношение на Бога, онзи, който оре на нивата, заема първо мѣсто, а онзи, който е пръвъ министъръ на България, заема послѣдно мѣсто. По отношение на хората пъкъ това е обратно. Питамъ сега: кое мнѣние е мѣродавно, нашето или Божието? - Божието. Туй е теоритически, но щомъ дойде до практическия животъ, вие не вървате въ това учение. Я ми кажете, коя жена отъ васъ е благодарна отъ лошия мжжъ, който и е дагенъ? Или кой мжжъ е благодаренъ отъ лошата жена, която му е дадена? Че сж лоши, това е нѣщо относително. Лошата жена за едного е добра, за другиго не. Азъ зная жени, които всѣка вѣчеръ се каратъ съ мжжетъ си, но такава жена, като отиде при своя любовникъ, да ги видите, какъ си гузугатъ! Азъ зная мжже, които като се върнатъ при женитъ си, постоянно се каратъ съ тѣхъ, но като отидатъ при любовницитъ си, да ги видите какъ си гузугатъ! Защо ставатъ тия нѣща? Този мжжъ не бѣше за тази жена, и тази жена не е за този мжжъ, обаче майката и бащата накараха този мжжъ да вземе тѣхната дщеря, или тѣхниятъ синъ да вземе тази дщеря. Слѣдователно, тѣ съпоставятъ нѣщата тѣй, както Богъ не ги е съпоставилъ. Имаме дѣлъ разумни същества, които не сж съпоставени правилно. Ходя азъ, значи слѣдствието върви преди причината.

Сега за мене не е важно да изнасямъ вашитъ неджзи. Цѣлиятъ свѣтъ, цѣлиятъ нашъ духовенъ животъ е потопенъ въ тия неджзи. Азъ ви наблюдавамъ, и гледамъ по нѣкой пжтъ, като направя едно прѣдложение, вие казвате: е, това нѣщо само тѣй се говори. Учителятъ иска само тѣй да ни занимава, но и той не може да го приложи. Не, Божествениятъ животъ трѣбва да се приложи абсолютно, нѣма никакво извинение, нито за мене, нито за васъ. Който го приложи, Любовта може да дойде у него, а който не го приложи, Любовта не може да дойде у него и нѣма да му се даде никаква сила. Има едно същество въ свѣта, което не може да се подкупи съ нищо. Това

сщество е Богъ. Него можемъ да го подкупимъ само по единъ начинъ. - Когато сме разумни и добри. Когато можемъ абсолютно да изпълнимъ Неговата воля, Той е готовъ да направи всичко заради насъ, но изгубимъ ли това, ние изгубваме всичкото Негово благоволение. Не сме тъй силни да обърнемъ волята Божия въ обратна посока.

Всички вие сте ученици, подвизавате се, всички сте кандидати за небето. Но ако ви попитатъ, какъвъ е смисълътъ на живота, ще кажете да станемъ безсмъртни, да бъдемъ граждани на царството Божие. Е, питамъ: какво изисква сега Богъ отъ насъ? Ще кажете: не знаемъ. Приложили ли сте туй, което Богъ изисква отъ насъ? Нѣкой ще каже: азъ зная. Можешъ ли да знаешъ туй, което никога не си опиталъ? Ако азъ нося въ джоба си захаръ, но никога не съмъ я опиталъ, ще зная ли какво нѣщо е захаръта? Е, какво нѣщо е захаръта? - Бръкна въ джоба си, кажа: ето на! Ами ти опиталъ ли си я? Не ми трѣбва да я опитвамъ, азъ я имамъ въ джоба си. Е, какво нѣщо е добродѣтельта? - Бръкни въ джоба ми. Джобоветъ на сегашния свѣтъ сж пълни съ добродѣтели, и като ги бутнешъ, изваждатъ ги. Не, не, въ моя джобъ вие не може да намерите нито една бучка захаръ, но като дойдете въ моя домъ, ако сте жадни, като ви дамъ една чашка вода, ще пиете и ще опитате нейната сладчина. Иначе нѣма да видите захаръта. Всичката моя захаръ е потопена въ водата. Ние не можемъ да туримъ добродѣтельта въ джоба си. Не, не можете да я турите въ джоба си, нито може да я отгѣлимъ отъ живота си. Добродѣтельта е непрѣрывно свързана съ самия животъ, не може да се отгѣли отъ него. Ако нѣкой иска да отгѣли добродѣтельта отъ живота, той ще си причини най-голямото нещастие. Нѣкой иска да направи добро и да го види. Не се стремете да видите доброто, което сте направили. Ако искате да знаете, дали това, което сте направили е добро, повикайте единъ вашъ приятелъ, дайте му да пие малко отъ вашата вода, да опита тази сладчина. Ако той е доволенъ, радвайте се на това, че вашата добродѣтель е вътрѣ въ вашия животъ. Да опрѣдѣля мисълъта си по-конкретно. Питамъ сега: кое положение е по-добро? Дойдешъ у дома, нагостя те, и слѣдъ като те нагостя, да кажа въ себе си: е, да си отиде този човѣкъ, не го искамъ повече. Или като ми дойдешъ на гости и те нагостя добръ, да ти кажа: радвамъ се, че дойде. Какъ сж дѣцата, жената? А не слѣдъ като разбогатѣте да ви кажа: радвамъ се, че дойдохте, приятно ми е. Защо? Защото като сте разбогатели, има какво да взема отъ васъ. Не, въ истинската добродѣтель и Божия Любовь, като дойдешъ при мене, азъ трѣбва да почувствувамъ една радостъ и да си кажа: благодаря, че този приятелъ ми дойде днесъ на гости. Да чувствуваме, че посѣщението на единъ мой приятелъ е

посещение отъ Бога. Това е истинското пожелание, което трѣбва да храня къмъ всѣки едного отъ васъ. Не да ви казвамъ въ очитъ, че се много радвамъ, за дѣто дойдохте въ къщата ми, но като излѣзете отъ моя домъ, да се обърне къмъ Бога и да благодаря, а вие да почувствувате единъ вжтрѣшенъ миръ, една дълбока радостъ. Тѣй да почувствувате това посещение, като че Богъ ви е посѣтилъ. Защо? - Защото моитъ отношения къмъ Бога сж правилни, и отношенията на Бога между насъ сж правилни. Азъ съмъ забѣлявалъ, дойде нѣкой да ме посѣти, но нѣкога нѣмамъ физическа възможностъ да го приема, на земята сме, и той като си излѣзе, остава недоволенъ, махне така съ ръка. Той трѣбва да си каже: азъ съмъ много доволенъ, благодаря на Господа, че Учителътъ днесъ не ме прие. Ами защо сте недоволни? Мислите ли, че ако азъ излѣза при васъ, мога да ви дамъ това, което искате? И безъ да излѣза при васъ, пакъ мога да ви дамъ това, което искате. Ами че азъ имамъ копчета. Бутна едно копче, и почва да тече отъ него. Трѣбва ли да ви дамъ чашка? Сега вие ще кажете: моля, питайте Учителя, благоволява ли да пия отъ тази вода? Не само една чаша, но и хиляди чаши можете да пиете. Щомъ сте дошли до тази чешма, може да пиете колкото чаши искате. Щомъ пиете азъ ще кажа: тия ученици сж много умни, и Господъ благоволи къмъ тѣхъ.

Това е външната страна на живота. И задачата въ живота ни е да бждемъ доволни въ дадения моментъ, и като се обърнемъ къмъ Господа, да кажемъ: Господи, ние сме благодарни отъ всичко. Това е цѣльта ми, къмъ която искамъ да насоча ума ви. Това е правилната философия, която разрѣшава всички въпроси. Ти си търговецъ, изгубилъ си нѣщо. Благодаря за това. Туй, което си загубилъ, то не е загубено, то е една печалба. Да кажемъ, че ти си жена. Мжжъ ти не те приема добръ, нагрубява те. Че това е едно добро положение. Ами че какъ! Той ти казва: ти цѣлиятъ день ходишъ, кждѣто трѣбва и не трѣбва, обикаляшъ тукъ-тамъ. Защо не се връщашъ дома си? Защо хойкашъ толкова? Ти ще му кажешъ: какъ смѣешъ да ми казвашъ така? Ами, че нека си казва каквото си иска! Ти се спри и си кажи: чакай да видя, какво иска да ми каже Господъ днесъ чрѣзъ устата на моя възлюбленъ. Азъ казвамъ така: има възлюбени, които вършатъ волята Божия. Има възлюбени, които не вършатъ волята Божия. Има възлюбени, които сж добри и разумни. Има възлюбени, които не сж добри и разумни. Ако твоятъ възлюбенъ е разуменъ, той нѣма да ти каже, защо ходишъ да хойкашъ, но ще ти каже: азъ се безпокояхъ за тебе, обаче като те видѣхъ, успокоихъ се и се радвамъ много, че се върна въ къщи. Жената - сжщо. Докато мжжътъ го нѣма, тя дига шумъ, но като си дойде, казва: много се радвамъ, че дойде; бѣхъ започнала да се

тревожа за тебе, но всичко ми мина вече.

Гледамъ нѣкои критикуватъ, казватъ: тия ученици не живѣятъ по Бога. Я ми кажете, какъвъ е вашиятъ идеалъ! Азъ ви казвамъ: има само единъ начинъ за живѣне по Бога. Като видя единъ ученикъ, да ми стане тъй приятно! Не сж погрѣшкитѣ, които трѣбва да видя въ него. Нѣма какво да го подозирамъ. Всѣки ученикъ си има една слаба страна. Нѣкой върви бавно, като охлювъ. Трѣбва ли да га осжждамъ? Ще го погала, ще му кажа: нѣма нищо. Той ще ми каже: сега азъ съмъ като охлювъ, имамъ прѣпятствия, ржцѣ нѣмамъ, крака нѣмамъ, но очитѣ ми сж високо. Единъ день, когато ми израснатъ ржцѣтъ и краката, ти ще видишъ какъвъ ученикъ може да стане отъ мене! Сега да ви приведа този символъ. Когато единъ ученикъ разбере Правдата въ абсолютната смисълъ, неговитѣ ржцѣ сж израснали вече. Когато единъ ученикъ разбере Добродѣтелята въ абсолютната смисълъ, неговитѣ крака сж израснали вече, и той може да ходи. Това значи да имашъ ржцѣ и крака, и съ тѣхъ да разрѣшавашъ въпроситѣ. Сега ти си тѣженъ, животътъ ти се обезсмисля. Ами защо? Богъ е Любовь. Свѣтътъ е пълень съ благородни сърдца. Не мислете, че само грѣшници има въ свѣта! Добритѣ хора въ свѣта прѣоблагаватъ, тѣ господарствуватъ, но не се проявяватъ. Сега нѣкои казватъ: свѣтътъ е станалъ лошъ. Не, лошитѣ хора, въ сравнение съ добритѣ, сж по-малко, но понеже тѣ се проявяватъ, то се виждатъ навсѣкждѣ и тѣхната миризма се разнася навсѣкждѣ. Добритѣ хора господарствуватъ въ свѣта. Знаете ли това? Сега на васъ трѣбва да ви държа цѣла проповѣдь, да ви доказвамъ, че сте добри. Нѣкой казва: азъ съмъ толкова добъръ! Не, не казвай тъй, но кажи: Богъ, Който живѣе въ мене е добъръ и добродѣтеленъ. Единъ плодъ, който е почналъ да зрѣе на слънчевата свѣтлина, не може да бжде лошъ. Една душа, въ която Богъ изпраща своята свѣтлина, не може да бжде лоша.

Сега, ние се намираме въ съборнитѣ дни. Всѣка година имаме съборъ. Какво нѣщо е съборътъ? Съборътъ може да го правятъ добритѣ и разумнитѣ души. Когато се събератъ лоши хора съборъ има ли? - Нѣма съборъ. Онѣзи, които живѣятъ въ Любовьта, може да направятъ съборъ. Онѣзи, които живѣятъ въ Мждростята, може да направятъ съборъ. Онѣзи, които живѣятъ въ Истината, може да направятъ съборъ. Онѣзи, които живѣятъ въ Правдата, може да направятъ съборъ. Онѣзи, които живѣятъ въ Добродѣтелята, може да направятъ съборъ. А онѣзи, които не живѣятъ въ тия добродѣтели, за тѣхъ никакъвъ съборъ не сжществува. Слѣдователно, щомъ живѣемъ въ закона на Любовьта, ние сме на съборъ.

Единъ день Богъ ще ви изведе отъ този свѣтъ и ще ви запознае

съ онѣзи братя, които вие не знаете. Нѣкой пжтъ искате да знаете, какво нѣщо е небето. Туй считате за идеалъ. Постарали ли сте се да видите, какво нѣщо е небето, дали е мѣсто или състояние? Небето е общение на разумни същества, които живѣятъ въ единение, които се радватъ единъ на другъ, и които не могатъ единъ безъ другъ. Всички живѣятъ за едного, и единъ живѣе за всички. Понеже тѣ сж толкова разумни, то и тѣхната външна обстановка на небето е най-красивата, и тѣхното състояние е по възможностъ най-идеалното, което може да съществува. Общение на разумни души! Нѣма да правя нѣкакви изводи да ви доказвамъ, че сте добри. Азъ зная, че всинца сте добри, но не сте проявили своята добродѣтель. Всинца сте разумни, но не сте проявили своята разумностъ. Вие чакате, като онѣзи дѣца, по настроение, и казвате: ако имамъ настроение, ще го направя. Волѣтъ казва: “Азъ ще ора на господаря си когато ме бодне съ остенъ”. Това значи настроение, но то не е законъ на свободата. Ние трѣбва да правимъ доброто безъ настроение.

Та, днесъ сме събрани за какво? Азъ днесъ ви събрахъ само за едно правило. То е първото и най-важното правило. Когато ви дойде единъ братъ или една сестра въ кжщи, които и да сж тѣ, като си излѣзатъ, да обърнете очитѣ си нагорѣ къмъ Бога и да кажете: Господи, много ти благодаря, че ми изпрати този братъ или тази сестра. Този день, недѣлниятъ, ви събрахъ само за това правило. Нѣма по-красиво правило отъ него! У васъ има особена философия. Като ви дойде нѣкой братъ, вие казвате: този братъ е дошълъ за пари при мене. Вие сте чудни! За пари дошълъ! Ами, ако онзи апашъ дойде въ кжщата ти съ своя револверъ и ти каже: хайде, скоро отварай! Скоро давай това-онова! И вие изваждате сандѣка си, давате каквото ви иска и казвате: слава Богу, че съ малко се разправихъ. Е, този братъ дошълъ безъ револверъ и ти казва: моля ти се, братко дай ми нѣщо! Кое е по-хубаво, да дойде съ револверъ или безъ такъвъ? Не, въ закона на посѣщението най-първо има слѣдното нѣщо: ако единъ братъ е дошълъ по волята Божия, той нѣма да вземе нищо, той ще даде нѣщо. Който посѣщава той трѣбва да внесе нѣщо. Това е истинското посѣщение. Щомъ посѣтя единъ домъ, трѣбва да внесе нѣщо. Отивамъ ли да взема нѣщо, това не е посѣщение. Щомъ слънцето изгрѣва и ни посещава, какво прави то? - Дава ни своята свѣтлина и не взема нищо.

Днесъ искамъ да направите едно посѣщение по новото правило, безъ никакво изключение. Обезателно ще го направите, но не ви заповѣдвамъ. Азъ ви казвамъ сега какъ да направите посѣщението - съ дѣвъ вериги и съ товаръ, или безъ вериги, но съ товаръ, или безъ вериги и безъ товаръ. Може да изберете едно отъ тритѣ положения.

Азъ всѣкога прѣдпочитамъ безъ вериги и безъ товаръ. Та, казвамъ: отъ невидимия свѣтъ, отъ Божествения свѣтъ днесъ има издадена една заповѣдь до ученицитѣ: да направите едно посѣщение безъ вериги и безъ товаръ. Този день ще отидете само на едно мѣсто, а не на двѣ. На едного отъ васъ ще направите едно посѣщение. Сега може да кажете: Какво иска да каже Учителитѣ. Символически ли говори, какъ да го разберемъ? - И буквално, и символически, и по смисълъ. Ще посѣтите днесъ нѣкого - нищо повече. Е, прѣдставете си сега, че ще направите едно посѣщение, или пъкъ на васъ ви направятъ едно посѣщение. Като дойде този приятель при тебе, ти ще излѣзешъ и ще си кажешъ: защо е дошълъ? Не, той ще остави нѣщо у васъ, и при това най-хубавото. Ще направите туй, което не сте правили до сега. Ще занесете най-хубавото нѣщо, което имате. Ако имашъ само една ябълка, нея можешъ да занесешъ, но най-хубавата.

И тъй, днесъ ще направите най-малкия опитъ. Ще направите едно посѣщение, дѣто обичате, дѣто се разбирате. Идущата седмица ще ви събера и ще ви попитамъ за посѣщението, което сте правили. Кждѣто искате може да отидете, било между приятели или външни, но посѣщение ще направите. Това е една задача. Да не направите така, обаче, че една сестра, запримеръ да я посѣтятъ 10 други сестри. Кждѣто отидете, за този день вие ще бждете пръвъ и послѣденъ въ този домъ. Ще гледате слѣдъ васъ да не дойде нѣкой другъ да развали работата. Не, вие ще бждете пръвъ и послѣденъ. Като си отидете, ще гледате работата ви да е завършена за васъ, и за вашия братъ или вашата сестра, които сте посѣтили. Тази задача е трудна дѣйствиелно, но може да се разрѣши. Труднитѣ задачи сж приятнитѣ задачи въ свѣта. Тия трудности сж отзадъ, не сж отпрѣдъ. Тѣ ще ви тласкатъ. Това е едно налѣгане. Ще имате налѣгане отзадъ, и колкото налѣгането е по-голъмо, толкова и движението е по-голъмо, и обратно. Разбрахте ли правилото? Туй е свещено правило.

Ние сме вече въ втората половина на годината. Правилата, които ще ви се даватъ за въ бждеще, ще бждатъ отъ другъ характеръ. И тъй, ще започнемъ отъ туй свещено правило, съ туй посѣщение. Но вие ще кажете: гали мога да го направя? Като го направите пъкъ, ще си кажете: какъ го направихъ? Не се смущавайте! Като излѣзете отъ единъ домъ, дѣто сте правили посѣщението, не мислете какъ сте го правили. Слѣдъ залѣзъ слънце, когато блѣснатъ всички наши лампи по градоветъ, ще могатъ ли да се сравнятъ съ слънчевата свѣтлина? Не, това сж само залѣгалки. Ако тази ваша сестра, която посѣтите, е била тѣжна, скърбна, животътъ и се обезсмислилъ, и слѣдъ като направите посѣщението тя се зарадва, и като дойде друга нѣкоя,

тя все се радва, значи вие сте била първата. Този, който носи радост, мир, той е първият. А този, който отнема радостта, мира, той е последният, който е дошъл. Първият трябва да донесе радост, мир от Божествения свят. И тъй тези посещения стават. Ако днес се отворят така сърцата ви, вие ще направите сполучливо посещението си.

Сега, коя е моята скрита мисъл, защо ви карам да направите това посещение? Аз ви карам да направите този опит, защото днес отгоръ ще ви посътят. Тия които дойдат отгоръ да ви посътят, ще ви кажат: моля искаме да ни придружите да посътим поне един дом, да видим какъ живѣят хората тукъ на земята! Ако направите това посещение, то ще бже Божествено защото само когато Богъ присъствува може да направите посещението. Човѣкъ не може да върши нѣкое добро дѣло, ако Богъ не присъствува въ него. Проявата на всѣка добродѣтель, проявата на всѣка Мъдростъ, Правда и Истина, всичко туй се дължи на Бога, Който дѣйствува въ насъ. И когато той дѣйствува, ние трябва да се радваме, че той е започналъ своето велико дѣло. Започне ли го, Неговото дѣло е завършено, защото нѣма по-голяма сила отъ Него.

И тъй, сега да ви кажа: тия приятели - екскурзианти отъ невидимия святъ ще дойдатъ, ще направятъ едно посещение, и като се върнатъ назадъ, нека иматъ едно добро възпоменание за васъ. Тѣ помнятъ, и много нѣща помнятъ. Като дойдатъ единъ път, тѣ ще дойдатъ и втори, и трети път. Като дойдатъ, тѣ носятъ много хубави нѣща съ себе си. Писанието казва: “Дѣто е духътъ, тамъ е и свободата”.

И тъй, за васъ е потрѣбна една вътрѣшна обнова. Тѣй, както до сега сте вървѣли, то е било хубаво, но то е едно шаткаво положение, то е положение на двоумѣние, дали съмъ въ правия пътъ или не, дали ще бжда спасенъ или не. Всичко това е пагане-ставане, пагане-ставане. Такъвъ е животътъ, но има нѣщо по-хубаво и по-красиво въ свѣта. Единъ день ще видите, какво нѣщо е Божието лице, къмъ което ангелитѣ отправятъ погледитѣ си. Виждали ли сте онова лице, на което сж написани всички велики добродѣтели? Виждали ли сте онази велика душа, отъ която изтича всичкото щастие, всичкото Блаженство въ свѣта? Ако единъ день бихте погледнали на това лице, вие бихте паднали съ лице къмъ земята и бихте казали: Господи, ние не извършихме Твоята воля. Като погледнете на това лице, у васъ ще се създаде единъ вътрѣшенъ импулъс и ще кажете: Господи, ние сега разбрахме, какво нѣщо е да се живѣе по закона на Любовета! Има едно лице скрито въ свѣта! То е лицето Божие. Казва псалмопѣвецътъ “Гледай Господа

прѣдъ себе си!"

И тъй, ще обърнете душата си, ще подигнете ума си, ще подигнете сърдцето си къмъ това священо лице! Има свещени нѣща въ свѣта. Всичкиятъ тия сегашни форми на живота, всичкиятъ сегашенъ редъ на нѣщата ще изчезне, и въ ума ви ще дойдатъ хубави и красиви нѣща, каквито до сега не сж дохождали. Цѣлиятъ сегашенъ редъ ще се измѣни. И вашитъ братя и сестри ще се явятъ съ такива сърдца, каквито не сте виждали, нито очаквали. Тѣ ще иматъ благородни и възвишени сърдца. Иде това врѣме, то не е далечъ. Тогава всички ще бждете радостни и весели. Кога? - Днесъ. Днесъ е Божествениятъ день. Ама утрѣ може ли да бжде това? Да, щомъ е днесъ, може да бжде и утрѣ. Днесъ, утрѣ, прѣзъ всичкиятъ вѣкове, прѣзъ хилядитъ години, Богъ ще се прояви. Това ще бжде едно благо за вашата душа, защото още нито единъ отъ васъ не е ималъ условия да живѣе тъй, както трѣбва. Ще дойде день, когато вие ще седите подъ вашата смокиня, безъ да се плашите. Нѣма да има страхъ въ свѣта. Ще се ползвате отъ плодоветъ на вашия животъ. Всѣки ще мисли, ще разсъждава, ще се радва, ще живѣе, ще работи за Бога, ще има всички условия, всичко онова, което неговата душа пожелае. Той ще бжде радостенъ и веселъ, и животътъ му ще има смисълъ. Този день е сега. Тогава нѣма да има стари, всички ще бждатъ млади. И 120 годишниятъ старецъ ще бжде младъ, ще припка като младъ момѣкъ, нѣма да има това набръчкано лице.

Разбрахте ли ме сега? Азъ не искамъ много да ме разберете. Като ме разберете малко, достатъчно е. Въ Божествения законъ, човѣкъ като се хване за нокета, върви. Божественото въ човѣка е въ състояние да промѣни цѣлия ходъ на нѣщата.

Бесѣда, държана на
24 августъ, 1924 г. - 6. 30 ч. с.

Правила на разумния животъ.

Т. м.

Ще ви прочета отъ 18 глава на Матей, отъ 18-ти стихъ надолу.

(18) Истина ви казвамъ: Каквото вържете на земята, вързано ще бжде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бжде на небето. (19) Пакъ ви казвамъ че двамата отъ васъ ако се съгласятъ на земята за всѣко нѣщо което би да попросятъ, ще имъ бжде отъ Отца моего който е на небеса; (20) защото дѣто сж двамата или трима събрани въ мое име, тамъ съмъ азъ посрѣдъ тѣхъ.

(21) Тогазъ пристъпи Петъръ при него и рече: Господи, до колко пжти, ако ми съгрѣши братъ ми, да му прощавамъ? до седемъ пжти ли? (22) Казва му Исусъ: Не ти казвамъ до седемъ пжти, но до седемдесетъ пжти по седемъ. (23) За това царството небесно е уподобено на челоуѣкъ царь, който поиска да прѣзледа смѣтка съ слугитъ си. (24) И кога то начна да прѣсмѣтва, докараха му единъ дължникъ отъ десетъ хиляди таланта. (25) И понеже нѣмаше да ги плати, повелъ господарьтъ му да продадатъ него и жена му и дѣцата му и всичко що имаше, и дългътъ да се плати. (26) Пагна прочее слугата, кланяше му се, и думаше: Господи, имай търпѣние къмъ мене, и ще ти платя всичко. (27) И смили се господарьтъ на този слуга, пусна го, и прости му заема. (28) Но щомъ излѣзе този слуга, намѣри едного отъ съслужителитъ си който му бѣ дълженъ сто пѣнязи, улови го та го давѣше, и казваше: Плати ми това що ми си дълженъ. (29) Пагна прочее съслужителътъ му на нозѣтъ му, молѣше му се, и казваше: Имай търпѣние къмъ мене, и всичко ще ти платя. (30) Но той не щѣше, но отиде и затвори го въ тъмница докль да плати дълга. (31) И като видѣха съслужителитъ му това що стана, твърдѣ се наскърбиха; и гойдоха та казваха на господаря си всичко що стана. (32) Тогазъ го повика господарьтъ му и казва му: Рабе лукави, всичкия онзи дългъ ти простихъ понеже ми се примолѣ. (33) Не трѣбваше ли и ти да помилвашъ съслужителя си както помилвахъ и азъ тебе? (34) И разнѣви се господарьтъ му, и прѣдаде го на мжчителитъ докль да заплати всичко що му бѣ дълженъ. (35) Така и Отецъ мой небесни ще стори съ васъ ако не простите отъ сърдцата ваши всѣки на брата си прѣгрѣшенията му.

Вързване и развързване може да прави само разумниятъ човѣкъ. Само вѣщиятъ лѣкаръ може да лѣкува.

“Пакъ ви казвамъ, че двамата отъ васъ, ако се съгласятъ на земята, за всѣко нѣщо, което би да попросятъ, ще имъ бжде отъ Отца моего, който е на небеса; защото дѣто сж двамата или трима събрани въ мое име, тамъ съмъ азъ посрѣдъ тѣхъ “.

Значи, за да се даде прошение и да се отговори на това прошение, трѣбва да има най-малко двама души. Събирания между хората може да ставатъ само чрѣзъ закона на Любовта. По другъ начинъ събирания между хората не могатъ да ставатъ. Думата “събиране” въ български езикъ не е толкова изразителна, но понеже нѣма друга по-добра дума, и съ тази минава.

Тогазъ пристѣпни Петѣръ при Него и рече: “Господи, до колко пѣти, ако ми съгрѣши братъ ми, да му прощавамъ? До седемъ пѣти ли?” Казва му Исусъ: “Не ти казвамъ до седемъ пѣти, но до 70 пѣти по седемъ”.

И прощаването става пакъ по закона на Любовта. Не можешъ да простишъ нѣкому, докато не го обичашъ, и докато не те обича. Ако нѣкой мисли, че може да прощава безъ любовъ, лѣже се. И онзи, който иска да го простятъ, трѣбва да иска да го простятъ по закона на Любовта. Вънъ отъ закона на Любовта прощение не може да има. Това категорически трѣбва да го знаете! По кармическия законъ, кой каквото върши, ще го намѣри, а Божествениятъ пѣтъ е законътъ на Любовта, чрезъ който кармата се смекчава. Значи, за хората на грѣха има само единъ начинъ, той е мелницата, а за хората на Божията благодатъ, това е растенето. Това сж два процеса. Ако си грѣшенъ, въ мелницата ще те турятъ, това е въ реда на нѣщата. Ако си праведенъ, въ земята ще те хвърлятъ.

“За това царството небесно е уподобено на челоувѣкъ царъ, който поиска да прѣлега смѣтката съ слугитъ си. И когато начна да прѣсмѣтва, докараха му единъ длѣжникъ отъ 10,000 таланта”.

Числото 10, въ този смисълъ, както Христосъ говори, не показва само колко е голѣмъ длѣгътъ, но то показва и единъ завършенъ цикълъ. Единъ човѣкъ не може да продължава своитъ грѣхове задъ 10-тѣхъ. Повече отъ 10 пѣти не можешъ да грѣшишъ. Като направишъ едно прѣстѣпление 10 пѣти, слѣдъ 10-ия пѣтъ вече ще те хванатъ.

“И понеже нѣмаше да ги плати, повелѣ господарътъ му да продадатъ него, и жена му, и дѣцата му, и всичко, що имаше, и длѣгътъ да се плати. Падна, прочее, слугата, кланяше му се и думаше: Господи, имай търпѣние къмъ мене, и ще ти платя всичко. И смиле се господарътъ на този слуга, пушна го, и прости му заема”.

Това е отношението на Бога къмъ хората. Отъ тукъ се вижда, какъ Богъ прощава. Какви сж отношенията на хората помежду имъ, ще видите отъ това, какво прави този слуга, на когото господарътъ прости длѣга.

“Но щомъ излѣзе този слуга, намѣри едного отъ съслужителитъ си, който му бѣ длѣженъ 100 пѣнязи, улови го та го давѣше и казваше:

плати ми това, що ми си дължен! Падна, прочее, съслужителят му на нозът му, молъше му се и казваше: Имай търпение към мене, и всичко ще ти платя. Но той не щеше, но отиде, затвори го въ тъмница, докато да плати дълга.”

Често вие си задавате въпроса: защо между нас стават такива работи, защо Господь не ни благослови? Какъ ще ни благослови? Ако вътрѣ въ сърцето ти има една дисхармония, ако вътрѣ въ умът има една дисхармония, ако вътрѣ въ волята ти има една дисхармония, благословението не може да дойде. Ти може 100 пъти да посаждаш на пштя плодни дървета, но тѣ нѣма да изникнатъ.

“И като видѣха съслужителят му това що стана, твърдо се наскърбиха; и дойдоха та казаха на господаря си всичко, що стана. Тогазъ го повика господарът му и каза му: Рабе лукави, всичкиятъ онзи дългъ ти простихъ, понеже ми се примолу. Не трѣбваше ли и ти да помилвашъ съслужителя си, както помилвахъ и азъ тебе? И разгнѣви се господарът му, и прѣдаде го на мжчителитъ, докато да заплати всичко, що му бѣ дълженъ. Така и Отецъ мой небесни ще стори съ васъ, ако не простите отъ сърдце на брата си прѣгрѣшенията му”.

Въ този стихъ всички се спиратъ само върху физическата страна на онѣзи постѣпки, които ставатъ въ живота. Физическитъ прѣстѣпления не сж толкова важни. Когато се говори за прѣстѣпления, подразбиратъ се такива прѣстѣпления, които човѣкъ извършва едновременно и въ третѣ свѣта.

Азъ слѣдя отъ редъ години, какви сж върванията на нѣкои отъ ученицитъ. Тѣхнитъ вървания не почиватъ на една здрава основа. Здрава основа наричамъ, когато единъ човѣкъ при всичкитъ условия на живота не измѣня върванията си, не измѣня поведението си. Може да дойдатъ мжнотици, може да дойдатъ изкушения въ живота, и клончетата на едно дърво може да се прѣвиватъ, може да опиратъ чакъ до земята, но това дърво, т. е. този човѣкъ не се прѣчупи, той има почва, има основа.

Сега азъ ще ви попитамъ: мислите ли вие, че сте най-важнитъ личности въ свѣта, на които цѣлото небе и Господь трѣбва да обръщатъ внимание? Нѣкой път вие си давате такава важностъ, че като се молите Богу и не ви се отговори, казвате: какъ тъй! Не, молитвата е само потокъ на Любовта, а ти чрѣзъ насилие изисквашъ да ти се даде нѣщо. Това не е любовъ. Сега въ съвременитъ християни има два вида молитви. Единѣ сж молитви на голѣма смѣлостъ. Воля трѣбва да има човѣкъ, да изисква, да настоява, тъй казва Писанието. А другитъ молитви сж молитви на страхъ. Ние се молимъ за другитъ, а тѣ се молятъ за насъ. Като че Господь нѣма да слуша всѣки едного

отъ насъ, като се помоли, ами ще трѣбва другитѣ да се молятъ за него. Това сж извратени понятия, които вѣрующитѣ иматъ.

Азъ говоря само за ученика. Той трѣбва да се подчинява само на закона на разумната Любовь. Въ тази разумна Любовь влиза едно отъ слѣднитѣ качества: учениктѣ жертвува всичко за Бога. Щомъ жертвува всичко за Бога, то не значи, че се отрича отъ живота. Той се отрича отъ своя животъ, а приема Божествения животъ. Сега нѣкой ще каже: какъ да се отрече отъ своя животъ? Нима мислите, че ако единъ вълкъ се откаже отъ своя животъ и възприема живота на човѣка, той изгубва своя животъ? Ами че ако този вълкъ всѣки день хойка по горитѣ и го прѣследватъ съ пушка, та може ли да се сравни живота му съ живота на единъ човѣкъ? Вие не искате да се откажете отъ вашия животъ, но кажете ми, въ какво седи хубостъта на вашия животъ? Хубавото въ живота си ние ще го намѣримъ въ нѣкоя наша добра постѣпка, или въ нѣкое наше добро дѣло, което е произлѣзло отъ Любовта. Тамъ като гоидемъ, това е единъ оазисъ въ живота ни. Вие може да дадете нѣкому 10 или 20,000 лв., може да му направите една кѣща, но това още не е добро. Тѣзи пари, които давате, тѣ сж останали отъ баща ви, вие още не сте работили за тѣхъ.

За ученицитѣ има едно правило: когато гоиде нѣкой да ти иска пари на заемъ, ти трѣбва да му дадешъ тия пари, които си изработилъ самъ. Нѣкой ти иска 150 лв. Ти трѣбва да работишъ най-малко 10 дни за тѣхъ, за да му ги дадешъ. Азъ мога да брѣкна въ касата и да му дамъ и 100,000 лв., но ще си създамъ карма. Слѣдователно, добро е само това, което е излѣзло отъ нашитѣ рѣце. Затова, докато не се научите да работите и отъ труда си да давате, всичко друго направено не е добро.

Днесъ се проповѣдва едно учение на лѣнностъ. Майката проповѣдва едно учение на дѣщеря си, казва и: ти гледай да се оженишъ за нѣкой богатъ човѣкъ. Защо? - За да стане лѣнива. Бащата проповѣдва на сина си едно учение, казва му: ти гледай да се оженишъ за нѣкоя богата мома. Защо? - За да стане лѣнивъ. Тѣ ще се ожениатъ и ще научатъ дѣцата си на сѣщото. Това е учение на паразитство. То е произлѣзло отъ паразититѣ. Ще каже нѣкой: азъ съмъ завършилъ своето развитие. Щомъ си завършилъ своето развитие, ти трѣбва да бждешъ на небето, а не на земята. Щомъ си на земята ще работишъ, а щомъ не искашъ да работишъ, ще отидешъ на небето. Работа наричамъ това, когато човѣкъ е свободенъ, нѣма букаи, работи съ ума си, работи съ сърдцето си, работи и съ волята си. Волята, това е най-разумното нѣщо въ човѣка. Ако вие спазвате тия положения,

ще може да работите разумно.

Сега, вие по нѣкой пѣтъ се съединявате, за да вършите търговия. Нѣкой ще дойде да те убѣждава да се съюзите: хайде да се сдружимъ, ние ще имаме голѣма печалба. Вие се съгласите, но видишъ, не мине много врѣме и изгубите 100-200,000 лв. Кой е виновенъ? - Лакомията. И онзи, който лъже, е виновенъ, както и онзи, който върва. И единиятъ и другиятъ сж лакоми. Единиятъ казва: слушай, азъ зная, ще спечелимъ толкова хиляди. Другиятъ му повѣрва. Като съберкатъ, казватъ: ти ме вкара въ тази каша! Едно нѣщо искамъ отъ васъ: нѣма да работите за пари. Ще работите честно! Когато дойде нѣкой и ви каже: вземете тази работа, тя ще ви даде печалба 100 % - не я приемайте! Дойде ли нѣкой и ви прѣдложи нѣкоя работа, като ви каже, че тя ще ви даде 10% печалба приемете я! Търсишъ ли много, ще изгубишъ. Азъ слѣдя и въ търговията. Всички лакоми търговци все сж изгубили. Достатъчно е да имашъ 10 % печалба. Искашъ ли повече, въ всичките си работи ще забатачишъ. Ако си музикантъ, но искашъ много да ти платятъ, ти ще забатачишъ, музикантъ не можешъ да станешъ. Ако си проповѣдникъ, но искашъ да ти се плати, ти ще забатачишъ, проповѣдникъ не може да станешъ. Има нѣкои жени, които искатъ много отъ мъжете си. Такава жена не може да стане жена. Нѣкой мъжъ сжщо иска много отъ жена си. Не, малко ще искашъ отъ жена си. Ако всѣка сутринъ тя взима легена и ти полива да се измиешъ, ти благодари на Бога, че и това е направила. Считай това нѣщо за привилегия и повече отъ нея прѣзъ деня не искай. Ако тя има готовността това да стори, ти и благодари; повече тя не може да направи. Защото, нѣкои жени могатъ да кажатъ на мъжете си: я слушай, вземи си легена тамъ и се измий! Сега нѣкоя сестра казва: е, азъ нищо не искамъ отъ мъжа си, азъ съмъ свободна, независима, нищо не му дължа. Не, азъ считамъ, че най-хубавото, което тя може да направи е да вземе легена и да полѣе на мъжа си. Красиво е това! Ще кажешъ: за това ли се оженихъ, да му поливамъ? Е, хубаво, той за това ли се ожени, да те облича? Не си говедо, не си волъ. Само тѣхъ така гледатъ. Турятъ имъ юларъ и хайде на нивата! Върнатъ се отъ нивата, свалятъ имъ юлара, вкаратъ ги въ дама и тамъ ги нахранватъ. Само говеда се гледатъ, а жена или мъжъ не се гледа. Ще изхвърлите тѣзи купешки форми отъ главата си - жена да гледа мъжа си, или мъжъ да гледа жена си. Една жена, като дойде въ дома на мъжа си, да му каже: азъ мога само да ти полѣя да измиешъ ржцѣтъ и лицето си, нищо повече! Това е 10%, което тя може да направи. Тѣй трѣбва да се прѣпоръчва тя. Когато дойде нѣкой момъкъ да иска дъщеря ви майката трѣбва да каже: моята дъщеря не може много нѣщо да направи, тя може

само да ти полъбе. Ако си съгласенъ на това, вземи я, ако не си съгласенъ, остави я, тя си е за насъ. А сега, като дойде младиятъ зетъ, майката казва: нашата гъщеря знае много нѣщо, тя знае кѣща да върти, знае туй - онуй. "Е, празна Мара тѣпанъ била!" Младитѣ моми все кѣщи уреждатъ, но до сега не сѣмъ видѣлъ нито една жена, която да знае кѣща да урежда.

И тѣй въ братството ще приложите този законъ. Азъ искамъ отъ васъ да вземете легена, малко водица и да полъбете на мжжетѣ си. За единъ ученикъ туй е най-малкото, което трѣбва да направи.

Отъ кждѣ произтичатъ у насъ всичкитѣ погрѣшки? - Отъ многото изисквания. Ние изискваме много. Напримѣръ, ние изискваме всичкитѣ хора да бждатъ много добри. Но какво нѣщо е човѣкъ да бжде много добъръ? Ние изискваме всичкитѣ хора да бждатъ много лобезни. Но какво нѣщо е човѣкъ да бжде много лобезенъ? Азъ мога да накарамъ всѣки едного отъ васъ да бжде много лобезенъ. Я вижте онзи бѣдниятъ човѣкъ колко е лобезенъ прѣдъ богатия bankerъ! Лобезенъ е той, но тази лобезностъ е актьорство; иска да вземе пари отъ него. Я вижте онзи, когото биятъ, какъ се моли, вика: баща да ми си, майка да ми си, пусни ме. Азъ нѣма да забравя това! Да, но това не е убѣждение. И сѣ васъ е така. Като поставятъ нѣкого на тѣсно, казва: азъ ще посветя живота си въ служене на Бога, но като минатъ мжчнотитѣ, казва: е, то сж глупава работи! И слѣдъ туй вие ще си кажете, че нѣкои нѣща сте ги награсли, че тѣ не сж за васъ. Не, азъ ви казвамъ, че поливането на ржцѣтъ никога нѣма да отживѣе врѣмето си, никога нѣма да го награснете. И яденето въ този свѣтъ никога нѣма да го награснете. Ако нѣкой дойде и проповѣдва, че въ този свѣтъ може безъ ядене и безъ пиене, това не е право. Докато хората сж живи, ще ядатъ и ще пиятъ. Какво ще ядатъ? - Хлѣбъ. Какво ще пиятъ? - Вода. Ще питатъ нѣкои: какво трѣбва да ядемъ? - Само хлѣбъ ще ядете, понеже само хлѣбътъ се жертвува. Единственото растение, което напълно, съзнателно се жертвува, това е само житото. Сжщо така се жертвуватъ ячмека, царевичата. Крушитѣ, ябълкитѣ и другитѣ плодни дървета само на половина се жертвуватъ. Тѣ казватъ: ще изядешъ само външното, а другото ще посадишъ. Слѣдователно, ученикътъ трѣбва да яде само онѣзи растения, които отъ любовъ сж пожертвували своя животъ. Може да прослѣдите това и да видите резултатитѣ. Ако ядете месо, ще видите резултатитѣ отъ него. То не е пожертвувало своя животъ. Ако ядете сирене и други нѣкои храни, сжщо ще окажатъ извѣстно влияние. И тѣ не сж пожертвували своя животъ. Може да ядете тѣзи храни, но тѣ не могатъ да създадатъ у васъ едно чисто тѣло, не могатъ да създадатъ

у васъ единъ благороденъ умъ.

Сега, разбира се, като се подига въпроса за вегетарианството, подига се и въпросътъ, каква храна трѣбва да ядете. Азъ съмъ ви казалъ, че въ школата основниятъ законъ на яденето е Любовта. Споредъ туй правило, никой ученикъ нѣма право да седне да яде безъ Любовь. Ако нѣмашъ любовъ въ сърцето си, не яжъ! Нѣмашъ ли любовъ въ душата си, гнѣвенъ ли си малко, не яжъ! Стой и не яжъ до тогава, докато туй лошо разположение изчезне и придобиешъ разположение и благодарностъ къмъ Бога. Ако турите туй правило въ приложение, ще видите, какъ законътъ работи, и ще видите, дали ще има болести. Ние имаме право да ядемъ само въ закона на Любовта. Дойде ли Любовта, цялото небе отваря сърцето си, и докато то се радва, ти можешъ да ядешъ. Както една майка се радва, когато види, че дѣтето и яде, така и всички ангели, всички други същества на небето се радватъ. Но когато седнемъ да ядемъ безъ любовъ, небето затваря всичкитъ си врати, и ние сме въ положение на прѣстѣпници.

Сжиятъ законъ ще приложите и по отношение на доброто. Искашъ да направите добро, не го правите безъ любовъ! За ученицитъ давамъ слѣдното правило: дойде нѣкой да ти иска нѣщо. Не бързай да му дадешъ изведнѣжъ! Не изхвърляйте още вашитъ стари правила, грѣжете си ги, но приложете новитъ, да видите какво ще ви дадатъ. Докато не дойде у васъ онзи вжтрѣшенъ любовенъ потокъ да дадешъ, не давай! Ама той може да ти каже: азъ искамъ, не мога да чакамъ! Който дойде съ насилие, той не е нито братъ, нито ученикъ. Когато дойдемъ до положение да дадемъ, всѣкога, вжтрѣ въ себе си трѣбва да изпитваме радостъ, че сме изпълнили волята Божия, защото ние не сме господари на нищо въ свѣта. Ти си овчарь. Дойде нѣкой, каже ти: дай ми една овца! Ще си кажешъ: чакай, азъ ще се помоля, докато дойде Божественото въ мене, и като дойде то, тогава ще разбера да дамъ, или да не дамъ. Защо? - Защото този животъ на овцата не е мой. Ако дамъ тази овца съ любовъ, тя ще отиде на мѣстото си, и този, комуто я дамъ, нѣма да я заколи.

Отъ какво произтича тази вжтрѣшна напегнатостъ у васъ? Азъ я наричамъ приструвка. Забелязвамъ, у всинца ви има една приструвка. Нѣкой се мъчи да се покаже това, което не е. Ученикътъ трѣбва да бѣде крайно естествень! Никаква приструвка! Приструвката иде много естествено. Даже и най-малкитъ буболечки се приструватъ. Въ тяхъ има и приструвки и лицемерие. Положението на единъ ученикъ трѣбва да бѣде много естествено, да нѣма никакви приструвки. Напримѣръ, запитватъ нѣкого: какъ си? Казва: азъ съмъ много

добръ днесъ. - Не си много добръ. Най-първо, ти като синъ, излѣзе тази сутринъ отъ дома си и не даде цѣлѣвка на баща си, на майка си и казвашъ слѣдъ това, че си много добръ. Да, защото надигна толкова пари. Жената излѣзе, напусне мъжа си, казва: много добръ съмъ. Мъжътъ излѣзе, напусне жена си, казва: много добръ съмъ. Това сж празни думи. Христосъ казва: “За всѣка празна дума ще се даде отвѣтъ”. На ученика не се позволява да говори празни думи! Като кажешъ, че си много добръ, то значи, че си по-голу отъ добръ. Какъ си? Ще кажешъ: добръ съмъ. Като кажешъ, че си добръ, туй трѣбва да го почувствашъ вътрѣ въ себе си. Ако азъ съмъ добръ, ще ти предамъ отъ моето добро, ще ти прѣдамъ този Божественъ импулсъ. Ако вие, слѣдъ като дойдете въ едно събрание, сте добръ, ще прѣдадете туй добро като една струя на всинца. Тази сутринъ, напримѣръ, вие не сте много добръ. Питамъ сега: какво можете да извършите, като не сте добръ? Ама ще кажатъ нѣкои: ние имаме желанието. Добръ, разберете закона! Ако имате една верига направена отъ такива малки звена, малки халчици, и да кажемъ, че три четвърти отъ халките сж много здрави, а една четвъртъ не сж здрави, питамъ тогава: здравината на здравитъ халки може ли да се тури въ дѣйствиe? Ако има даже една халка, която не е здрава, силата на другитъ не може да се тури въ дѣйствиe. И когато дойдемъ въ едно общество, сжщиятъ законъ работи и въ него. Дисхармонията на едно сжщество може да наруши хармонията на всички други и да спре работата. И сега цѣлиятъ невидимъ свѣтъ е заетъ да ремонтира всички тѣзи халки, които не влизатъ въ работа. И на земята тогава ще останатъ само тѣзи хора, които може да образуватъ една здрава верига и да бждатъ изпълнители на волята Божия. А сега, напримѣръ, нѣкой отъ васъ се събератъ съ единъ православенъ и не могатъ да се разбератъ. Но азъ виждамъ, че и много братя отъ туй братство нѣматъ допирни точки. Сега мислите ли, че Богъ е човѣкъ? Вие казвате: каквото Учителътъ каже. Добръ, Учителътъ казва: “Я, стани ти, Иване, и си кажи урока!” Стане Иванъ, не го знае. “Я, ти стани Драганчо!” Става той, не го знае. Е, дигне този-онзи, никой не си знае урока. Казватъ: втори пжтъ ще го научимъ - повтарятъ го. Да допуснемъ, че втори пжтъ три четвърти отъ ученицитъ го знаятъ, а една четвъртъ не го знаятъ. Мислите ли, че вие, които не знаете урока си, може да го вземете отъ другитъ? Има нѣщо, което не може да се вземе на заемъ. То е знанието. Знанието самъ трѣбва да го придобиешъ. То е такава нѣща. И Любовта сжщо, на заемъ не се взима, на заемъ не се дава. Нѣкой казва: азъ искамъ да ме любишъ. Да те любя ли? На какво основание? Любовта не признава никакъвъ законъ. Онзи, който иска да го любятъ

е лошъ човѣкъ - нищо повече. И всичкитѣ прѣстѣпления произтичатъ отъ тамъ. Любовьта съществува като единъ факторъ, като една срѣда, въ която ние живѣемъ. Тя се проявява цѣлокупно. И ние казваме, че Богъ е Любовь. За Божията Любовь нѣма никакви граници, но както на свѣтлината можемъ да туримъ граници, така и на Любовьта можемъ да туримъ граници, да се не проявява. Слѣдователно, нѣма да изисквашъ да те обичатъ, но ще прѣмахнешъ всички прѣпятствия, за да се прояви Божията Любовь въ тебе. И когато ти проявишъ своята любовь къмъ другитѣ, тогава и тѣхната любовь ще се прояви къмъ тебъ. Богъ очаква нашата любовь. Защо? - Защото Той първо ни е възлюбилъ. Богъ е изпратилъ Своята Любовь къмъ насъ, и всѣки може да я прояви. Любовьта любовь ражда! Често вие казвате: Учителътъ не ме обича. Вие говорите една лъжа. Така казватъ много сестри, много братя, много отъ ученицитѣ. Това е една квадратна лъжа. Азъ съмъ я слушалъ много пжти и казвамъ: отъ такива ученици нищо не може да стане. Чудно! - Не ви обича Учителътъ. Нѣкой учитель казва: ученицитѣ ми не ме обичатъ. Това е другата лъжа. Учителъ, който очаква да го обичатъ ученицитѣ му, не е на правъ пжтъ. Той трѣбва да изпълни закона на Любовьта, т. е. да изпълни волята Божия. За мене най-важно е волята Божия. Волята Божия, това е най-красивото! Нѣма по-красиво нѣщо отъ красивия свѣтъ! Нѣма по-красиво нѣщо отъ Божествената Любовь!

Сега вие мислите все гребнави работи, все сте неразположени духомъ. Азъ знаа, че всѣко неразположение крие едно прѣстѣпление въ сърцето. Всички неразположения на хората днесъ произтичатъ отъ прѣстѣпления, които сж извършили спрѣмо душитѣ си. Нѣкой казва: ужасно съмъ неразположенъ. Защо си неразположенъ? - Прѣстѣпление си извършилъ. Мжчишъ се. - Прѣстѣпление си извършилъ. Туй прѣстѣпление може да е съзнателно, може да е и несъзнателно, но то е прѣстѣпление. Задъ всѣко едно прѣстѣпление седи едно мжчение. Тѣй сега тѣ истинскитѣ факти въ свѣта. Когато гоиде страданието въ умния ученикъ, той знае защо идва, и ще се стреми да отмахне причинитѣ на това страдание. Защо страдаме? - Защото туряме прѣпятствия на Божествения духъ, Който живѣе въ насъ, ограничаваме Бога въ себе си. И Той, за да ни накара да бждемъ послѣдователни въ живота си, ни причинява страдания - иска да ни застави да вървимъ въ правия пжтъ. Ето защо страданията идватъ отвжтрѣ.

Сега, нѣкои говорятъ за Любовьта. Любовь, която може да произведе умраза, любовь ли е? Храна, която може да произведе болестъ, храна ли е? Вода, която като пиешъ увеличава жажгата ти,

вода ли е? - Не е. Пари, които се дават и не могат да ти услужат, пари ли сж? - Не сж. Азъ бихъ желалъ между васъ да има образци на искреностъ, чистосърдечие. Знаешъ ли какво значи една такава душа! Искрена, чистосърдечна душа! Гледамъ нѣкой отъ васъ, погледне, но погледътъ му не устоява, веднага сваля очитъ си. Погледне ме нѣкой, скрие се. Ако азъ съмъ една хубава, красива картина, ще оставя да ме гледатъ хората, туренъ съмъ на показъ. Ако азъ съмъ единъ прѣстѣпникъ и хората ме гледатъ, казвамъ: такава е волята Божия, нека ме гледатъ! Ама прѣстѣпникъ съмъ билъ! Нищо, гледайте ме, вземете образецъ отъ мене. Ако пъкъ азъ съмъ единъ образецъ на Любовта, ще кажа: гледайте ме, вземете примѣръ отъ мене!

Ние сега искаме да вървимъ по стѣпките на Бога, на тази велика Любовь. Нѣма по-красиво нѣщо отъ това! И туй красивото въ насъ, то е изражението на Бога. Обаче, всичко това ние забравяме, забравяме, че сме излѣзли отъ Бога и си казваме: само Богъ ли може да се прояви? И азъ мога да се проявя. И тогава ние минаваме за много красиви, за много гениални, за много умни хора, и каквото искаме, направяме.

Сега вие ще кажете: всички тия нѣща ние сме слушали, но кажете единъ лесенъ пжтъ за Любовта! Е, щомъ искате лесния пжтъ, ще дойдете при мене, азъ имамъ една оканица, ще ви налѣя отъ нея тѣй, както виното се налива, и ще се свърши работата. Но туй, което се налива, то се и изпразва. Виждали ли сте онѣзи магнетически стрѣлки, като се прѣкарва прѣзъ тѣхъ токъ, какъ се намагнетизирватъ? Да, намагнетизирватъ се, но слѣдъ врѣме изгубватъ туй си свойство. Туй магнитно свойство не е като у единъ изворъ, да изтича постоянно.

Сега азъ ви говоря върху този въпросъ, за да ви избавя отъ външни влияния. Вие всички се влияете отъ свѣта. Доjde при мене една сестра, която ходила въ странство и ми казва: е, това чужденцитъ сж идеални хора, любезни. Идеални хора били! Не е така. Германцитъ били идеални хора. Англичанитъ, американцитъ били идеални хора. Зная ги азъ. Тѣ и за насъ като пишатъ казватъ, че сме били идеални хора. Да, идеални сме. Идеалнитъ хора въ Англия, това сж бобъ на зърно! Идеалнитъ хора въ Америка, това сж бобъ на зърно! Идеалнитъ хора въ Германия, това сж бобъ на зърно! Идеалнитъ хора сж малцина. Не е достатѣчно само по форма да сж добри, но по постѣпки да сж тѣй както Богъ иска. И тогава въ вашия умъ се заражда мисълта: е, ако сж малцина идеалнитъ хора, тѣ трѣбва да живѣятъ само на небето. Небето е създадено и за много хора, и за малко хора. Добритъ хора, макаръ и на земята да живѣятъ, трѣбва да трѣпнатъ, тѣ знаятъ, че всичкитъ хора единъ день ще станатъ

идеални, то е въпросъ само на врѣмето. Въ дадения случай, за насъ важи всѣки единъ да стане идеаленъ. То е смисълътъ на живота. Щомъ станете идеални, въ вашия умъ и въ вашето сърдце ще бжде поставенъ онзи великъ законъ на Любовта, чрѣзъ който може да работите. Трѣбва да бждете разумни, да работите за вашитѣ ближни. Мислите ли, че онази майка, която трѣбва да роди едно дѣте, не трѣбва да има знания? Ами че за да можешъ да прѣобразишъ естеството на своята гъщеря, трѣбва да знаешъ какъ да прѣобразишъ това естество.

Сега, мнозина сж ми давали съвѣти какво трѣбва да правя, какъ трѣбва да постѣпвамъ. Азъ имамъ цѣла книга, въ която съмъ записалъ съвѣтитѣ, които сж ми давали. Казватъ: тъй трѣбва да направи Учителътъ, този трѣбва да изпжди, онзи да изпжди, че да прѣчисти братството. Че това не е леща да го прѣчистишъ! Чистенето, това е едно велико изкуство! Само Любовта може да те очисти. Само Мждростта може да те очисти.

Ученицитѣ на новото учение мислятъ, че това учение нѣма приложение въ живота. Въ новото учение ще държатъ онѣзи методи, които природата има. Когато природата иска да искара старото месо, тя не го изхвърля изведнѣжъ, а работи отгдолу, отвжтрѣ. Тя държи старото месо отгорѣ, а отгдолу туря ново, и когато новото единъ день може да издържи, изхвърля вече старото. Вие може вече да имате стари навици, които нищо не струватъ, но гледайте да създадете нови навици, които да измѣстятъ старитѣ. Но, ако нѣмате нито единъ новъ навикъ, по-добрѣ си държете старитѣ, макаръ и лоши навици. Лошиятъ навикъ е за прѣдпочитане, отколкото никакъвъ.

Тия нѣща, които сега говоря сж повтаряни, но тѣ не сж влѣзли въ съзнанието ви. Нѣкой пжтъ Божественитѣ думи ви засягатъ механически, а нѣкой пжтъ ви засѣгатъ органически. Всѣка една Божествена дума трѣбва да влѣзе въ съзнанието ви.

Да допуснемъ сега, че вие сте болни, имате нѣкаква болка въ краката си, имате ревматизмъ. Вървите изъ пжтия и куцате. По едно врѣме виждате, че дѣвѣ мрави се давятъ. Защо сте видѣли тѣзи дѣвѣ мрави? Ако вие се спрете да разтървете тия дѣвѣ мрави и слѣдъ това станете, ще видите, че болестъта отъ крака ви е изчезнала, нѣма я. Господъ ти казва: “Причината на твоята болка е въ тѣзи мрави. Видишъ ли ги? Не бжди лакомъ като тѣхъ”. Защо него день куцашъ? - Ти мислишъ да направишъ едно прѣстѣпление, но Господъ ти казва: “Вижъ тѣзи мрави, тѣ сж вжтрѣ въ тебе. Разтърви ги, и болката ще ти мине”. Нѣкой пжтъ отивашъ нѣкъдѣ, коремътъ те боли, но виждашъ, че дѣвѣ сестри се скарали, дърпатъ се помежду си. Ако ти вземешъ участие въ тѣхния споръ, коремътъ ти нѣма да те

отболи, но ако влѣзешъ между тѣхъ и ги примиришъ, коремътъ ще те отболи, затова те пратиха мсжду тѣхъ. И Писанието казва: “Гледайте, като се хапите единъ другъ, да не заболяете”. Защо мнозина отъ васъ заболяватъ? - По тази причина именно, скарватъ се. Ние трѣбва да гледаме въ нашето общество да нѣма никакви болести. Болеститъ, нещастията се даватъ все отъ неспазване Божия законъ. Тѣзи нѣща сж провѣтрени отъ хиляди години. Вие казвате: туй е казано много пжти, но тая работа тѣй ще си върви. Нѣма да върви тази работа тѣй.

Сега, 923 и частъ отъ 924 години ние ги свършихме, кажете ми какъ мислите да прѣкарате 924 г. и частъ отъ 925 г., пакъ постарому ли? Не бързайте да ми отговорите! Попитайте се вжтрѣ въ себе си! Нѣкои ще ми кажатъ, че ние искаме да се изправимъ. Това не зависи отъ васъ. Единствениятъ отговоръ азъ мога да дамъ за себе си. Ако ме попитатъ, азъ ще кажа: напълно ще изпълня волята Божия, ще се съединя съ Него, ще бжда послушень, и каквото Богъ е вложилъ вжтрѣ въ мене, това ще направя. Ще постѣля споредъ своята разумность.

Послѣ, азъ искамъ да извадя отъ васъ друго едно заблуждение. Има нѣща, които даромъ не се даватъ. Човѣкъ по богатъ се спасява, но по богатъ не се усвършенствува. Има нѣща, които на заемъ не може да ги дадете. Ти не можешъ да дадешъ на заемъ твоя умъ. Ти не можешъ да дадешъ на заемъ твоеото сърдце. Ти не можешъ да дадешъ на заемъ твоята воля. Ти не можешъ да дадешъ на заемъ твоята душа и твоя духъ. По никой начинъ не можешъ да ги дадешъ на заемъ. Ако би далъ на заемъ своя умъ нѣкому, ти би извършилъ най-голѣмото безумие. Отъ силата на своето знание, което си придобилъ, ти можешъ да покажешъ начинъ, какъ си го придобилъ, какъ е станало твоеото растене, но нѣма да го извадишъ и дадешъ другиму. Нѣкой казва: нали трѣбва да се пожертвуваме? Кое се жертвува въ този свѣтъ? - Само физическото може да се жертвува. Азъ мога да дамъ една кжца, една греха, но сжщественото въ мене, моята добродѣтель, не мога да я дамъ на заемъ. Схващате ли дълбоката мисль? Има нѣща, които не могатъ да се дадатъ на заемъ.

Друго заблуждение, въ което изпадате е слѣдното. Дойде нѣкоя сестра или братъ при васъ, и ти почвашъ да се сравнявашъ, той ли е по-добъръ или ти, той ли е по-умень или ти. Това е най-глупавото! Ако искашъ да се сравнявашъ съ нѣкого, сравнявай се съ единъ ангелъ или съ единъ адептъ, но какво можешъ да се сравнявашъ съ твоя съученикъ? Запримѣръ, той може да знае по-добрѣ математиката, но ти ще знаешъ историята повече. Той знае да свири на цигулка, но ти можешъ да дигашъ единъ чувалъ отъ 100 кгр. на гърба си. Слѣдова-

телно, въ какво е прѣимувството му? Той ще свири на цигулка, но чувалътъ не може да дига. Щомъ дойде до чувала, той казва: моля ти се, помози ми да го дигна! Дойде ли до цигулката, той я взима и започва да свири. За другъ нѣкой казвате: той е ясновидецъ. Е хубаво, какво има въ ясновидството, което може да го подигне? - Ясновидството е само въведение. Този, който е ясновидецъ трѣбва да бжде мждрецъ, да употрѣби на мѣсто своето ясновидство. Ако той може да употрѣби туй ясновидство само за зло, какво прѣимувство има въ него? Слѣдователно, дарбитъ иматъ смисълъ само въ една гуша, която е съвършена. Душата трѣбва да бжде съвършена всѣки моментъ въ своитъ, дѣйствиа. Има съвършенство въ дѣйствиа, има съвършенство и по естество. Въ стремежитъ си, въ всички свои постѣпки, азъ трѣбва да бжда съвършенъ, всичкитъ си енергии азъ трѣбва да насоча къмъ една и сѣща посока.

(Учителътъ се обръща къмъ стенографитъ и казва:) Тѣзи сестри и този братъ, които пишатъ тукъ, какво придобиватъ? Тѣ на книга сж го нашарили, но вжтрѣ не сж го нашарили. На книгата става много лесно. Вижъ, написахме го, казватъ, каквото каза Учителътъ, всичко е схванато. Не е схванато въ ума вжтрѣ не е написано, въ сърдцето не е написано. Казвате: азъ разбрахъ Учителя. Да, разбрали сте ме толкова, колкото тѣ. На книгата е написано, много добръ е разбрано тамъ, но важно е, дали е разбрано въ ума, въ сърдцето. Тѣзи слова сж Божествени, и Господъ изисква отъ васъ да ги имате не на книга, но да сж написани въ сърдцата, и въ умоветъ ви. Нѣкой отъ васъ казва: чакай да ти кажа азъ какво казва Иоанъ въ 4 гл. 6 стихъ: “И тамъ имаше кладенецъ Якововъ, Исусъ, прочее утруденъ отъ жѣтъ, седѣше така на кладенеца; а частъ бѣше около шестъ. Идва нѣкоя си жена отъ Самария да начерпи вода. Казва и Исусъ: дай ми да пия! Казва му жената самарянка: Какъ, ти, който си юдеинъ, искашъ за пиене отъ мене, която съмъ самарянка?”

Е, знаешъ ли защо Христосъ седѣше на кладенеца? - Трѣбваше да дойде тази жена тамъ, да каже Христосъ нѣколко думи, защото, ако не бѣше тя, нѣмаше да ги чуемъ. Мислите ли сега, че това е право тѣлкуване? Христосъ е дошълъ при този кладенецъ да си поразсѣждава, а тази жена идва случайно и завързва съ Христа единъ много обикновенъ разговоръ. Не е много важенъ този разговоръ. Христосъ седналъ до кладенеца. Какво прѣдставлява кладенецътъ? - Кладенецътъ е човѣшкото сърдце. Ти можешъ да дойдешъ до кладенеца и да го видишъ. Христосъ и каза: “Моля ти се, понеже азъ съмъ жѣтникъ, ти имашъ вжже, дай ми малко отъ твоята водица!” Защо иска Христосъ отъ нашата водица? - Да види какъвъ е нашиятъ животъ.

И тази жена казваше на Христа: "Какъ смѣешъ да говоришъ съ мене, не знаешъ ли, че не е позволено на юдеинъ да говори съ самарянка?"

Туй не е разбирање на въпроса. Христосъ взема поводъ отъ тия нейни думи, за да и обясни дълбоката истина. Като ви тълкувамъ тази истина, за мене е важно, дали като дойде Христосъ ще Му дамъ отъ моята вода, до колко съмъ приложилъ туй учение въ живота си, т. е. до колко моето и Божието съзнание сж въ съприкосновение. До колкото съмъ приложилъ туй учение, до толкова моето съзнание може да бжде въ съприкосновение съ Божието съзнание.

Азъ ви гледамъ по нѣкой пжтъ, вие сте само въ съмнѣния свързани. Какво е съмнѣнието? - То е признакъ на невѣжество. Нѣкой пжтъ вие казвате: Учителътъ направи една погрѣшка. Не, не знаешъ, дали съмъ направилъ погрѣшка. Азъ съмъ Учителъ, хвана единъ ученикъ, кажа му: ти си взелъ паритѣ на едн-кого си. Дай му ги! Не, не съмъ ги взелъ. Хващамъ ржката му, извивамъ я и казвамъ на другия ученикъ: вземи си паритѣ! Казвашъ: ами защо съ насилуе, а не съ любовъ? Дѣйствиувамъ съ любовъ, той не взима отъ дума, а паритѣ трѣбва да излѣзатъ отъ джоба му. По който начинъ сж влѣзли, по този начинъ трѣбва да излѣзатъ. Питамъ сега: тази постжпка права ли е или не е права?

Сега другото положение. Да допуснемъ, че този ученикъ нѣма ржцѣ, нѣма крака и седи. Азъ бръкна въ джоба му, за да извадя паритѣ. Има ли въ това нѣщо противорѣчие? - Нѣма. Какъ влѣзоха тия пари въ джоба му, като нѣма ржцѣ и крака? Значи другъ ги е турилъ въ джоба му. Ако единъ ги туря, другъ има право да ги извади. Единъ параходъ, който се товари въ България и отива за Англия, кой ще го разтовари тамъ? - Английскитѣ хамали. Питамъ: гдѣ е тукъ прѣстжплението, че не го разтоварватъ български хамали, а английски? Между тия параходи има договоръ. Българскитѣ хамали ще го натоварятъ, а английскитѣ ще го разтоварятъ. Всѣка добра постжпка се познава по свойтѣ крайни резултати. Ако има зло въ свѣта, то се дължи на незавършени работи. Има зло въ свѣта, което само по себе си не е зло. Прѣдставете си, че азъ съмъ слуга при единъ господарь, който има много хубави чинии отъ най-чистъ, най-финъ фарфоръ. Азъ единъ денъ нося тия чинии и изпусна една отъ тѣхъ, счупя я. Има ли нѣкакво морално прѣстжпление въ това? Нѣма. Чиниитѣ сж човѣшки изобрѣтени-ния. Не ето отъ гдѣ ще дойде грѣха. Ако азъ се уплаша, ще прибѣгна до лъжата и ще кажа: азъ не счупихъ чинията. Грѣхътъ идва съ лъжата. Азъ трѣбва да кажа: счупихъ една чиния и ще я купя. Слѣдователно, въ свѣта има постжпки, които не носятъ никакви морални послѣдствия.

Тамъ, въ края на 18-та глава се казва: “Ако не изпълнимъ волята на нашия Отецъ споредъ закона на Любовта, Той ще постъпнѣ съ насъ тъй, както ние постъпихме съ своитѣ ближни”. Мислите ли, че ако ви убие единъ обикновенъ човѣкъ или единъ царски синъ, че ще има нѣкаква разлика? За убития е едно и сѣщо, дали царскиятъ синъ го убива или нѣкой простъ селянинъ. Нѣкой казва: азъ направихъ едно прѣстѣпление, но за да изкупя нѣкого. Не, не, свѣтътъ съ прѣстѣпления не се изкупува! Казватъ: може нѣкой пжтъ прѣстѣплението да служи като едно изкупление. Не, въ Божия законъ не е така. Богъ не иска дѣла на прѣстѣпления.

Друго положение. Вие не можете да надмогнете злото въ свѣта. Нѣма никаква сила, която може да го надмогне, освѣнь доброто. Единствената жива сила, която може да тури граница на злото, това е доброто, понеже доброто е по-силно отъ злото. Не положите ли доброто като основа, всичкитѣ ви усилия ще отидатъ напразно.

Сега, прѣзъ тази година, която още не е довършена, трѣбва да работите съзнателно. Отъ толкова години вие търсите Господа, нали? Нѣкои отъ васъ сте приемали Неговата свѣтлина, но тази свѣтлина се явява и изчезва. Божествената свѣтлина у васъ не е още непрѣривна. Нѣкой казва: азъ намерихъ Господа, но слѣдъ нѣколко дни го гледамъ, той е духомъ неразположенъ. Отпадатъ ли духомъ, не сте намѣрили още Господа. Божествената свѣтлина е непрѣривна. Явяването на тази свѣтлинка у васъ е само единъ пробѣсъкъ отъ Божествената свѣтлина, която прониква въ сърцето и ума ви. Вие още не сте добили онѣзи методи, чрѣзъ които Божествената свѣтлина да е постоянна. Божествената свѣтлина трѣбва да бѣде постоянна. Това е стремежътъ ви. Щомъ Божествениятъ Духъ е у васъ, тогава много лесно ще се смѣнятъ всички неразположения, които имате, и лесно ще оправяте вашитѣ работи.

Сега, хармонията въ тази школа не може да се създаде по закона на насилието. Хармонията всѣкога произтича само отъ закона на Любовта. И азъ, отъ толкова години проповѣдвамъ не обикновената любовъ, а абсолютната Божия Любовъ. Въ школата азъ имамъ нѣкои ученици, които ме надминаватъ въ нѣщо. Тѣ сж два вида, двѣ категории ученици. Първата категория ученици сж тия, които като отидатъ нѣкъдѣ на гости, искатъ да имъ постелятъ чисти чаршафи, казватъ: ние спимъ на легла съ чисти чаршафи, дѣто никой не е спалъ на тѣхъ. Освѣнь това, вие трѣбва да знаете, че ние сме вегетарианци, мазнини не ядемъ, ние сме особени хора. Заповѣдватъ тия ученици, даватъ разпореждания. Въ туй отношение тия ученици ме надминаватъ.

Втората категория ученици сж тия, които, като отидатъ

нѣкждѣ на гости, казватъ: ние постимъ днесъ, не искаме нищо да ядемъ, да пиемъ, не искаме да ви правимъ никакво главоболие. Такова разпореждане имаме. Този човѣкъ си казва: блазѣ на тия хора! Но той си мисли, казва си: Учителътъ имъ яде, ученицитѣ не ядатъ. Въ туй отношение тия ученици ме надминаватъ.

Хубаво, щомъ нѣкой иска да спи на чисто легло, той трѣбва да си носи чаршафитѣ. Иска да яде чиста храна. Той трѣбва да си носи ориза и житцето и самъ да си го вари. Това значи, че по-чистѣ човѣкъ отъ него нѣма. Щомъ позволявамъ другъ да ми вари храната, тя е опетнена вече. Азъ самъ трѣбва да си варя ориза, житото. Самъ трѣбва да си постиламъ леглото, самъ трѣбва да си изпирамъ чаршафитѣ. Постилатъ ли го другитѣ, отиде та се не видѣ. Не, слушайте, азъ съмъ по-уменъ отъ васъ. И азъ спя на чисто легло, но спя само на леглото на Любовта. Като влѣза въ нѣкоя къща, азъ питамъ: вашето легло изтѣкано ли е отъ Любовта? - Не е изтѣкано. - Тогава, извинете ме, моятъ грѣбъ е толкова деликатенъ, че ако лежа на вашето легло, ще се стопя. Въ туй отношение, азъ бихъ желалъ, всинца да спите само на леглото на Любовта! Ами че кога то ти постелятъ чисто легло, седналъ ли си да благодаришъ на Бога за това чисто легло? Усѣщашъ ли въ този моментъ, че си примиренъ съ Бога, че си примиренъ съ цѣлия свѣтъ? Имашъ ли туй съзнание, че си изпълнилъ волята Божия? Можешъ ли да кажешъ: Господи, дай ми такова съзнание, че утрѣ, като стана, да мога пакъ съ сжия устремъ да изпълня Твоята воля? Можешъ ли да се радвашъ, че си изпратенъ на земята, за да изпълнишъ валята Божия?

Въ живота ви има много мжчни въпроси, които трѣбва да се разрѣшатъ тукъ въ школата. Тия въпроси сж между жени и мжже, между майки и дѣщери, между бащи и синове, между братя и сестри и между ученицитѣ. Тия въпроси могатъ да се разрѣшатъ само по единъ начинъ, а именно: да прѣстанете съ вашитѣ съмнѣния! Истината, която азъ ви проповѣдвамъ прѣдъ мене е ясна като слънцето. Сега азъ нѣма да ви казвамъ, че говоря съ Господа. Това е физическо, но ви казвамъ, че тия принципи, които ви давамъ, сж опитани, въ тѣхъ нѣма абсолютно никакво изключение. Правилата, които ви давамъ може да ги приложите безъ никакво изключение. Тѣ сж опитани не само отъ мене, но тѣ сж опитани още въ миналото отъ всички напрѣднали сжщества, които днесъ ги прилагатъ. Тѣ сж Божествени начала, които ще се опитатъ и отъ ония, които ще дойдатъ за въ бждеще. Като приложите тия правила, тѣ ще ви дадатъ резултати. Може да кажешъ тѣй: азъ днесъ съмъ по-добъръ. Кажешъ ли така, ще ти дойде нѣкое нещастие. Тѣкмо се подигнешъ отъ леглото и кажешъ: азъ съмъ

вече по-здравъ. Кажешъ ли така, ще се разболѣешъ. Ами че ти си здравъ! Нѣма защо да казвашъ така. Щомъ си въ Бога, ще кажешъ: азъ живѣя въ Бога, и въ Бога има пълна хармония. Щомъ живѣешъ въ Бога, нѣма да казвашъ, че си сиромашъ. Живѣешъ ли въ Бога, имашъ богатство. Нѣкой ще каже: защо Богъ не ми изпрати пари? Ами че Богъ не е касиеръ та да ти изпраща пари! Какъ? Нашитъ пари сж боклукъ! Когато ти потрѣбватъ пари, ще поискашъ разрѣшение отъ невидимия свѣтъ да вземешъ кола, на която да натоваришъ паритъ, и слѣдъ това невидимиятъ свѣтъ ще ти покаже пжтя, по който ще минешъ, за да не се разнася тѣхната миризма. Като дойде въпросъ до Божията църква, тя отъ никакви пари не се нуждае! Божественото учение не се нуждае отъ никакви пари! Това трѣбва да знаете. Ако отидешъ нѣкъдѣ да проповѣдвашъ и вземешъ пари, ще си затворишъ носа и ще кажешъ: по необходимостъ взимамъ пари, за нивата ми трѣбва торъ, но за дѣлото божие нѣма нужда отъ никакъвъ торъ.

Христосъ казва: “Не взимайте нито кесия, нито тържикъ!” Кесията, това е сърдцето ти. Значи, Христосъ съ тия думи подразбира слѣдното: като отидешъ да проповѣдвашъ, вземи само сърдцето си, не ти трѣбва другъ тържикъ. Ако твоеото сърдце е сърдце на Любовта, дѣто и да отидешъ, пжтьтъ ти ще бжде отворенъ. Ако онзи цигуларъ свири отъ сърдце, пжтьтъ му навсѣкъдѣ ще бжде отворенъ. Ако онзи ораторъ говори отъ сърдце, пжтьтъ му ще бжде отворенъ. Всѣка работа, която вършишъ отъ сърдце, тя принася своитъ плодове, тя принася своето благословение.

Сега, питамъ ви: съмнѣнието, което сте имали до сега, какво ви е донесло? Вземете, и въ църквата подържатъ, че въ послѣднитъ дни ще дойдатъ много лъжепророци, лъжеучители, и се съмнѣватъ. Какво сж допринесли тия сжмнѣния? Писанието казва: “Изпитвайте духоветъ, да разберете отъ Бога ли сж.” - Много добръ. Вие чакате да дойде Христосъ, но азъ бихъ желалъ да зная, кои сж признацитъ, по които ще познаете Христа? Когато дойде свѣтлината, всичко почва да расте. Когато падне влагата, всичко почва да никне, да расте. Когато слънцето грѣе, това показва, че свѣтлината е дошла. Ако дойде Христосъ, ще има повече животъ. Какъ мислите, че ще дойде Христосъ, въ видима форма ли? Видимото, което имате е ограничение. Ако азъ ви покажа прѣзъ едно перде прѣста си, вие виждате моя прѣстъ. Е, сега Христосъ показва на свѣта само прѣста си, а тѣ казватъ: този прѣстъ дали е Христовъ или не? - Всичкитъ прѣсти сж Христови. Само Христосъ има прѣсти, само разумното има прѣсти. Разбирате ли? Палецътъ показва Божията воля, показалецътъ - благородството, възвишеното, срѣдниятъ - справедливостта,

безименният - мъдростта, а малкият пръст - разумният човъшки обход. И тъй, само Божествените нъца въ свѣта иматъ пръсти, а онѣзи нъца, които не сж Божествени, нѣматъ пръсти. Като казваме, че имаме ржка и пръсти, подразбираме нѣщо Божествено въ насъ. Ако нѣкой погледне палеца си и съзнава, че той е изразъ на волята Божия, той е нѣщо Божествено! Като дойде нѣкой да ми поиска нѣщо, азъ ще погледна палеца си, ще подигна ржката си и ще кажа: тукъ живѣе волята Божия, азъ ще я изпълня съ благоговѣние. И съ васъ трѣбва да бжде сжщото.

Вие сте хора на настроянията. Има нѣкои сестри и братя, които ми се сърдятъ по нѣкой пжтъ. Азъ имамъ единъ маркучъ за онѣзи, които ми се сърдятъ. И бждете увѣрени, че азъ ще употрѣбя своя маркучъ на общо основание, и като излѣзатъ, ще бждатъ мокри като кокошки. Туй е наказанието, което мога да дамъ на онѣзи ученици, които се сърдятъ - маркучъ отъ едната, и отъ другата страна. И духовниятъ свѣтъ всѣки день напълно употрѣбжава този маркучъ. Днесъ си веселъ, разположенъ, какво богатство искашъ повече? Но като направшиш една погрѣшка, изгубвашъ веселостта си за цѣла седмица. Защо? - Маркучътъ е игралъ отгорѣ ти. Прѣстане-те съ съмнѣнията! Ако е до мене, азъ не искамъ да имате съмнѣния. Азъ ви държа демократически, свободно, но трѣбва да изхвърлите съмнѣнията навънъ. Нѣкой пжтъ ученицитъ ми казватъ: Учителю, не искаме да те гледаме тъй долу, много слизашъ до насъ. - Ще имате търпѣние, всички сте на земята. Вие всички искате отъ мене единъ особенъ животъ. Азъ мога да живѣя единъ такъвъ животъ, но трѣбва да нѣмамъ никакво съприкосновение съ васъ. Щомъ, обаче, съмъ между васъ, щомъ ме пипате тукъ-тамъ, ще ме видите единъ день, че си събличамъ дрѣхитъ. Защо? - За да се чистя - цапате ме. Ако съмъ далечъ отъ васъ, тази греха никой нѣма да я цапа. Тѣзи ваши мисли, тѣзи съмнѣния, които ми навѣрляте, азъ трѣбва да ги трансформирамъ. Питамъ ви: кому отъ васъ съмъ взелъ 5 пари? Нѣкой пжтъ дойде нѣкой и ми донесе туй-онуй като подарѣкъ. Казвамъ: ако си го донесълъ отъ любовъ, не го поменавай даже. И азъ, когато направя нѣщо за васъ, нѣма да кажа, че съмъ го направилъ. Ако направя нѣщо за васъ, менъ ми е приятно, радвамъ се, че ще се ползвате. Иначе вие излагате Божественото. Ако съмъ единъ изворъ, и вие се ползвате, радвайте се на извора, че е Божественъ. И азъ се радвамъ, че съмъ ви говорилъ Божествени Истини. Единъ день вие ще ме срещнете, и азъ ще ви срещна, но ще ме видите не тъй, както днесъ. Какво ви казахъ? Словото, което ви говоря ще ви сжди, но и ще ви благослови, ще ви подигне единъ день. Отъ туй Слово нѣма да се избавите нито вие, нито азъ.

Каквото ви кажа, нѣма да се избавете. Такова е Божественото нѣщо. Ние не можемъ да правимъ каквото искаме. Не, азъ правя това, което Богъ иска. Ако азъ правя това, което искамъ, ще бѣда единъ прѣстѣпникъ нищо повече! Искамъ и всички вие да вършите волята Божия, и тогава всичко, каквото пожелаете, ще ви бѣде.

По нѣкой пѣтъ, азъ ви гледамъ, вие сте уморени, неразположени сте духомъ, спите ви се. Защо? - Липсва ви нѣщо. Нѣкои братя и сестри заспиватъ и казватъ: не можемъ да слушаме. Защо? - Липсва ви нѣщо. Пазете се, когато ви се говори или когато се грѣте на слънце да не заспите! Когато се грѣте на слънце, никога не се спите. Когато Господъ говори, никой не трѣбва да спите! Когато Учителятъ говори ученикътъ не трѣбва да спите! Заспите ли, ще му дойде нѣкое зло. Ами ще усилия трѣбва да правите надъ себе си! Тѣзи причини, които ви заставятъ да заспите сж вѣнъ отъ васъ. Тѣ идватъ да калятъ волята ви. Има около васъ редъ сжществъ, които нарочно отвличатъ вниманието ви, за да взематъ нѣщо. Гнѣвътъ, умразата, невѣрието, съмнѣнието, това сж все отклонения отъ правия пѣтъ, за да ви обератъ.

Сега, дойде нѣкой ученикъ при мене, иска да ме излъже. Какво ще ме излъже единъ ученикъ? - Може да задигне нѣкоя книга, може да не си устои на общанието, но нищо не може да вземе, а ученикътъ може да спие самъ себе си.

Вие вече сте дошли до това положение, до този прѣдѣлъ, дѣто вече не трѣбва да се смущавате, да казвате: нима до сега не сме живѣли разумно? Живѣли сте, но ако този ви животъ не се свърже съ единъ по-висшъ животъ, той изгубва смисъла си. Едно езеро, въ което не приижда вода, се разваля. Вие трѣбва постоянно да се опрѣснявате. Тази доброта, която имате е малка, правдата, която имате е малка. Всички качества, които имате сж малки въ сравнение съ това, което ви е нужно.

Първото, най-сжщественото нѣщо прѣзъ тази година е да имате разумната любовъ. Тази година ще работимъ изключително върху себе си. Яковъ работи 14 години за двѣ жени, и най-после каза на Лавана: "Достатъчно вече съмъ работилъ за тебъ, сега ще работя за себе си". Така и ние, доста вече сме работили за свѣта. Ще кажемъ на Лавана: "Сега вече ще работимъ за себе си, за своето повдигане, за своето самоусвършенствуване, да добиемъ онова истинско знание". Всѣки единъ отъ Васъ трѣбва да прави опити върху знанието, да провери до колко има знания. Всички вие имате достатъчно мжчнотии, за да познаете, дали сте на правия пѣтъ или не. Тѣзи мжчнотии сж турени, за да се опитате. Всѣка една мжчнотия въ свѣта може да я прѣмахнете щомъ се помолите. Тогава ще видите, дали вашата мо-

литва е послушана или не. Молитвата ви не трѣбва да бѣде чута само веднѣжъ. Ако единъ пжтъ ви се чуе молитвата, не трѣбва да се хвалите съ това. Въ молитвата не трѣбва да има изключение - тя всѣкога трѣбва да бѣде чута.

Сега вие сте дошли до едно мѣсто, гдѣто има опасностъ отъ спиране въ живота ви. Тази опасностъ зависи отъ това, че у васъ се явява една духовна гордостъ. Азъ забѣлѣзвамъ вече у ученицитѣ нѣщо такова. У тѣхъ има една особена идея, нѣкои отъ тѣхъ даже искатъ да станатъ учители. На крива посока сте. Да станешъ Учителъ, това не е произведение на единъ животъ. За да станешъ Учителъ се изискватъ редъ процедури. Вие ще видите какъ се става Учителъ. Онзи който ще стане Учителъ, въ небето прѣдвигдатъ за това цѣла процедура. И онзи, който ще стане ученикъ, също ще мине прѣзъ редъ задължения. Вие още не сте разбрали какви сж задълженията на ученика и на Учителя.

Азъ казвамъ на единъ ученикъ: слушай, ти нѣма да одумвашъ никого. Той вижда едного и му казва: Учителътъ ми каза да не одумвамъ никого. Но какъ мога да бѣда слѣпъ, като виждамъ погрѣшкитѣ? За мене е безразлично, че се одумвате. Какво отъ това, че си острите езицитѣ? За мене важи, като седите въ училището, да не се одумвате. Ако се одумвате въ врѣмето когато прѣподавамъ лекциитѣ си, ще има прахъ. И тогава, и въ моитѣ, и въ вашитѣ очи ще има сълзи, кихавици. Питамъ: такова едно положение разумно ли е? - Не е разумно. По нѣкой пжтъ, като прѣподавамъ, гледамъ нѣкой отъ ученицитѣ седи и си мисли: Учителътъ говори много хубаво, но защо не накара онзи тамъ да си измѣни живота? Седналъ да ме критикува! Казвамъ: ами ти защо не измѣнишъ живота си? Защо Учителътъ да го накара? Нека той самъ измѣни живота си! За себе си азъ съмъ направилъ много работи, но и всѣки отъ васъ трѣбва да направи нѣщо за себе си.

И тѣй, сега азъ искамъ ученици образци! Искамъ вече между васъ да се проявятъ образци! Нѣкои могатъ да бѣдатъ образци, но пазете се отъ духовната гордостъ! Тя унижава живота. Бѣдете безпощадни къмъ всѣка една ваша погрѣшка! Не задържайте въ себе си нито една ваша погрѣшка, изнесете я навънъ! Чистете се! Ако искате да ви обичатъ, отъ васъ се иска абсолютна чистота, защото невидимиятъ свѣтъ е много възискателенъ. Ти искашъ да се оженишъ и жена ти да те обича, но трѣбва да знаешъ, че нейната любовъ зависи отъ духовния свѣтъ. Имашъ дѣца, но тѣ не те обичатъ. Какво ти струватъ тия дѣца, щомъ не те обичатъ? Икашъ да имашъ слуга. Какво ти струва той, ако не те обича и не изпълнява волята ти? Слѣдователно, въ всѣко нѣщо трѣбва да имаме благоволенieto на

Бога, та каквато работа и да почнемъ, да имаме Неговото благословение. Съмейниятъ животъ има смисълъ само при любовта. Дъцата иматъ смисълъ само при любовта. Слугата има смисълъ само при любовта. Това трѣбва да поставите като основенъ законъ въ живота си, и отъ туй трѣбва да излиза всичко. Ами че по какво ще се познаемъ, ако и ние живѣемъ като всички хора въ свѣта? Ще кажете: е, то не може, еволюцията въ свѣта е такава. - Не, може, може. Азъ поне зная, има между васъ вече такива, които сж назрѣли. Можемъ да направимъ това нѣщо. Искамъ да бждете сериозни, но безъ да бждатъ лицата ви прогългавати. Лицата ви не трѣбва да бждатъ много дълги, трѣбва да има съразмѣрностъ въ тѣлата ви. Стане ли лицето прогълго, човѣкъ харчи повече енергия и фалирва. Стане ли лицето пошироко, човѣкъ натрупва толкова много богатство, че грѣбнакътъ му може да се строши, и той пакъ фалирва. Тѣй че, много дългото лице, и много широкото лице сж врѣдни. Лицето трѣбва да бжде толкова голѣмо, колкото е опрѣдѣлено въ Божествения планъ, съотношения има за това.

И тѣй, казва Христосъ: “Така и Отецъ мой небесни ще стори съ васъ, ако не простите отъ сърдце всѣки на брата си прѣгрѣшенията му”.

Най-първо човѣкъ трѣбва да си прости своитѣ грѣхове. На себе си ще простишъ! - Туй наричамъ азъ прощение. Ще кажешъ: Господи, всичко туй азъ го направихъ, но обѣщавамъ, че всичко ще поправя. Отъ сега напаметъкъ азъ ще живѣя тѣй, както Богъ изисква отъ мене. Богъ ще живѣе въ мене, и азъ въ Него. Като кажешъ тѣй, ще ти олекне. Тѣй е въ закона на Любовта. Като казвамъ, че ще живѣя въ Бога, разбирамъ, че ще живѣя въ проявленията на Неговата Любовь, въ лжчитѣ на Неговата Мждростъ.

Послѣ, научете се, като говорите, да говорите откровенно. Оставете вашите прѣдисловия въ разговора. Като говорите, най-първо направете една скица и послѣ, като станете по-учени, може да турите сѣнкитѣ. Най-първо направете контуритѣ, а послѣ сѣнкитѣ. За сѣнкитѣ се изисква майсторъ, който да знае какъ се турятъ. За сега ви трѣбватъ основнитѣ нѣща. Запримѣръ, единъ братъ или една сестра, които иматъ едно хубаво сформировано чело иматъ прѣдимство прѣдъ единъ братъ или една сестра, на които челото не е сформировано. Сега да ви изясня мисълта си, да не се заблуждавате. Онзи, който има пълна каса нали има прѣдимства прѣдъ онзи, на когото касата е празна? Единъ има ниви, и другъ има ниви, но на първия нивитѣ сж посѣти, а на другия не сж посѣти. Кой отъ двамата има прѣдимство? - Първиятъ. Сега нѣкой казва: мене не ми трѣбва мисълъ, не ми

трѣбватъ разсѣждения. Не, разсѣждавайте или съ ума, или съ сърдцето си, но трѣбва да разсѣждавате. А сега, нѣкои сегайтъ и спорятъ за какви ли не работи. Азъ единъ день наблюдавамъ двѣ кучета. Седи една костъ между тѣхъ. Едното си отворило устата, и другото си отворило устата, гледатъ се, хъркатъ едно срѣщу друго. Едното казва на другото: знаешъ ли какви жѣби имамъ? И другото казва: ами ти знаешъ ли азъ какви жѣби имамъ? И двѣтъ се жѣбятъ, а костъта седи помежду имъ. Гледамъ по нѣкой пѣтъ, двѣ сестри, турили новото учение въ срѣдата - костъта е то, и едната казва: знаешъ ли какво е новото учение? Другата казва: да, но то трѣбва да се приложи. - Е, ти го приложи та да видимъ. Другата казва: ти го приложи! Не, и азъ ще го приложа, и вие, и всички ще го приложимъ. Азъ не искамъ отъ васъ да приложите туй, което азъ прагавамъ. Вие ще приложите туй, което вие можете и сте длѣжни да го приложите.

Ние въ школата, имаме доста важни въпроси за разрѣшение. Запримѣръ, не е лесно да се образува едно братство. На небето е лесно да се образува братство, но тукъ, на земята, дѣто сте събрани хора съ различни енергии, съ различни характери, хора съ голѣмо мнѣние за себе си - голѣми величия - това не е лесенъ въпросъ. Ами азъ не виждамъ ли, въ какво положение изпадатъ нѣкои отъ васъ. Запримѣръ, нѣкой свършилъ университетъ, а прѣдъ него се е изправилъ другъ, който не е свършилъ даже гимназия, и му проповѣдва нѣщо. Този свършилиятъ университетъ казва ами азъ толкова будала ли съмъ, и азъ мога да мисля! Не е така. Ти може да си свършилъ университетъ, а другиятъ да не е свършилъ нищо, но въ дадения случай той стои по-високо. Е, моятъ кракъ е счупенъ и дойде онзи, който не е свършилъ никакъвъ университетъ, но има опитността да прави крака, разбира отъ това изкуство, и ми казва: обърни се отъ тукъ, обърни се отъ тамъ, легни на корема, легни на гърба си. И какво ще правя? Ще го слушамъ. Единъ човѣкъ, който има добро сърдце, той има опитностъ въ живота - ще слушамъ, каквото ми каже.

И тѣй, днесъ Божиятъ Духъ ще дойде въ ума ви и ще ви донесе една хубава идея. Той хлопа вече. Сега вие ще кажете: туй за кого ли се отнася? Какво иска да каже Учителятъ съ това? За никого не се отнася. Давамъ ви житно зърно да го посѣете, а вие казвате: азъ ли съмъ опредѣленъ да сѣя туй житно зърно? Азъ не съмъ готовъ, не умѣя. Нищо отъ това, ти можешъ да гадешъ туй житно зърно другъ нѣкой да го посѣе, безразлично е. Въ Божественото учение всѣки може да изпълни волята Божия. Не струва много, една жена да вземе легена и водата и да полѣе на мѣжа си. На какво ще уподобите туй поливане съ вода? Туй поливане съ вода е единъ красивъ обичай у българитъ.

Метне жената кърпата на рамо, вземе каната съ вода и полива.

Вие сега, като не разбирате законитѣ, изпитвате единъ страхъ и си казвате: да не би азъ да се изгубя въ този пжтъ? Не, туй не е учение. Въ Бога има методи да прогресиратъ всички, въпросътъ е само въ изпълнението. Вие тукъ именно куцате. Ако се спъваме, причината не е въ Бога, ние сме причината. Тѣзи причини може да се отмахнатъ. Ако се съединиме всички въ едно, ние бихме били една мощна сила.

Тази година искамъ, тия отъ ученицитѣ, които сж слаби по нѣкой прѣдметъ, да се занимаватъ усилено. Запримѣръ, нѣкой е слабъ по математика. Ще му дадемъ специаленъ учителъ по математика. Другъ е слабъ по естествениитѣ науки. Ще му дадемъ учителъ по този прѣдметъ. Нѣкой е слабъ въ паметта си - ще работи за засилването и. Всѣки си има по една слабостъ, но тази слабостъ може да се прѣодолѣе. Паметта ви може да се засили, способността ви къмъ математиката, къмъ история може да се развие. Изобщо, всичко можете да постигнете.

Първото нѣщо, което искамъ отъ васъ прѣзъ тази година, то е въздържанието, да може да трансформирате енергиитѣ си. Имашъ едно възбудено състояние, ще кажешъ: заради Божията Любовъ азъ мога да се въздържамъ. Обърни ума си къмъ Господа и се спри. Това е единъ опитъ. Този опитъ може да се случи въ къщи съ мжжа ви, или съ жена ви, може да се случи и съ нѣкой вашъ приятелъ. Не трѣбва да бждемъ слаби, да казваме: не искаме да си нарушаваме мира. Кое е по-право въ дадения случай, да се карамъ съ този човѣкъ, или като съзнавамъ, да се въздържа, да изпълня волята Божия. Ще изпълня волята Божия, и нищо повече! Той може да върви подире ми и да се кара. Ще се обърна къмъ него и ще му кажа - братко, много сладко говоришъ. "Ама ти си нехранимайко!" - Е, Отличенъ човѣкъ си ти. "Ама ти се подигравашъ!" - Не, много добъръ човѣкъ си. Ти си поговори, азъ ще те послушамъ. Ти си добъръ човѣкъ, но не си се проявилъ още, криешъ се. Защо да не можемъ да направимъ това нѣщо? - Можемъ да го направимъ. И той като чуе, че е добъръ, почва да се съмнява, казва: така ли? И дѣйствително, той усеща, че е добъръ. Дълбоко въ сърдцето си той иска да ти направи добро, но иска да ти покаже, че не е отъ слабитѣ натури. Той може да ти направи добро, може да употреби своята сила, но само ако го обичашъ. Всички хора искатъ да бждатъ обичани, но това е най-голямото заблуждение. Когато този братъ ме люби, азъ ще се радвамъ, че той е далъ ходъ на Господа да се прояви въ него, и ще му кажа: азъ се радвамъ не затова, че ме любишъ, но затова, че Господъ се проявява въ тебе, и днесъ вжтрѣ въ тебе е така хубаво, както е хубаво горе на небето. Днесъ умътъ и сърдцето

ми работят, и каквато работа започнеш, ще даде резултатъ.

Тия отъ васъ, които сж по-силни, ще приложатъ тѣзи методи по единъ начинъ, а тия, които сж по-слаби, ще ги приложатъ по-другъ начинъ, но всѣки единъ отъ васъ трѣбва да направи едно малко усилие. Ще изхвърлитъ отъ себе си духовната гордостъ! Ще се освободите отъ всѣкакви неразположения! Азъ зная, всѣко неразположение е единъ лошъ признакъ. Защо си неразположенъ? Нѣкой казва: сестримъ ми нахвърлиха лоши мисли. Тия сестри гождатъ при мене, гледамъ ги, иматъ добро разположение. Какъ така могатъ да ти хвърлятъ лоши мисли? Ами че ако тѣ можаха да ти нахвърлятъ лоши мисли, тѣ щѣха и при мене да бждатъ такива. Не мога да мисля зло, безъ да се не прояви това зло! Значи твоитѣ прѣположения сж били заблуждения.

Схванахте ли какво трѣбва да бжде поведението ви прѣзъ тази година? Поведението ви прѣзъ тази година трѣбва да бжде такова, каквото е поведението на слънцето. Поведението ви прѣзъ тази година трѣбва да бжде такова, каквото е поведението на единъ изворъ, каквото е поведението на една плодonoсна ябълка. Поведението ви прѣзъ тази година трѣбва да бжде такова, каквото е поведението на единъ отличенъ конъ, който върши работата си. Поведението ви прѣзъ тази година трѣбва да бжде такова, каквото е поведението на единъ ангелъ, който изпълнява волята Божия.

Да приведа сега тия символи, за да не се заблуждавате. Слънцето подразбира, че вашата мисълъ трѣбва да бжде тѣй свѣтла! Изворътъ означава вашитѣ чувства. Тѣ трѣбва да бждатъ тѣй чисти, тѣй естествено да избликватъ, както водата на единъ изворъ. Плодonoсната ябълка означава слизане къмъ материалния свѣтъ. Когато градите нѣщо въ материалния свѣтъ, то трѣбва да бжде тѣй хубаво, както ябълката го прави. Конътъ това е вашето тѣло, което трѣбва да бжде подвижно, годно за работа. Ангелътъ, това сте вече сжщинскиятъ вие, който като духъ има сжщото положение на ангелъ, който е завършилъ своето развитие и отива да служи на Бога. Съ такива идеали, като у ангела, трѣбва да се служи на Бога! Всичко туй може да го направите. Нѣма нищо невъзможно. Ще ви помогнатъ отъ невидимия свѣтъ, безъ никакво изключение. За всѣки едного отъ васъ ще изпратятъ по единъ посланикъ. Ще кажете: какъ, при мене? Да, при васъ. При васъ ще дойде единъ посланикъ отъ небето да ви посѣти, и тогава вие ще бждете пръвъ, но като си отиде, вие ще бждете послѣденъ, на опашката. Всѣки единъ ще има едно посѣщение. Най-първо ще ви посѣти вашиятъ духъ, а послѣ и други духове. Туй посѣщение ще внесе въ васъ толкова благость, толкова изобилие, каквото никога другъ пжтъ не сте получавали. То ще ви държи топло най-малко за

100 години - на човѣшки езикъ ви говоря.

Искамъ, обаче, да сте безъ съмнѣния! Ще бждете готови. Ще кажете: нѣма какво да се съмнѣваме. Ако вие бѣхте готови, азъ бихъ ви говорилъ за красотата на Божествения свѣтъ, за Неговата вжтрѣшна страна, какъ живѣятъ тамъ сщществата и т. н. Бихъ ви изнесълъ тѣзи хубави картини отъ този свѣтъ. Но, сега, както и да ви го описвамъ вие ще го разберете по земному. Истината вие може да я научите само при единъ великъ Учитель, или при едно вжтрѣшно вдъхновение, на което източникътъ е единъ и сжищъ. Само при единъ изворъ, на който дъното е чисто, може да видите красотата на този изворъ.

И тъй, Истината ще научите отъ Христа. И днесъ всички казватъ: нѣма по-великъ Учитель отъ Христа. Да, така е, но много отъ служителитъ на църквата, като говорятъ за Христа, не подразбиратъ Него, а себе си. Всѣкога когато говоримъ, ние трѣбва да имаме прѣдъ видъ да изнасяме самата Истина, а не своята личностъ.

Сега, сравнявайте и опитвайте методитъ и принципитъ, които ви давамъ, за да видите, че всичко това е Божествено и да не правите погрѣшки. Пророктътъ е казалъ за Господа "Опитайте ме, че съмъ благъ!" На Господа гласа никой до сега не е чулъ, той е свещенъ гласъ. Ние казваме, че Господъ ни говори. Да, Господъ ни говори, но между насъ и Бога, има толкова напрѣднали души, та като проговори Господъ, гласътъ Му минава прѣзъ всички тия по-висши отъ насъ сщщества и докато дойде до насъ, той се измѣнилъ вече. Ние още не знаемъ Божия гласъ. Та, като казваме, че Господъ ни говори, то значи, че Божествениятъ Духъ ни е проговорилъ. Знаете ли прѣзъ колко срѣди е миналъ този Духъ? Какво ви е казалъ Духътъ? - Ще любишъ Господа съ всичкото си сърдце. Ще любишъ ближния си като себе си. Този законъ научили ли сте го? Отъ хиляди години хората все го учатъ, учатъ, но Любовта още не е дошла, още не е научена. Колко мъчно е човѣкъ да прояви Любовта при сегашнитъ условия! Не че не е възможно, но други нѣща ви отвличатъ вниманието. Запримѣръ, онази жена, която иска да бжде обичана отъ мъжа си, тя се облича хубаво. Но не е въ обличането, всичко е въ нейното сърдце. Дрехитъ не трѣбва да прѣдставляватъ важността на нѣщата. Нѣкой пжтъ мъжътъ казва: ти трѣбва да разчиташъ на ржцѣтъ ми. Да, ако разчиташъ на Божествениятъ ржцъ, разбирамъ, но ако разчиташъ на физическиятъ, тѣ още утрѣ могатъ да отслабнатъ. Нѣкой казва: азъ разчитамъ на себе си. Не, кажи: Господи, азъ разчитамъ на Тебе, Ти си силниятъ въ мене. А ти казвашъ: азъ съмъ силенъ. Не, това е игра на думи. Вие

мязате на онзи турчинъ, който ходилъ въ Цариградъ и като се връща, ходжата го пита: е, какво има въ Цариградъ? - Ръшили сж да те направятъ шахлюислямъ. Срѣща го другъ пжтъ и пакъ го пита: какво има въ Цариградъ? - Ще те направятъ шахлюислямъ. Е, добре ми е на ухото, като ми говоришъ така. Изобщо, у всинца ви има обичай, приятно ви е да чуετε нѣщо хубаво за себе си. Казва нѣкой: ти си много добъръ човѣкъ. Я, пакъ кажи какво мнѣние имашъ за мене! Не, шахлюислямъ ти не можешъ да бждешъ, но ако си единъ скромень работникъ въ Царството Божие, това е велико нѣщо! Най-скромниятъ работникъ да си въ Царството Божие струва 10 пжти, 100 пжти, 100,000 пжти повече, отколкуто да си царъ въ царството на земята. Азъ прѣдпочитамъ първото положение прѣдъ второто. Тѣй щото, положението, което вие заемате, като скромни работници, е най-хубавото - извѣстенъ на небето, неизвѣстенъ на земята. Тамъ горѣ има ангели, които те знаятъ, Господъ те знае, всички треперятъ за тебе. Душата ти ходи навсѣкждѣ, радостна, свободна. Смыслъ има въ това! Да се прояви Божията Любовь въ свѣта - въ туй е смыслътъ на живота. Казвашъ: какво ще излѣзе отъ мене? - Единъ скромень Божий работникъ, на когото ангелитъ обръщатъ внимание. Тѣзи ангели обръщатъ внимание на всѣки едного отъ васъ. Щомъ ти обръщатъ внимание, ти ще кажешъ: азъ ще бжда единъ скромень работникъ, но ще работя. Работете всички съ радостъ и веселие!

Сега, въ свѣта ще се сблъскаме съ редъ заблуждения. Напримѣръ въ Америка има хора, които почватъ да вѣрватъ, че апостолъ Петъръ се прѣродилъ, че пророкъ Илия се прѣродилъ. Е, хубаво, въ Америка апостолъ Петъръ се прѣродилъ, въ Франция се прѣродилъ, въ България се прѣродилъ, на около 20 мѣста се прѣродилъ. Питамъ: кой е сжщинскиятъ апостолъ Петъръ? Най-послѣ, защо искате непременно да бждете апостолъ Петъръ? Нѣкой пъкъ искатъ да бждатъ апостолъ Павелъ. Щомъ искате да бждете апостолъ Петъръ и апостолъ, Павелъ, слѣдете тѣхния примѣръ! Тѣ бѣха едни скромни работници, и вие бждете едни скромни работници, и мѣстото ви ще бжде завидно. Ние сега мислимъ само за човѣшкото, като считаме, че ще имаме по-голяма привилегия. По-голяма привилегия има онзи, който проявява Божията Любовь по-интенсивно. Любовта повдига хората. Това трѣбва да знаете като законъ. Имашъ ли любовъ, ти си работникъ. Нѣмашъ ли любовъ, ти не можешъ да бждешъ туй, което искашъ. За въ бждеще ще сте скромни работници - нищо повече!

И тѣй, помнете сега мисълта ми: поведението ви тази година ще бжде като поведението на единъ ангелъ, който изпълнява волята Божия. Като се срѣщнатъ двама братя или двѣ сестри, които се

каратъ, ще имъ кажете тъй: поведението ви трѣбва да бѣже като поведението на единъ ангелъ, който изпълнява волята Божия. Ето една хубава философия, нѣжна, деликатна, осмислена. Като срещнете една сестра, която е много загрижена, какво трѣбва да и кажете? - Твоето поведение трѣбва да бѣже като поведението на единъ ангелъ, който изпълнява волята Божия. Като срѣщнете онзи ангелъ, който разперилъ онѣзи ми ти 6 милиона крила и ги турилъ въ дѣйствиe, че навсѣкждѣ се разхожда, заете ли колко е красиво това? Като придобие поведението на единъ ангелъ, и у васъ израсне новото, вие ще се новородите и ще кажете: родениятъ отъ Бога грѣхъ не трѣбва да прави.

И тъй, щомъ станешъ сутринъ, ще си кажешъ; азъ трѣбва да имамъ поведението на единъ ангелъ. Малко се разтревожишъ ще кажешъ: азъ трѣбва да имамъ поведението на единъ ангелъ. Ще си казвате тѣзи думи всѣки день: като спите, и като ядете, и като работите. Ще си казвате: моята мисль трѣбва да бѣже като поведението на слънцето, моитѣ чувства трѣбва да бѣдатъ като поведението на единъ изворъ. Ако изпълнявате това правило, за всинца ви имамъ приготвено нѣщо много хубаво. Ще ви дамъ единъ специаленъ подарѣкъ. Нѣма да се мине много врѣме, и всѣки ще си получи този специаленъ подарѣкъ.

И тъй сега ще започнете новата работа!

Тази година Господъ ще ни помогне, ще ни благослови повече. Божието благословение ще дойде върху всички ви, и гледайте да го използвате. Но да нѣма колебания! Господъ е рѣшилъ да ни благослови, и ще ни благослови, и благословението ни никой не може да отнеме. Затуй всички ще работимъ, въ всички направления. Всички ще туримъ нѣщо въ дѣйствиe, за да се прояви Божественото.

Добрата молитва
Отче нашъ

Бесѣда, държана на
31 августъ, 1924 г. - 6.30 ч. с.

Съзнателният животъ като забава.

Тази вечеръ ви повикахъ на една забава, тъй я наричамъ азъ.

Животътъ има своитѣ сериозни страни само когато е грѣшенъ. Човѣкъ е сериозенъ когато животътъ му е грѣшенъ, когато има да дава, когато има несъгласие въ убѣжденията му, когато живѣе въ раздори. Когато хората сж праведни, животътъ е наслаждение. Слѣдователно, ние, трѣбва да прѣвѣрнемъ сериозния животъ въ една забава. Отъ това гледище, всичкиятъ материаленъ свѣтъ е една забава за висшитѣ духове. Тѣ по нѣкой пжтъ гледатъ, какъ живѣятъ хората на земята, защото туй, което хората правятъ на земята, то е едно забавление за невидимия свѣтъ, то не е толкова сериозно. Отъ наше гледище, отъ гледището на нашия грѣшенъ животъ, отъ живота на несгодитѣ, ние живѣемъ единъ сериозенъ животъ, но отъ гледището на онѣзи напрѣднали сжщества, животътъ е една забава. Слѣдователно не всѣкога трѣбва да бждете сериозни. Сериозни трѣбва да бждете, когато изправяте вашитѣ погрѣшки, но щомъ изправите погрѣшкитѣ си, прѣвѣрнете живота си въ забава! Сериозниятъ животъ азъ уподобявамъ на живота, който човѣкъ прѣкарва нощно врѣме - седи самъ въ тъмнина, нѣма съ кого да приказва, размишлява какво да прави. А живота на забавата е сборъ на души, които се събиратъ въ общение и живѣятъ въ Божествената Любовь, Мждростъ, Истина, Правда и онази висша доброта. И всички се радватъ, че има забава. Когато настане периода на забавата, Господъ прощава грѣховетѣ на всички хора.

Разбира се, азъ употрѣбявамъ думата “забава” въ нейниятъ най-чистъ смисълъ. Подъ “забава” не разбирамъ да ви забавлявамъ като нѣкой шутъ, не разбирамъ да ви забавлявамъ като нѣкой актьоръ, но подразбирамъ една приятна, музикална забава, на която нѣкой поетъ, музикантъ или художникъ може да изнесе онѣзи хубави пѣсни и картини отъ природата. Ние, съврѣменитѣ хора, сме свикнали да изнасяме само лошитѣ работи отъ живота. Вие още не сте се научили да гледате красивото въ хората. Какво нѣщо бихте видѣли въ съврѣмения човѣкъ, въ всички съврѣменни животински царства, въ всички растения и камъни, ако бихте знаели какъ да гледате на тѣхъ! Природата има двѣ лица. Едното лице на природата е толкова страшно, че човѣкъ за него трѣбва да бжде слѣпъ. Ако бихте видѣли това лице, бихте се уплашили. Единъ български свещеникъ ми разправяше, че въ младинитѣ си единъ пжтъ сънувалъ слѣдния сънъ: срѣща го едно голѣмо куче и го нагълтва, но послѣ го изважда отъ устата си. Събужда се на

сутринята и заболява. Цѣли три мѣсеца лежалъ боленъ. Сега, често съ погрѣшките, които правимъ въ живота си, даваме поводъ на такива кучета да ни поглѣщатъ, и като излѣземъ отъ устата имъ, три мѣсеца болѣднуваме и казваме: животътъ нѣма смисълъ. Това е само привидно така. Това безмислие не е отъ Бога. Ние сами правимъ живота си неприятенъ, безмисленъ.

И тъй, едното лице на природата е много неприятно, много страшно, а другото и лице е много красиво. Тя го е скрила, защото още работи върху него. Въ природата има живи работници, които изработватъ едно живо лице за човѣшката душа. Тѣ го ваятъ сега, та като влѣзе човѣкътъ въ новата фаза на своето развитие, въ новата форма, която никой не познава, да бже готово. Това сж най-красивитѣ тѣла, които човѣкъ може да си прѣдстави. Ще видитѣ, че у животнитѣ, космитѣ сж едно срѣдство за забуване на онѣзи художници, които сж работили въ тѣхъ сегашното човѣшко лице. У сегашния човѣкъ тия висши художници сж сжщо добръ маскирани и работятъ новото лице. Така постъпва всѣки художникъ. Рисува той своята картина и я забува съ платно. Докато не я свърши, той не вдига платното. Нѣкой пжтъ се вдигне за малко врѣме завѣсата отъ нашето лице, открие се туй умно лице и казвате: е, какво ангелско лице! Открие се за малко, и бързо пакъ се закриве. Затуй по нѣкой пжтъ се виждате толкова красиви! Тогава казвате азъ не съмъ зналъ, че съмъ толкова красивъ! Това не е една илюзия, това е една действителна картина, къмъ която постоянно ни подканватъ. Подканватъ ни къмъ тази велика забава, която Богъ приготвява. Понеже тѣзи велики художници постоянно работятъ у насъ, то отъ наша страна се изисква поне да имъ съдѣйствуваме, да не разваляме тѣхното изкуство. Ако не можемъ да имъ направимъ друго, то поне да не разхвърляме боитѣ, четките имъ, да не цапаме платното имъ, да не се упражняваме върху него, а да се радваме, че за насъ се приготвява нѣщо велико. И като се вдигне единъ день туй платно и се открие картината, ще видите, че се е работило нѣщо велико, нѣщо живо, което осмисля живота.

Много често азъ ви забавлявамъ съ извѣстни символи, показвамъ ви извѣстни грѣшки, и вие казвате? Е, все погрѣшки, погрѣшки, все за тѣхъ чуваме! Кои е кривъ за това? Когато дойде въ гимназията единъ учителъ да прѣподава български езикъ и почне да шаря тетрагките ви, той кривъ ли е? Има извѣстни правила, извѣстни закони въ български езикъ, които му диктуватъ: ще спазвашъ тия правила, и всѣка буква ще бже на мѣстото си. Нѣкой ученикъ по нѣкога не спазва тѣзи правила, тури една буква вмѣсто друга. Какво ще прави учителътъ? - Той си има червено мастило, ще го вземе и ще нашари тет-

рагката. Този ученикът не е доволен, че учителят му нашарил толкова много тетрадката. Туй не е добро за личните чувства на ученика. Някой другарь му казва: дай да видим тетрадката ти! - Няма защо. И набързо я затваря.

Та, някои от вас сж нашарени тетрадки. Няма нищо, професорът ви учи, и трѣбва да му благодарите. Това е забавление. Той не казва, че това е лошо, но казва на ученика: слушай, ще пишеш според правилата. Тукъ се пише ъ, тукъ се пише ъ, а тукъ се пише ъ. Ако учиш английски, съвсемъ други правила ще знаеш; ако учиш еврейски езикъ, тамъ отъ дѣсно на лѣво ще пишеш; като дойдеш до китайски езикъ, тамъ пъкъ нито отъ лѣво къмъ дѣсно, нито отъ дѣсно къмъ лѣво, ами отгорѣ надолу ще пишеш. Всѣки езикъ има свой начинъ на писане. То е забавление. Най-голямото забавление иматъ китайците, тѣ иматъ 40,000 знаци за писане. Ако някой китаецъ научи тия 40,000 знака въ китайската азбука, той минава за ученъ човекъ. Слѣдователно, въ природата вѣликиятъ сжщество сж създали своя азбука, която ние трѣбва да изучаваме. Запримѣрь, вземете слѣдующия символъ. Ако отидете сутринъ на изгрѣвъ слънце, най-първо ще забѣлжите една малка свѣтлинка, която постепенно се усилва, усилва, докато изгрѣе слънцето. Щомъ изгрѣе, туй хубавото нѣщо изчезва, картината се измѣня. Питамъ: какво иска да ни каже природата съ пукването на зората до изгрѣването на слънцето? Какво иска да ни каже отъ изгрѣването на слънцето до залѣзването? Въ тия моменти на природата има два символа. Въ първия моментъ, отъ пукването на зората до изгрѣването на слънцето, природата ни учи върху двата велики закона на Мждростта и Истината. Този моментъ отнима два часа. Въ него промѣнитъ сж рѣзки. Слѣдъ като изгрѣе слънцето, обаче, природата ни учи на друго. Тя ни учи на закона на топлината, т. е. на закона на Любовета. Въ този моментъ няма толкова рѣзки промѣни въ картинитѣ, но има промѣни въ температурата. Най-напрѣдъ не е толкова топло, но послѣ става все по-топло и по-топло, докато стане много горещо. Значи и въ живота е сжщото нѣщо. Човекъ въ утробата на майка си, въ утробата на природата двата часа учи Мждростта и Истината, а останалото врѣме отъ деня учи Любовета. Тѣй че поголямата частъ отъ нашия животъ е употрѣбенъ за изучаване на топлината и промѣнитѣ, които ставатъ съ нея.

И тѣй, когато вашиятъ животъ е на изгрѣвъ, ще вземете първиятъ символъ. Като отивате всѣка сутринъ на изгрѣвъ, ще имате въ ума си картината, идеята за изгрѣващото слънце. И когато погледна пукването на зората азъ ще се въодушевя, душата ми ще се изпълни съ онѣзи принципи на Мждростъ и Истина, а слѣдъ като изгрѣе

слънцето, ще кажа: настана часът на Божествената Любов! И тогава цял ден ще трябва да изучавам промънът, които стават в Любовта. Това е хубавото в природата!

Някой път твоята любов се усилва повече, а някой път отслабва, и ти казваш: любовта се усилва и отслабва. Не, ти още не любиш. Ние само се учим на изкуството да любим. За сега само Богъ люби. Казва се в Писанието: “Богъ е любовъ.” Значи намъ не сж дали още това изкуство да любим. Следователно, когато дойдемъ въ Бога, тогава ще знаемъ каква нщо е Любовъ! Когато Богъ ни учи на туй изкуство, всички ангели слбдятъ съ любовитство, съ страхопочитание, какво върши Той съ тия малки сжщества. Тъ се чудятъ като виждатъ, че Богъ слиза отъ трона си, за да ги учи на Любовъ. Само Богъ знае изкуството на Любовта, и само той може да ни го прбдаде, но за да възприемемъ туй изкуство трябва да бждемъ готови. Въ какво седи готовността? Ами че малко нщо ли е този великиятъ Богъ на Любовта да обърне погледа си къмъ тебе, и ти да можешъ да го възприемешъ? Ако вашето сърдце може да трепне отъ погледа на единъ вашъ приятелъ когото обичате, то не трябва ли сърдцето ви да трепне отъ погледа на Този, който ви е далъ живота и всички блага въ него? А туй, че имате страдания, това сж само промъни на хоризонта ви. Когато изгрбе слънцето, колкото и да е ясно на хоризонта, все ставатъ промъни? Дойде прахъ, заоблачава се, явяватъ се дъждъ, снъгъ, бури, и послъ отново изгрбва слънцето. Тъзи промъни ставатъ постоянно въ природата, но сжиятъ законъ с и въ живота.

Следователно, отъ това гледище, животътъ е забавление, но за кои? - За праведнитъ. Азъ говоря за тхъ, не говоря за гръшницитъ. Тхъ ги нма тукъ. Ние изпратихме всички гръшници на хаджилъкъ. Дадохме имъ по единъ билетъ и имъ казахме: хайде сега на път! Тази вчеръ нма да смущавате ученицитъ, защото ние ще имаме забавление, а вие сте много сериозни, не можемъ да се разправяме, не можемъ да се разбираме съ васъ. Тогава защо не благодарите на Бога за тази забава, за всички промъни, които ставатъ въ живота ви? Какво лошо има въ това, че вашиятъ хоризонтъ се е заоблачилъ, че има прахъ, бури, облаци, това-онова? Че растенията разбиратъ и цянятъ тия промени много повече отъ насъ! Като се заоблачи, тб се отварятъ шушнатъ си, радватъ се. Вие разумнитъ дбца, избгзвате отъ това заоблачаване, скривате се. Защо? Защото още не сте научили великия, красивия езикъ на Бога. Ние, съвръменнитъ хора, така сме изопачили своя умъ, че не виждаме красивото. Ние виждаме красота само въ онзи нща, които въ сжщностъ, нматъ красота. Дойде, запримър, някой при мене, иска да го обичамъ. За да го обичамъ,

за да се прояви любовта ми къмъ него, трѣбва да намѣря онова красивото въ него. Не мога да го обичамъ заради неговото знание. Ние не обичаме хората за това, че много знаятъ. Не, принципътъ или онова начало, което сближава хората не е нито тѣхниятъ умъ, нито тѣхното сърдце, нито тѣхната воля, а е тѣхната душа. Това е хубавото, това е красивото въ природата и въ живота, понеже всѣки единъ човѣкъ, всѣка една душа е една необходимостъ за тебе въ твоеото проявление. Какъвъ е законътъ? - Ако всички души не се събератъ на едно мѣсто, нито една душа не може да се прояви. Значи, ако животътъ е забавление, за всички трѣбва да е забавление. Ако е радостъ, за всички трѣбва да е радостъ.

Сега, отъ туй гледище, когато небето се забавлява, забавлява се и адътъ. И въ ада има музика, развлѣчения, не мислете, че е толкова страшно. Тамъ има страшни нѣща, но има и хубави работи, има и забавления. Кога? - Когато горѣ има забавления, и въ ада има забавления. Когато горѣ работятъ сериозно, и въ ада работятъ сериозно. Едните работятъ по единъ начинъ, другите работятъ по другъ начинъ. Запримѣрь, една сестра художница ми разправяше слѣдния случай. Нарисувала единъ день една картина, погледнала я, доволна била отъ нея. По едно врѣме отишла да си гледа работата изъ кѣщи, и въ този моментъ, нейната малка дѣщеря взима четката и боитъ, и както наблюдава другъ пѣтъ майка си, взима да рисува по платното. Забавление си прави тя. Питамъ: направила ли е нѣщо лошо дѣщерята? Не, тя прѣподава на майка си слѣдния урокъ: мамо, ти слѣдъ като нарисувашъ хубавата картина, ще я дигнешъ по-високо, за да не мога да я достигна. Щомъ не си я дигнала по-високо, и азъ ще рисувамъ, и азъ ще покажа своето изкуство. И Господъ е направилъ така. Той е дигналъ хубавитѣ нѣща толкова високо, че като ги гледаме, да казваме: е, да съмъ тамъ сега! Когато не ни се даватъ нѣкои нѣща то не е защото не искатъ да ни ги дадатъ, но други актьори играятъ на сцената, други се забавляватъ, нашиятъ редъ още не е дошълъ. Докато дойде нашиятъ редъ, ние трѣбва да седимъ като публика и да гледаме.

По нѣкой пѣтъ вие казвате: защо хората страдатъ толкова много? Какво нѣщо е страданието? - Страданието е едно отъ най-приятнитѣ чувствования. Когато човѣкъ страда, идватъ му най-хубавитѣ мисли. Може да кажемъ, че страданията сж създали у хората най-хубавитѣ идеи, най-приятнитѣ импулси, най-приятнитѣ стремежи. И ако ви попитатъ, искате ли страдания, ще кажете: а, да не ни дава Господъ страдания! Ами какво да ви даде? Че страданието е най-великото благо за човѣка! Страданията всѣкога прѣдшествуватъ забавата. Ами, че когато правите едно угощение тукъ на земята,

създавате си едно забавление, но и вашите кокошки сжщо иматъ забавление. Вие ги изваждате отъ курника и имъ казвате: виждаме, че вашето жилище не е толкова хигиенично, съжаляваме ви, че сте живѣли толкова врѣме въ него, но ние ще ви извадимъ отъ тукъ и ще ви приемемъ на гости въ нашите кжщи, ще ви покажемъ какъ се забавлявате. Кокошките започватъ да крѣкатъ, да кукуригатъ, да куткудятъ. Вие ги сготвяте на едно хубаво ядене, започвате да имъ пѣте, а тѣ мълчатъ. Питамъ: когато душата на една кокошка или на единъ пѣтелъ излѣзе, какво мислятъ тѣ? Тѣ влизатъ въ забавлението, т. е. тѣ влизатъ въ връзка съ човѣшките души. Тази кокошка нищо не е изгубила. За една кокошка е привилегия да я изяде единъ човѣкъ. Азъ не казвамъ, че човѣкъ я изяде, но той я приема на гости, макаръ че тя минава прѣзъ огънь. По сжщия начинъ и вие ще минете прѣзъ огънь, щомъ искате да влѣзете въ духовния свѣтъ. И като ви извадятъ отъ вашия курникъ пакъ ще има куткудякане.

Павелъ, като разбралъ този великиятъ законъ на живота, казва: "Гдѣ ти е сега, смърте жилото?" Защото, когато Божествената Любовь слѣзе, за да даде животъ, смъртѣта, всички нещастия, страдания, се поглъщатъ. Единъ день всички тия ваши страдания, които сте минали, ще бждатъ перли, украшения върху вашите грехи и ще кажете: много се радваме, че минахме презъ този пжтъ и научихме такива цѣнни уроци. И дѣйствително, забавата е необходима. Едно нѣщо е необходимо въ забавата: ти трѣбва да забравишъ себе си, да забравишъ животинското, нисшето азъ. Запримѣръ, като седна нѣкъдѣ, азъ не трѣбва да мисля, че вие ме наблюдавате, а трѣбва да бжда съвършено тихъ и спокоенъ и да си мисля съвсѣмъ друго нѣщо. Така да е и съ всѣки единъ отъ васъ: да си мисли спокойно, да не се наблюдава и да счита, че всичко наоколо му е въ редъ и порядкъ. Туй е едно отъ качества на забавата. Щомъ има наблюдение, знаете ли на какво мяза това? - То е, като че си въ нѣкой затворъ. Дойде стражарѣтъ и ти прѣглежда всичко. Той гледа дали букатѣ сж на мѣсто, бърка въ джобовѣтъ ти, търси това-онова и т. н. Послѣ, дойде другъ нѣкой, прѣгледа ти грѣхите, яката. Казвамъ: това е въ затвора, но ти въ забавлението ще бждешъ естественъ. Въ всѣка забава човѣкъ е красивъ. Самъ по себе си той ще си тури онова облѣкло, въ което той импонира на другите. И тогава като погледнемъ този човѣкъ, въ цѣлото му лице ще видимъ онова другото лице, въ което Богъ се проявява. И тогава трѣбва да бждемъ като дѣцата, съвършено естествени и свободни, да забравимъ неволи, страдания. Всички ще имаме свободенъ билетъ да отидемъ до слънцето и ще бждемъ радостни. Нѣкои ще кажатъ: тѣзи дѣца сж негрѣзиви. Питамъ: кое е

тръзвеното положение? (Учителят прави сериозни, строги изражения на лицето си). Питамъ: тази сериозност какво означава? Каква идея се крие задъ нея? (Учителят прави по-весело изражение на лицето си). Задъ тази идея сега какво се крие? Отъ тия двѣ пози коя е по-хубава? - Ако искашъ да сплашишъ нѣкой прѣстѣпникъ, ще заемешъ първата поза, ако пъкъ искашъ да развеселишъ приятеля си, ще заемешъ втората поза. Казвамъ: всички войници, всички стражари сж все сериозни, дигнатъ пушката, вървятъ. Защо? - Има опасностъ. Но има и едно трето положение, трета поза. Тя е тази, че въ всѣко едно свое движение човѣкъ трѣбва да издава онова великото, приятно въ живота. Той трѣбва да бжде като единъ изворъ. Прѣдставете си, че единъ изворъ мисли като мене. Кое е най-приятното за извора? - Като извира този изворъ трѣбва да има кждѣ да протича. Това е най-приятното за извора. Слѣдователно, ако ми дадатъ условия въ живота, моятъ животъ трѣбва да има мѣсто кждѣ да протича, да минава прѣзъ всички растения и да имъ оставя своето благо. Дѣто минавамъ, азъ ще се запознавамъ съ всички цвѣтя, трѣви, съ всички растения, мушички, комарчета, ще скачамъ, а тѣ ще приематъ моята радостъ. Това не е ли забавление? Едного ще блъсна, другото ще закача, трети ще напрѣскамъ, съ четвърти ще се посмѣя. Какво по-хубаво отъ това? Всѣки изворъ не прави ли тѣй? Ами прѣдставете си, че тази вода не дига шумъ, тече тихо и спокойно, и видишъ, не мине много врѣме, отгорѣ се покрие съ жабуня развие се неприятна миризма, това хубаво ли е? Питамъ: кое е по-хубаво, този изворъ съ текуща вода, или този ограниченъ басейнъ съ застоялата вода? Сега, нашето тѣло въ единия случай може да мяза на единъ текущъ изворъ, а въ другия случай може да мяза на единъ басейнъ съ застояла вода, и ние ставаме кисели, недоволни.

И тѣй, коя е идеята въ забавлението? Ще станешъ сутринъ ще кажешъ: Господъ е дошълъ, въ закона на забавлението азъ трѣбва да науча онзи великъ законъ на смиренieto. Въ забавлението всички сж пѣргави, подвижни. Тамъ не се позволява никаква лѣнностъ. Споредъ който трѣбва да схванешъ какво трѣбва да направишъ въ гадения моментъ.

Прѣдставете си сега, че вие сте въ туй общество на забавата. Какви щѣхте да бждете? Ако ви кажа сега да се смѣете, ще ме питате, защо трѣбва да се смѣемъ? Питамъ: ами защо трѣбва да бждемъ сериозни? Казвате: е, животътъ е сериозенъ. Не, животътъ е любовъ, а сериозността е нѣщо случайно вжтрѣ въ живота. Любовниятъ, осмислениятъ, поетическиятъ животъ е красивиятъ животъ. Това е хубавото. И когато срещнешъ единъ човѣкъ, на когото душата е

отворена, ти не можеш да го забравиш никога. Ще кажеш: отличен човѣкъ е този! Този човѣкъ е единъ чистъ изворъ. Каква погрешка можеш да му намериш? Не е ли хубаво да бѣде човѣкъ единъ такъвъ изворъ, та който дойде при него, да се почувствува успокоенъ, да забрави скърбта си?

Друго едно правило за ученика е слѣдното: на забавление не се позволява да отивашъ съ скжсани грехи! Ще се измиешъ чисто, ще се облѣчешъ съ най-хубавитъ си дрѣхи, които имашъ и така ще отидешъ. Като се приближавашъ при този великъ изворъ на живота, трѣбва да си прѣмененъ и да се радвашъ на туй велико благо, което той ти дава. И писанието като прѣдвижда този законъ на забавата, казва: Ще дойде врѣме, когато хората нѣма да се страхуватъ единъ отъ другъ, но всѣки ще седи на забавата подъ своята смоковница.

И тѣй, на мнозина отъ васъ е потрѣбна забавата. Забавата е законъ на подмладяване. Човѣкъ, който не се забавлява, не може да се подмлади. Запримѣръ, ти седишъ, гледашъ какъ се забавляватъ дѣцата, казвашъ: дѣтински работи! Не, забавляватъ се дѣцата. Даже и Господъ има извѣстни часове, прѣзъ които се забавлява съ хората, и слѣдъ това пакъ се заеме за своята работа. Не можемъ ли и ние по сжщия законъ да направимъ това нѣщо? - Можемъ. Гледашъ нѣкой твой приятель рисува нѣщо. Ти се поусмивнешъ, кажешъ че е отлично, но вземешъ четката и цапашъ по платното, чакай не се рисува така - коригирашъ го. Ако искашъ да го поправишъ, може, но не го коригирай на платното, а вземи една жива гарга и му кажи: хайде азъ ще я държа, а ти ще рисувашъ. Ще я обръщашъ на една, на друга страна, и като я нарисува приятельтъ ти, ще му кажешъ: както виждашъ, и ти рисува, и азъ рисувахъ. Азъ държахъ гаргата, а ти я рисува.

Сега васъ може да ви шокира думата гарга. Тя е турска дума. Какво значи на български езикъ думата гарга, врана? Отъ кждѣ произлиза тя? - Отъ думата "черна". Значи тази е погрѣшката на враната, че е черна. Защо е черна? - Едно врѣме сестрата на тази врана умрѣла. Тя тѣжела за сестра си и си турила черна дрѣха. Слѣдъ врѣме, когато сестра и възкрѣсне, и враната ще стане бѣла, ще си тури бѣли дрѣхи. Тѣй щото, ако човѣкъ се почерни, умрѣлъ е нѣкой; ако е съ бѣли дрѣхи, значи сестра му е възкрѣснала. Слѣдователно, за душата сж потрѣбни вжтрѣшни промѣни. Сериозността вкоравява живота. Въ сериозния животъ прѣобладаватъ тѣзи сили, които изчерпватъ соковетъ, влагата отъ живота и затова у човѣка започватъ да се втвърдяватъ нервитъ, мускулитъ, костта става по-твърда и въ него се явява единъ вжтрѣшенъ мързелъ. Въ младия човѣкъ, който слуша Божия гласъ и се забавлява, има едно вжтрѣшно

разширение и обмъната става правилно. Затова всъки единъ отъ васъ трѣбва да има едно забавление, но забавлението го дава само Любовьта. Безъ Любовь забавление не може да има. Когато направимъ туй забавление, всички се усещаме свободни. Въ забавата всъки трѣбва да е доволенъ отъ своето поведение, а не да усѣща вътрѣшно, една натегната атмосфера. Едно отъ качествата на забавата е че въ нея винаги има разширение. Ние въ забавата не мислимъ за формата на нѣщата, а оцѣняваме настоящия моментъ. Ние не критикуваме защо Господъ е слѣзълъ, но се радваме на онзи моментъ въ който Господъ е слѣзълъ. Това е Любовь. Единственото сщество, което може да ни даде радостъ, да ни осмисли живота, това е Богъ. И дѣйствително, всъки день, колкото и да сте заети съ работата все ще дойде извѣстенъ моментъ, сутринъ, на обѣдъ или вечеръ, когато ще почувствате много голѣма радостъ. Но понеже вашиятъ умъ е заетъ съ толкова велики работи, то тѣзи красиви нѣща, които Богъ ни дава оставатъ незабѣлявани, и ние се пробуждаме, когато всички тия нѣща сж минали. Ние се занимаваме съ това, какво ще стане съ Европа, какво ще стане съ джшерите ни; съ синоветеъ ни, а изгубваме тѣзи красиви моменти, които Богъ ни дава. Туй тѣло, което имаме Богъ е вложилъ всичко най-красиво въ него. Въ туй малкото тѣло виждаме всичкитѣ блага на миналото и бждещето, а за по-далечното бждеще Богъ ще ни даде ново тѣло, въ което ще влѣе туй новото благо. Това тѣло сега се формира. За всъки едного се приготвява едно ново, красиво тѣло, въ което ще се забавлява.

Та, нужно е вече да напуснемъ онази мрачна философия на живота. Азъ ще ви приведа единъ примѣръ, ако искате да си служите съ добрата страна на Евангелието. Той се отнася до единъ човѣкъ, голѣмъ пияница, който цѣли 20 години пилъ, водилъ разпуснатъ животъ. Разпрѣсналъ дѣцата си, уморилъ жена си, изгубилъ всичкото си състояние, и останалъ съвсемъ самъ въ най-голѣмо отчаяние при което рѣшилъ да се самоубие. Ималъ само единъ левъ въ джоба си и рѣшилъ да купи съ него едно Евангелие. Купилъ си и прочелъ: Богъ е Любовь! Е, казва си той, всичко раздадохъ и изгубихъ за Любовьта. Намѣрихъ най-послѣ този, когото обичахъ и затова мога да направя нѣщо хубаво за Него. Отива въ кръчмата да се забавлява. Казва на кръчмаря: дай ми една чаша вино! Поглежда виното и казва тихо на онзи свой другаръ вжтрѣ. Слушай, цѣли 20 години чернихъ, но сега ще те науча на единъ новъ законъ - отстранява чашата, не пие. Обръща се къмъ кръчмаря: я дай една чаша най-бистра, чиста вода. Слага чашата прѣдъ себе си. Онзи отвжтрѣ казва: винце. . . - Е, сега моята воля ще бжде. Азъ намѣрихъ Бога, когото обичахъ, Той ме научи на

това. Отива на другия ден, на третия, на четвъртия, на петия, на десетия на кръчмата, и си заръчва чаша вино, чаша вода, но водата пие. Най-послъ казва: а, имамъ воля! Така и вие, можете да побъдите единъ свой лошъ навикъ. Какъ не! Ами че то е едно забавление. Ако имате единъ такъвъ навикъ, седнете на кръчмата, вземете чаша съ винце и чаша съ вода. Това е воля! Казвамъ: добъръ е онзи човѣкъ, който може да прояви своята доброта при най-неблагоприятни условия на живота. Онзи, който може да прояви своята доброта при благоприятни условия, то е много естествено. Следователно, макаръ и при неблагоприятни условия, ще кажешъ: Господи, азъ мога да направя нѣщо заради Тебе! И отъ това гледище, тази Любовь трѣбва да се разшири, да бжде Любовь къмъ всички, да блика навсѣкждѣ, да бждемъ еднакво разположени къмъ всички, безъ пристрастие. И като погледнемъ нѣкого, да му пожелаемъ всичкото добро тъй, както Богъ желае. Да забравимъ всичкитъ му погрѣшки, тъй както Богъ забравя, защото Любовьта като дойде никога не вижда погрѣшкитъ. Прѣдъ Божията Любовь грѣхотетъ и неджитъ на хората изчезватъ като прахъ и димъ, и отъ този Божественъ огънь остава само онова чистото, възвишеното и благородното у човѣка.

Сега, дойде нѣкой духъ, внуши ти нѣкоя мисль, каже ти: отъ тебе човѣкъ не може да стане. Ами че какъ нѣма да стане отъ мене човѣкъ? Азъ вече съмъ станалъ човѣкъ. Тури една запетая слѣдъ частичката не. Кажи така: отъ тебе човѣкъ не, може да стане? Отгъли противоположното, понеже въ всѣка една отрицателна мисль има една положителна страна. Онзи, който ти внушава, че отъ тебе човѣкъ не може да стане, той има положителна мисль, че отъ тебе лошъ човѣкъ може да стане. Щомъ може да стане отъ тебе лошъ човѣкъ, и добъръ човѣкъ може да стане. Употрѣби дѣятелността си, добъръ човѣкъ да станешъ. Който може да бжде сериозенъ, може да бжде веселъ, да се смѣе. Самиятъ животъ на земята, обаче, отъ единия край до другия, е само забавление. За въ бждеще това ще учите. Ще гледате не само на външната, но и на вътрѣшната страна на живота. Ще бжде смешно, за примѣръ, ако азъ туря на лицето си една страшна маска, и вие се плашите отъ тази маска, а подъ маската се смѣя. Не гледайте на тази маска, гледайте какво има подъ нея! Или, може да туря на лицето си една много весела маска, а подъ нея да има нѣщо много сериозно. Не е маската, която дава смисълъ на нѣщата, а какво се крие задъ маската. Това, което се крие задъ маската, то е човѣшката душа.

И тъй, тази вечеръ искамъ да ви оставя слѣдната мисль: най-великото нѣщо въ свѣта е, че Богъ всѣкога слиза, за да ни прѣдаде

правилото на Любовта, т. е. не на самата Любов, но на промѣнитѣ на Любовта. Както измѣрваме съ термометъръ температурата на вѣтрето, така измѣрваме съ термометъръ и температурата на Любовта. Да изучава човѣкъ температурата на Любовта, това е отлично нѣщо! Подъ температурата на Любовта растатъ всички растения. Запитватъ ви слѣдното: има ли растение въ свѣта, което може да расте безъ свѣтлина и безъ топлина? - Нѣма. Има ли изворъ въ свѣта, който да извира и да се втича въ рѣкитѣ безъ свѣтлина и топлина? - Нѣма. Ставали ли сж въ свѣта бури и грѣмотевици безъ свѣтлина и безъ топлина? - Не. За всички тия нѣща сж потрѣбни свѣтлина и топлина. Всички хубави кристали, всички скъпоцѣнни камъни, всички диаманти сж станали подъ силата на свѣтлината и топлината. Всички животни сж станали подъ силата на свѣтлината и топлината. И ние хората - сжщо. Слѣдователно, по сжщия този законъ нашитѣ души сж се сформирували подъ влиянието на Божията Любов, Божията Мъдростъ и Божията Истина. Това сж три велики духове, които работятъ за създаването на човѣка. Тѣ наричатъ човѣка възлюбления синъ на Бога. Въ тия велики духове има необикновена хубостъ, красота! Вие ще кажете: ами ангелитѣ какви сж? Когато човѣкъ придобие тази хубава, красива форма, душитѣ на хората и ангелитѣ ще се съединятъ и ще образуватъ едно цѣло. Когато се съединятъ душитѣ имъ, Богъ ще влѣзе да живѣе въ тѣхъ, и тѣ ще се радватъ на безсмъртие. За това нѣщо ние се приготвяваме. Новото учение носи една велика задача, а не тази дребнава работа, съ която се занимавате. Прѣдъ насъ седи една велика задача на безсмъртието, да наслѣдимъ небето, да се срещнемъ съ онѣзи велики души, за които се приготвяваме, но затова всѣки единъ човѣкъ трѣбва да даде нѣщо отъ себе си и да приеме. Нѣкой пжтъ казвате: човѣкъ трѣбва да работи за себе си. Да, но като работи за себе си, като се съсредоточава въ себе си, човѣкъ трѣбва да се разширява, да включва въ себе си туй широко себе, и понеже ние живѣемъ въ Бога, и въ насъ да живѣятъ всички. Като включимъ Бога, да включимъ и всички други сжщества въ насъ. Това значи да обичаме нѣкого, да му желяемъ доброто. Това значи да желяемъ доброто на всички, да обичаме Бога. И ако изпълните всичко това, всичкитѣ мъчнотии, всички недъзи, които имате, за които става въпросъ, че нѣкому обущата сж скѣсани, нѣкому шанката, че нѣкой ялъ само хлѣбецъ, всичко туй въ една седмица отгорѣ ще се разрѣши. Когато изгрѣ Божествената Любов и дойде тази топлина, ние сме готови да раздѣлимъ своя залтъкъ съ онзи, когото обичаме. Щомъ нѣмаме любовъ, скриваме залъка въ джоба си. Дойде ли Любовта, усмихваме се и казваме: братко, хаѣде и двамата да се

забавляваме. На изкуството да се обичае самъ Богъ ни учи, и въ този смисъл само дѣцата могатъ да направятъ това. Въ туй отношение искамъ да бждете като дѣцата, защото само дѣцата се забавляватъ. Не мислете, че сте стари. Хвърлете тѣзи бради! Дяволътъ, като завидѣлъ на хората, турилъ имъ бради, за да ги маскира, но и задъ тѣхъ тѣ пакъ се виждатъ. Азъ искамъ да бждете въ душитъ си като дѣцата млади, бодри, весели. Забравете вашитъ тѣжи! Като си лѣгате, кажете: утрѣ, като изгрѣе слънцето, Господъ ще дойде, ще Го посрещна. И като си лѣгашъ, пакъ да бждешъ радостенъ, но не само външно, а да усещашъ, че отъ тебе излиза топлина и всички да кажатъ за тебе: бихъ желалъ този човѣкъ да дойде още единъ пжтъ. Всички трѣбва да бждете като единъ изворъ, който извира, като единъ цвѣтецъ, отъ който лѣха приятенъ миризъ. Такъвъ трѣбва да бжде нашиятъ животъ. Туй е забавлението, за което говори Христость: “И пакъ ще ви видя, вие ще се зарадвате, и радостта ви никои нѣма да отнѣме”. Забава е това! Това е хубавото, това е великото!

Тази вечеръ азъ ви говоря за много прости нѣща. Нѣма да туряте никаква философия въ тѣхъ. Ама какъ да разбираме? Човѣкъ трѣбва да се усѣща веселъ, радостенъ, готовъ да даде всичко. Да сте пълни и радостни, да не ви виждамъ вече начумерени, сериозни.

Онѣзи, които ви прѣчиха, сега ги нѣма, пратихме ги на екскурзия, а когато се върнатъ азъ ще ви кажа. Тази вечеръ, утрѣ, други день, до една седмица нѣма да ги има, не се бойте, за това до една недѣля може да се забавлявате колкото искате. Слѣдъ това тѣ пакъ ще се върнатъ, не може безъ тѣхъ. Ще ги посрѣщнете добрѣ, ще имъ се поусмихнете, и тѣ не могатъ безъ васъ.

Сега става една промѣна въ ума ви, и силитъ въ природата дѣйствуватъ благоприятно. Затуй въ нашитъ събрания трѣбва да има рѣзки промѣни, отъ едно състояние въ друго. Ние ще минемъ прѣзъ всичкитъ положения: ще имаме философски, сериозни и весели събрания. Туй събрание, което имаме сега е първо по рода си. Въ тази забава, се научихме слѣдното нѣщо: всѣка сутринъ Богъ слиза, за да ни научи на изкуството на Любовта. Той помилва всѣкого и казва: “Искамъ да слушате” - и си заминава. Той знае, че ще се търкаляме на земята, че ще падаме и ставаме, и най-послѣ ще станемъ гладки като нѣкой бисеръ и ще кажемъ: много хубаво нѣщо сме сега. Нали сте виждали какъ нѣкое камъче се търкаля, търкаля, докато най-послѣ свършено се оглади. Всичкитъ неприятни нѣща ще изчезнатъ и ще остане онова хубавото, красивото отъ живота.

Онзи день ви казахъ, че най-важното нѣщо за човѣка е да люби, а не да бжде любимъ. За ученика сжщо най-важното нѣщо е това.

Любовта може да дойде чрез туй отваряне на душата.

Сега, като отворите Евангелието, въ Него има дадени много правила, но простата човешка душа тръбва да бъде свободна, тръбва да имаме моралъ, туй което ще даде възможност да се прояви Любовта. Както живятъ невидимиятъ свѣтъ, тъй ще живѣемъ и ние.

Бесѣда, държана на
1 септември, 7. 30 ч. в., 1924 г.

Царе - слуги на Господа

Размишление.

Въ живота има единъ законъ, споредъ който, когато се говори на хората много, тѣ изгубватъ способността да разбиратъ нѣщата. Така е и въ яденето, така е и въ пиенето на вода, така е и въ четенето на книги. Този законъ всѣкога може да го провѣрите. Въ всѣко нѣщо началото ни се вижда много хубаво, а краятъ - почти безсмисленъ. Всички вие сте били млади и познавате отношенията къмъ нѣщата въ ранната си, дѣтска възраст и отношенията ви къмъ сжщитѣ нѣща въ по-напрѣдналата ви възраст. Вземете малкото дѣте и вижте, съ какво въодушевление посрѣща празничнитѣ дни, съ какво въодушевление посрѣща слънцето! Вземете 100-120 годишниятъ старецъ и вижте съ каква индиферентностъ, съ какво безразличие се отнася къмъ всички тия нѣща! Така става и съ нѣкои хора, които трѣзватъ въ духовния пжтъ. Най-първо тѣ сж жежки, въодушевени като дѣцата, но слѣдъ години ставатъ като онзи 100-120 годишенъ старецъ, всичко имъ е безразлично. Започватъ да си клатятъ главата и казватъ: ние го знаемъ това, то бѣше едно врѣме, но се свърши вече. Право ли е всичко това? Не, това не трѣбва да бжде така.

Има една страна на живота, която вие още не сте опитали, т. е. сжщинскиятъ животъ още не сте опитали. Туѣ може да ви се вижда противорѣчие, но то е фактъ. Може да сте опитали хиляди положения отъ вашия сегашенъ животъ, но той още не е сжщинскиятъ. Запримѣръ, една мравя може да е опитала всички възможности и благости на мравешкия животъ, но ако тази мравя застане въ положението на единъ философъ и каже, че е опитала всички положения на живота, че го познава, тя е въ заблуждение. Тя може би, е опитала всички положения на мравешкия животъ, но цѣлиятъ животъ е извънъ възможноститѣ на тази мравя. Тя, запримѣръ, не е опитала живота на човѣка, и за него даже нѣма никакво понятие. Нейниятъ животъ има допирни точки съ човѣшкия животъ, а именно, както мравята яде, така и човѣка, но да има повече допирни точки, не зная. Дали тѣ иматъ тенджерери, вилушки и лъжици - не зная. Дали иматъ градини, лозя, дѣто садятъ ябълки, круши, грозде - не зная. Дали иматъ разни карфички, чепички и други подобни - не зная.

Сега, по нѣкой пжтъ вие си казвате: какъвъ ли е ангелскиятъ свѣтъ, какъ ли живѣятъ ангелитѣ? Дѣйствително, между ангелския и човѣшкия животъ има допирни точки, но такива, каквито между мравешкия и човѣшкия. Туѣ не трѣбва да ви обезсърдчава, но трѣбва да ви покаже каква широчина и каква дълбочина се крие въ истинския

животъ. Туй, което живѣете, то е само начало на живота. Нашиятъ животъ, въ сравнение съ живота на мравитъ е ангелски животъ. Ние, за мравитъ, и за всички същества погъ насъ, сме богове. Ако попитатъ една мравя нѣщо за хората, тя ще каже: е, да отидете при хората да ги видите, туй е култура! На всички мравки сърцата туптятъ отъ желание да станатъ като хората. И дѣйствително едно прѣимущество, едно благо е това, мравката да стане човѣкъ.

Сега, да видимъ какви сж мислитъ и думитъ, които хората изказватъ. Нѣма да се спирамъ да обяснявамъ тия нѣща, но казвамъ, че въ живота има извѣстни възможности, които сж скрити въ формата на нѣщата. Вземете, запримѣрь, сѣмкитъ на нѣколко плодни дървета и ги разгледайте. Вземете сѣмката на една ябълка, костилката на една слива и плода на единъ жълждъ, и ги сравнете, да видите какво е отношението между голѣмината имъ, и какво е отношението по голѣмина на всички тия растения, които лежатъ скрити въ тѣхнитъ сѣмки. Какъ ще опрѣдѣлите това? За да опрѣдѣлите голѣмината имъ, вие трѣбва да имате извѣстни познания по законитъ на тѣхното растене.

Често ние произнасяме думата “любовъ”. Тази дума, произнесена отъ разни хора, произвежда различенъ ефектъ, разни дѣйствия. Запримѣрь вземете думата Александъръ. Ако този Александъръ е единъ обикновенъ слуга, или ако този Александъръ е единъ управителъ на нѣкоя областъ, или ако този Александъръ е единъ князь, или ако най-послѣ този Александъръ е единъ царь, питамъ сега: ако Александъръ слугата еди-кой си издаде заповѣдь до българската народна банка да изплати на Стоянъ Стойчевъ 100,000 лв., заповѣдта му ще бжде ли валидна. Ако Александъръ управителъ издаде сжщата заповѣдь, ще бжде ли валидна. Ако Александъръ князьтъ, или Александъръ царьтъ издадатъ сжщата заповѣдь, чия заповѣдь, чии думи изобщо ще бждатъ най-ефикасни? - Разбира се, че думитъ на Александъръ царьтъ. Той щомъ каже думата си, и паритъ сж веднага готови. Защо? И единиятъ е Александъръ и другиятъ е Александъръ, и третиятъ е Александъръ. Не, има степени, по които се различаватъ Александъръ слугата, Александъръ управителтъ, Александъръ князьтъ и Александъръ царьтъ. Тѣзи различия сжществуватъ и вжтрѣ въ природата. Казвате: да, споредъ обществения строй е така. Обществениятъ строй е такъвъ, но и въ природата е така. Я вижте, всичкитъ сѣмки не се ли различаватъ? И въ тѣхъ има степени. Има вложено нѣщо особено въ сѣмката на ябълката, че тя слива не става. Има вложено нѣщо особено въ костилката на сливата, че тя жълждъ не става. Има вложено нѣщо особено въ жължда, че той букъ не става. Значи,

всѣка сѣмка си има свои специални възможности. Слѣдователно, когато се произнася една дума, най-първо ние трѣбва да измѣнимъ своето положение. Ако ти си слуга при грѣха, думата любовъ въ твоята уста нѣма да има никакъвъ смисълъ. Ако ти си управителъ при алчността, думата любовъ въ твоята уста нѣма да има никакъвъ смисълъ. Ако ти си князь на умразата, думата любовъ въ твоята уста нѣма да има никакъвъ смисълъ. Да оставимъ царьтъ, защото думата "царь" въ невидимия свѣтъ изключва грѣха, изключва кражбата. Царьтъ не може да краде. Слугата може да краде, управителътъ може да краде, князьтъ - сжщо, но царьтъ не може да краде, нѣма възможность да краде. Може ли царьтъ да краде отъ себе си? Ако имамъ 100 хамбари, ще има ли нужда да прѣнасямъ съдържанието имъ отъ единъ въ другъ? Това само лудитѣ могатъ да го правятъ. Човѣкъ себе си не може да краде. Слѣдователно, има едно положение, при което грѣхътъ е изключенъ.

И тъй, споредъ мене, най-хубавото име, което можемъ да носимъ, казва тамъ Писанието, е да бждемъ царе. Всички трѣбва да станемъ царе! Ще кажешъ: азъ, да стана царь! Да, да, въ тази специална смисълъ, всички трѣбва да станемъ царе, за да изключимъ грѣха отъ нашия животъ. Да станешъ царь въ свѣта, да управлявашъ хората, то значи да се натрупашъ съ грѣхове, а да станешъ царь, за да изключишъ грѣха отъ себе си, това трѣбва да бжде единъ отъ най-силнитѣ потици на твоята душа. Ще кажешъ: азъ искамъ да стана царь, за да изключа всички грѣхове отъ душата си.

Сега вие искате да бждете слуги на Господа, но Господъ не иска прости слуги, Той иска слугитѣ му да бждатъ царе. И най-простиятъ слуга на Господа трѣбва да бжде царь. Ако не станете царе, вие не може да бждете слуги на Господа. Тѣй че, ако нѣкой иска да бжде слуга на Господа, той трѣбва да стане царь, и като стане царь, като изключи грѣха отъ себе си, тогава ще заеме най-скромната служба. Нѣкой ще каже: защо да стане царь? - За да станешъ слуга на Господа. А какво означава царьтъ? - Изключване на грѣха. Нѣкои хора казватъ: е, грѣхътъ. Какво хубаво е допринесълъ грѣха на хората? Я ми кажете, какво е допринесла лъжата на хората? Какво сж допринесли злобата, умразата, завистьта, всички тия грѣхове, на хората? Нѣка се намѣри единъ човѣкъ, който да каже, че отъ всички тѣзи пороци е донесено едно благо за хората. Всички тия пороци сж внесли само разрушения, страдания, и при всичко това ние още се лъжемъ. Ние мислимъ, че като направимъ туй-онуй, имаме право да се разгнѣвимъ и казваме: трѣбва да се разгнѣви човѣкъ, ето и въ Писанието се казва, че Господъ се гнѣви. Не, това е игра на думи.

Нѣкой писалъ, че Господь се гнѣви. То е писано по нѣмане какво друго да се пише. Азъ казвамъ, че когато Божията Любовь стане много интензивна, Той се гнѣви. Значи когато Господь се разгнѣви, Неговата Любовь е станала хиляди пжти по-силна, отколкото обикновеното проявление на Любовта Му, и тогава тя всичко отмахва отъ пжтя, тя всичко влѣче. И често ние приписваме на Бога сжщитъ слабости, каквито и ние имаме. Казваме, че и Той се гнѣви, че и Той прави разлика въ Любовта си, едного обича повече, другото по-малко. Не е лошо да мислимъ така, но мисълта, която искамъ да остане у васъ е, всички да станете царе, за да бждете слуги на Господа. Значи, идеалътъ ви трѣбва да бжде високъ. Въ такъвъ случай, какво се изразява съ мисълта на онази египтянка, която искала да се ожени за царския синъ? Тя се домогвала до царския синъ, за да стане царица. Царъ или царица, то е все законътъ, който изключва грѣха.

Сега запримѣрь, вие казвате, че познавате Господа, нали? Но правили ли сте наблюдение върху себе си, да видите, че ако се разгнѣвите, вие забравяте Господа? Казвате, че познавате Господа, едно отъ най-великитъ сжщества на свѣта, единственото сжщество на Любовта, а се гнѣвите. Какъ е възможно това? Прѣдставете си, че туй сжщество е близо до васъ, и дойде една ваша приятелка или единъ вашъ приятелъ и ви обиди нѣщо: Вие веднага дигате скандалъ, Питамъ: какво показва това? Познавате ли Господа? Прѣдставете си, че вие сте една млада мома, на която дошълъ нейния кандидатъ за да се оженятъ. Тя го очаквала цѣли 10 години, като прѣзъ това врѣме все сж си писали писма. Като и дойде нѣкоя приятелка въ това врѣме въ кжщи и я обиди нѣщо, тя ще се скара ли съ нея? - Не. Даже и да има много поводи да се скара, ще избѣгне това и ще си каже: ние да си наредимъ първо нашата работа, че послѣ ще се караме. Ами вие какво правите сега? Нѣкой пжтъ азъ казвамъ нѣкому: трѣбва да търпишъ. - Ами какъ мога да търпя? Търпи ли се това нѣщо? Азъ ще му кажа, ще му дамъ да се разбере! Казвамъ: ами твоятъ възлюбленъ е дошълъ, вжтрѣ е той. Въздържай се, защото ти ще изгубишъ единъ отъ великитъ случаи въ свѣта! Колко ти струва това, че еди-кой си взелъ 10,000 лв. Туй сж фиктивни нѣща. Онзи, който е взелъ тѣзи пари, той не е взелъ всичко въ себе си, сжщественото ти не е взелъ. Като дойде Господь, като отворишъ своитъ торби, чувалчета, Той ще туря такива подарѣци, съ които ще платишъ всичкитъ си дългове и сиромашия нѣма да има вече. Когато Господь дойде между хората, противорѣчията между тѣхъ ще изчезнатъ. Когато дойде Господь на земята ще имате най-хубавата библиотека, най-хубавитъ дрехи, най-хубавитъ кжщи, най-хубавитъ градини, най-добритъ приятели и братя, най-доб-

римѣ дѣца, бащи и майки. Тогава нѣма да имате никакви лишения. Писанието казва: “Ще отприя сълзимѣ имѣ, ще прѣмахна скѣрбимѣ имѣ”. Нѣма да има нито плачѣ, нито скѣрби, нито недоразумения.

И тъй, обръщамѣ ви внимание върху тия мисли, които ви навеждамѣ, да ги имате въ ума си, да мислите върху нѣкои велики въпроси. Нѣкой пжтѣ казвате: е, ние знаемѣ какво нѣщо е Любовта! Вие всички сте влюбени, кажете ми тогава какво нѣщо е Любовта, колко пжти въ секунда бие сърдцето на влюбения. Ще кажете: 72 пжти. Не, сърдцето на влюбения бие 35 милиарда пжти въ секундата. Въ Любовта сърдцето трѣбва да бие 35 милиарда пжти въ секундата. Такѣвъ е законѣтъ. Шомѣ не бие толкова пжти. Любовта я нѣма. Е, вие усѣщали ли сте туй 35 милиарда пжти биене на сърдцето. Туй може да бжде, може да го издържите. При сегашното си състояние такава опитност може да имате само веднѣжѣ, дваѣж или три пжти и то само за 5-10 секунди. Сега най-големиятѣ светия на земята може да издържи едва 10 секунди туй биене. И тъй степенѣта на Любовта ни се опрѣдѣля по броя на биенето на сърдцето. При нашата любовѣ, тукѣ на земята, сърдцето бие най-много 100-150 пжти. Даже като дойде до 150 пжти, всички казватѣ отива си човѣкътъ, сърдцето не може вече да издържа. И дѣйствително този човѣкъ си отива. Дойде ли положение да бие 200 пжти, той умира вече. Казвамѣ: биенето на сърдцето това сж трептения вжтрѣ въ човѣшката душа. При това състояние вие ще имате такова едно чувство, което може да обгърне цѣлия свѣтъ въ себе си. И тогава всички въпроси падатѣ, разрѣшаватѣ се. Когато дойде туй биене на сърдцето всичко е разрѣшено. Когато се махне туй биене на сърдцето, вие ставате пакѣ обикновенѣ човѣкъ и се чудите, гдѣ бѣхѣ, и гдѣ съмѣ дошълѣ. Много пжти вие сте близо до великата Любовѣ, и затова всички се стремите къмѣ нея. Ще дойде тази Любовѣ! Нѣма ли да бжде красивѣ свѣта, когато имаме пълна вѣра единѣ въ другѣ? Какво ще бжде тогава?

Вадя отѣ джоба си хиляда наполеона, давамѣ ви ги, като казвамѣ: дайте ги на Драгана! Азѣ имамѣ въ васѣ пълна вѣра, нищо не ме смущава. Давамѣ ви паримѣ, и вие изпълнявате всичко точѣ въ точѣ. А сега, като дамѣ нѣкому хиляда наполеона, едва ли ще отидатѣ до мѣстото си. Нѣкой пжтѣ се явяватѣ такива развалени пжтища, че паримѣ не могатѣ да отидатѣ на своето прѣдзначение. И послѣ, ние трѣбва да умѣемѣ да прѣдадемѣ своитѣ чувства комуто и да е, обаче имаме ли право да ограничаваме другитѣ хора? Божествениятѣ законѣ казва: “Каквото правишѣ, това ще ти правятѣ”. Ако любишѣ, ще те любятѣ - нищо повече!

Та, отѣ сега нататѣкъ нѣма да бждете носители на чужди

мисли, защото сегашните хора сж играчка на извънземни същества. Сънкоци отъ васъ духоветъ си играятъ тъй, както дѣцата си играятъ съ своите колечки. Нѣкой пжтъ дойде нѣкой духъ и ви надѣха да се карате, да изгубите разположението си. На другия день, като ви мине неразположението, вие се чудите на себе си, какъ сте направили тъй нѣщо! Не си ти, който си направилъ това нѣщо. Не мислете тъй! Вие може да играете роля на една гайда. Гайдарджията като надуе гайдата, тя стане голѣма, надуе се и засвири, а всички хора играятъ наоколо. Тя ще каже: азъ съмъ всичко! Свърши ли гайдарджията свие гайдата и тя казва: какво стана съ мене? Гайдата не е нищо друго, освѣнъ кожата на едно животно, което е изгубило живота си. Ако човѣкъ може да стане една гайда и да свири само, и то е хубаво, но смисълътъ на живота не е въ гайдата. Ако една гайда може да вдъхновява, то и азъ мога да вдъхновя всѣкого. Запримѣрь, нѣкой държи нѣкаква бѣседа, а другъ седи тамъ, но не слуша, не се интересува, замисленъ е нѣщо. Защо е замисленъ? - Има да плаща 20,000 лева. Азъ мога да го накарамъ да се интересува. Какъ? - Приближавамъ се при него, давамъ му 50,000 лв. Той веднага си отвори очите, интересува се. Гайдата се надуе, свири вече, 50,000 лв. сж това! Като пошепнешъ на единъ човѣкъ: 50,000 лв.! - Всичко става. Пъкъ и най-жежкиятъ отъ васъ мога да го попаря. Какъ? - Проповѣдникъ си, имашъ да ми давашъ 50,000 лв. Приближавамъ се при тебъ и казвамъ: или 50-тъ хиляди лева ще платишъ, или при сждебния приставъ ще отидешъ! Казвашъ: какво му стана на този братъ? Ами че тия сж думите, които постоянно развалятъ нѣщата въ живота! Една дума казана не на мѣсто, веднага ни попарва. Колко внимателни трѣбва да бждемъ за своите думи! Трѣбва да бждемъ като царетъ. Една дума казана отъ единъ царъ, веднага се изпълнява. Александъръ слугата, Александъръ управителътъ, Александъръ князътъ, всички иматъ възможности, но най-хубавото положение е това на царя.

Азъ желая прѣзъ тази година всички да станете царе! Понеже искамъ да станете царе, то нарядътъ, който бѣ прѣдвиденъ да започнете отъ 21 септември, ще го започнете отъ 14 септември, за да станете царе. Това се отнася до Софийнци. Азъ ще ви диктувамъ, а вие ще пишете, за да станете царе. Всички ще изпълнявате размишленията отъ наряда слѣдъ като изгрѣ слънцето. Слънцето изгрѣва всѣкога въ 6 часа. Като изгрѣ слънцето, всички трѣбва да сте на крака и да четете; като четете, трѣбва да бждете като свѣтлината. Слънцето трѣбва да е изгрѣло, и да имате високия идеалъ!

Вашиятъ идеалъ не трѣбва да бже като идеала на онзи осиромашѣлъ кнѣзъ, примѣрь изъ европейската история, князь Х,

който, като изпаднал въ голѣма бѣднотия, и се намѣрилъ между много кредитори, рѣшилъ нѣкакъ да си поправи положението. Но какъ? - Влюбва се въ дъщерята на единъ богатъ търговецъ милионеръ, и единъ день и опрѣдѣля рандеву, като и казва да дойде облѣчена съ най-хубавитѣ си грехи, накитена съ най-скъпоцѣннитѣ си огърлици и украшения. На своитѣ кредитори пѣкъ казва: "Вие ще дойдете въ видъ на разбойници, ужъ искате да ме убивате, а азъ ще се помоля на своята възлюблена да плати откупъ за менъ". Идва тя облѣчена, нагиздена при него, радва се на своитѣ украшения, но идватъ и кредиторитѣ съ маски, улавятъ княза да го убиватъ. Тя, за да избави своя възлюбленъ, дава грехитѣ си, дава всичкитѣ си украшения и се връща дома си безъ тѣхъ. Питамъ: какъ гледате на този възлюбленъ, осиромашѣлъ князь? Той минава за нѣкакъвъ си князь, а тя минава за неговата спасителка. Азъ не искамъ вашата любовъ да бжде като любовта на този князь, нито пѣкъ моето положение, или положението на когото и да е, да бжде като положението на тази мома, която дава всичко въ жертва. Той трѣбва да и каже: азъ те обикнахъ, но имамъ да давамъ, помогни ми! Не трѣбва да я лъже. Абсолютно никаква лъжа! Той се бои да не урони своя престижъ прѣдъ нея, и този човѣкъ нѣма понятие даже за единъ обикновенъ моралъ, за единъ идеалъ въ душата си. Той е послѣденъ вагабонть!

Въ математиката има положителни и отрицателни величини. Прѣдъ положителнитѣ величини винаги се туря знака плюсъ, а прѣдъ отрицателнитѣ - минусъ. Въ духовниятъ животъ отрицателна величина е всѣка величина, въ която енергията е изразходвана безразборно, неразумно. Положителна величина наричатъ всѣка величина, въ която енергията е изразходвана разумно. Тогава природата опрѣдѣля отрицателната величина съ скърбъта, а положителната величина съ радостъта. Радостъта е плюсъ, скърбъта е минусъ. Понеже въ духовния свѣтъ време и пространство не съществуваатъ, то радостъта и скърбъта може да се смѣняватъ моментално. Запримѣрь, може да си най-голѣмиятъ грѣшникъ, говоря по човѣшки, оцапанъ съ най-чернитѣ грѣхове, но ако въ твоята мощна душа се зароди онова свещено чувство на 35 милиарда любовъ, веднага всичкитѣ ти грѣхове се заличаватъ. И обратното е вѣрно. Може да си единъ ангелъ, но ако въ душата ти нѣкъдъ се зароди най-малкото користолюбиво чувство, моментално може да те смѣкнатъ вътрѣ въ ада. Тѣй щото, дигането и пагането е постоянно, и всѣки стои или пада споредъ закона на Любовта, споредъ своето поведение, което има къмъ Бога. Този законъ е законъ на Божествената Правда. Тамъ Правдата се прилага еднакво. Всѣки пада или става споредъ онова, което мисли, чувствува и дѣй-

ствува. Затуй, всъкога когато имате единъ пликъ прѣдъ васъ, ще гледате дали вашитѣ величини, съ които разполагате, сж положителни или отрицателни. Ами, ако азъ бихъ донесълъ една полица, волски езикъ ги наричатъ, и ви кажа: моля, бихъ желалъ да имамъ вашето лице, вашето име за споменъ, азъ тѣй много ви обичамъ, подпишете се! И вие, безъ да мислите много, вземете перото и се подпишете. Този, който ви много обича, напише на полицата: да се броятъ 200,000 лева! Е, какъ ще докажете, че не сте се подписали на този волски езикъ? Подписали сте се. На волски езици нѣма да се подписвате, но на чисти книги само и ще пишете тѣй: този подписъ има сила само за духовния свѣтъ, а не и за материалния. Ако дадете една полица съ такава уговорка, мислите ли, че на земята ще я взематъ прѣдъ видъ? - Нѣма да я взематъ. Тя за тукъ не е валидна.

И тѣй, ще носите въ себе си високія идеалъ!

Всички ще станете царе, за да бждете слуги на Господа!

Бесѣда, държана на
7 септември, 6.30 ч. с., 1924 г.

Нарядъ, даденъ за 1924 - 1925 г. за ученицитѣ отъ Всемирното Бѣло Братство

Размишления.

Само разумниятъ и добъръ ученикъ напълно изпълнява волята Божия.

I Седмица.

Размишления върху Любовта. - Добрата молитва.

II Седмица.

Размишления върху Мждростта. - Отче нашъ.

III Седмица.

Размишления върху истината. - Добрата молитва. Отче нашъ.

IV Седмица.

Размишления върху Правдата и Божия Промисъл - Триевния Богъ.

V Седмица.

Размишления върху Добродѣтелята и Божията Благодѣтелство - Молитва на Царството.

VI Седмица.

Размишления върху жертвата на Любовта и Божията Милост - Пътятъ на живота.

VII Седмица.

Размишления върху силата на Духа Божий, Божията Святост и Чистота. - Плодоветъ на Духа.

Вѣчниятъ и необятенъ Богъ е Пътятъ, Истината и Животътъ.

Миръ на всички, които ходятъ въ пътя Христовъ!
Богъ е Любовъ и Той е единствената връзка на живота.
Благословени сж всички, които слѣдватъ Неговия пътъ.

(Нарядътъ е даденъ на 22 августъ, 1924 г.)

ДЖНОВЪ

ТРИТЪ ОСНОВИ НА ЖИВОТА

БЕСЪДИ

(По стенографски бѣлѣжки)

27 Февруарий 1921 год.

6 Мартъ 1921 год.

16 Януарий 1920 год.

СОФИЯ

Печатница на
Книгоиздателство "СЛОВО", А. Д-во
1921 год.

I.

Любовта.

“Най-голяма е любовта!”

“Богъ е любовъ”.

Ще говоря тази сутринъ върху единъ стихъ, който турямъ за основа на великата божествена наука въ свѣта, а именно върху стиха: “Богъ е любовъ”.

Ще кажете вие: “Това го знаемъ”! Да, отчасти, но не въ неговата пълнота. Азъ ще ви задамъ една математическа задача, едно математическо съотношение. Ще започнемъ съ неизвѣстнитѣ: $x : y = x_1 : y_1$ и $w : t = e : a$. Последнята пропорция - това сж елементитѣ на висшата духовна математика, на живата математика. Иксътъ, това е една величина отъ видимия, отъ реалния, отъ материалния свѣтъ. И този x може да се опрѣдѣли много лесно. Какъ? - Ще работиме. Ще ви дамъ друга една задача, а тя е слѣдната: отъ два срѣщупложни града излизатъ двѣ ядра войници, срѣщатъ се и се поздравляватъ. Единтъ запитватъ другитъ: “Колко сте вие на брой?” Вторитъ отговарятъ: “Ако единъ отъ васъ дойде при насъ, ще станемъ два лжти повече отъ васъ”; а първитъ имъ казватъ: “Ако единъ отъ васъ дойде при насъ, ще станемъ, колкото сте вие”. Онзи, който знае математическитѣ правила, веднага ще намѣри, на колко е равенъ x и на колко y . А слѣдъ като разрѣшите, на какво е равенъ x , т. е. видимиятъ, материалниятъ свѣтъ, тогава ще минете къмъ духовния свѣтъ - $x_1 : y_1$. Това сж отвлѣчени истини.

“Богъ е любовъ”. Азъ вземамъ любовта като принципъ. Вънъ отъ любовта ние не познаваме Бога, той е само въ любовта. Понеже любовта е достъпна за всички сжщества, нѣма органическо сжщество, нѣма жива материя въ свѣта, която по единъ или другъ начинъ да не е тѣсно свързана съ любовта и да не се влияе отъ нея. Слѣдователно, ние познаваме Бога въ любовта, и този Богъ на любовта не е вънъ, не е само въ вселената, а е и вътрѣ въ насъ. Въ Писанието една отъ заповѣдитѣ казва: “Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа, съ всичкия си умъ и съ всичката си сила”. Разбирате смисъла на тази заповѣдъ.

Ще разгледамъ любовта отъ четири гледища: като стремежъ, като чувство, като сила и като принципъ. Любовта като стремежъ дѣйствиува въ сърдцето, като чувство - въ душата, като сила - въ ума и като принципъ - въ духа, а това е цѣлиятъ цикълъ на човѣшкото развитие отначало докрай. Като се съединятъ началото

¹ I Послание къ Коринтяном 13:13

и краят на едно място, образува се едно ново начало; това ново начало, като се събере със своя край, ще образува друго ново начало, съдователно, това е единъ вѣченъ процесъ въ божествения свѣтъ, безъ край и безъ начало. Любовта като стремежъ има свое начало. Напримѣръ, нѣкоя мома си стои спокойно въ кѣщи, нищо не я тревожи, но единъ день тя срѣща нѣкой младъ момѣкъ, веднага въ нея се явява стремежъ, започва да става неспокойна. Сжщо това става и съ момѣка. Значи, настѣпва началото на тѣхното безпокойствие. Азъ казвамъ: "Идва началото на тѣхната любовъ на стремежъ". Какъвъ е краятъ? - Оженятъ се, народятъ имъ се дѣца. Това свѣршѣкъ ли е на живота? - Не е. Сега настѣпва второто проявление на любовта, проявлението и като чувство, и тя дѣйствиува на душата. Това е повисока степенъ на развитие. Чувството се проявява между приятели и братя. Съдователно, всѣки, който има приятель, братъ, трѣбва да е миналъ прѣзъ първия огънь на любовта. Докато не стане това, не може да изпиташъ второто проявление. Братството е основано на любовта като чувство, чието проявление е въ душата. Чрѣзъ чувството става поляризирането.

Стремежътъ - това сж коренитъ въ физическия свѣтъ, а чувството - това сж клонищата. Стремежътъ върви къмъ центъра на земята, а чувството - къмъ Бога.

Любовта като сила се проявява само въ светиитъ, въ Христа, въ хора, които сж готови да защищаватъ една божествена кауза. Не може да имашъ любовта, ако въ тебе нѣма умъ. Ето защо, всички онѣзи, които сж възприсли истината и искатъ да защищаватъ любовта, иматъ силата на Христа, силата на светиитъ и запечатватъ любовта си съ жертви.

Любовта като принципъ встѣпва едвамъ сега въ свѣта. Тя обгрѣща всичко. До любовта като сила има и умраза, и привличане, и отблъсване, и гладене, и гражене.

Въ любовта като принципъ нѣма никакви противорѣчия. Тя примирява всички противорѣчия въ свѣта, за нея нѣма зло, а всичко е добро, възвишено. Всѣки отъ васъ, който иска да разбере смисъла на живота, не трѣбва да бѣга отъ него, а трѣбва да прѣмине прѣзъ всичкитъ му стадии, а именно прѣзъ коренитъ, прѣзъ клонетъ, прѣзъ цвѣта, който е силата на любовта, и да опита плода му, който е принципътъ на любовта. Като минешъ послѣдователно прѣзъ коренитъ, клонищата и цвѣта на любовта, ще дойдешъ най-послѣ въ принципа - до плода на любовта, и той ще ти даде смисъла. И тамъ е безсмъртието - свѣтъ, въ който нѣма смъртъ, а има възкресение. За тази любовъ се казва въ Писанието, че тя е връзката на съвършен-

ството.

И тъй, вие не може да разберете любовта, докато не разберете своето сърце, докато не разберете елементите и силите, които се крият въ него. Вие не може да разберете любовта, докато не разберете чувствата, елементите и способностите на вашия ум. Вие не може да разберете любовта, докато не разберете стремежите и силите на вашия дух. Изучаването на любовта е една велика наука, съ която новото небе и новата земя ще се занимават. Любовта е първият велик принцип на Бога, чрез който Той се проявява.

Азъ не искамъ да ви говоря по този въпросъ само на теория, но ще ви докажа, че любовта има съотношение къмъ сърцето като стремежъ, къмъ душата като чувство, къмъ ума като сила и къмъ духа като принципъ. Следователно, всѣки отъ васъ може да знае, каква е неговата любовъ. Какъ? - По биенето, по пулсирането на вашето сърце. Пулсътъ на сърцето - това е тактътъ на любовта. Кръвообращението е сжщо въ връзка съ любовта. Въ деня, когато човѣкъ прѣстане да люби, и сърцето прѣстава да тупа. Когато нѣкои мразятъ, това е негативната страна на любовта. Тогава се явява сърдцебиене. Сърцето по нѣкога бие повече, а по нѣкога по-малко. Хората наричатъ това състояние "сърдцебиене", а азъ казвамъ, че законътъ на любовта въ такива хора не дѣйствува правилно. Какъ ще се поправите? - Влѣзте въ вашето сърце, въ вашите чувства, въ силата и въ принципите на любовта, регулирайте ги, и ще изпитате такава радостъ, каквата само светите и праведните сж изпитвали. Сърдцебиенето ви ще изчезне. Тази наука е необходима за васъ.

Азъ ще бжда много принципиаленъ, и отвлѣченъ, и реаленъ, по въпроса, който разглеждамъ.

Напримѣръ, по нѣкога почувствате любовта като стремежъ и си казвате: "Хайде да се цѣлунемъ". Тогава събиратъ се двама, радватъ се единъ на другъ като гугутки и . . . цап! - Цѣлуватъ се. А слѣдъ това казвате: "Охъ, какво направихме"! Азъ не казвамъ, че цѣлуванетоъ сж лошо нѣщо, но въ всѣка цѣлувка трѣбва да има съдържание на любовъ. Всѣка цѣлувка, въ която нѣма любовъ, е прѣстѣпление, а всѣко прѣстѣпление носи слѣдъ себе си нещастие или за сърцето или за душата. Азъ не съмъ отъ онѣзи, които казватъ, че е грѣшно да се цѣлуватъ хората; може да се цѣлувате, но какъ? - Ще се спрете, ще застанете прѣдъ Бога и ще запитате: "Господи, мога ли да изкажа твоята любовъ?" Ако Господъ ви проговори и каже: "Изкажи любовта ми", тогава може да се цѣлунете. Но, ако отидешъ въ името на Господа, туршишъ подписа Му и не дадешъ никаква любовъ, това е

прѣстѣпление, за което Господь ще те държи отговоренъ. Това е то кармата, кармичното прѣстѣпление съ любовта отъ хората, които си играятъ съ лъжливата любовъ.

Христосъ е изявление на тази велика любовъ. Слѣдователно, когато говоря за Христа, считамъ го не като единъ отвлѣченъ принципъ, а като реално въплѣщение на любовта. Любовта не е нѣщо отвлѣчено, а е нѣщо реално, тя има форма, съдържание и смисълъ. Който познава любовта, ще познае и свѣта. Ние познаваме свѣта чрѣз любовта. Дѣто има любовъ, има и животъ, има движение, въ нея всичко започва да живѣе. А дѣто нѣма любовъ, не може да има животъ. И когато е казано, че Богъ е любовъ, съ това се опрѣдѣля, че, ако има любовъ, ще има проявление на Бога. Нѣкой ти казва: “Азъ те обичамъ”. Съ какво, съ стремежа ли, съ чувството, съ силата или съ принципа на любовта? Тѣ сж различни положения. Не трѣбва да лъжемъ. Той ще ти отговори: “Обичамъ те съ стремежа на любовта, или съ чувството на любовта или съ силата на любовта”. Когато у тебе дойде силата на любовта, въ ума и въ мислитъ ти ще настане ясностъ. Имашъ ли любовта на чувствата, ако си тжженъ, веднага ще станешъ благъ и радостенъ, ще бждешъ готовъ за всички пожертвувания. Ако при тебе дойде човѣкъ, у когото има стремежа на любовта, той ще те направи активенъ. Дъщеря ви, която до онзи день е била кротка като агне, погледнешъ я - гледа къмъ земята, надолу. Тя иска да се прояви и казва: “Азъ искамъ да слѣза въ материята, да науча живота”. Казваме: “Не трѣбва да грѣшимъ.” - Нищо, така само ще разберемъ елементитъ на любовта. Въ стремежа прѣгрѣшенията сж неизбѣжни. Ние трѣбва да имаме въ себе си стремежа и силата на любовта. Въ любовта има дѣвъ поляризации: като стремежъ и като чувство, които проявления сж на физическия свѣтъ, и като сила и като принципъ, които проявления принадлежатъ на божествения свѣтъ. Това сж дѣвъ велики проявления на любовта.

Вие сте учили физиология. Кой е правилниятъ пулсъ на сърдцето? Това нѣма да ви дамъ наготово, правете си свои наблюдения и забѣлжете при всички ваши разположения, колко пжти сърдцето удря въ минута. Ще започнете съ една велика наука. Слѣдете, при ритѣма на отклонението, между колко удара варира сърдцето; при единъ отливъ и приливъ на сърдцето, какъвъ жгълъ ще се образува. Този жгълъ ще бжде приблизително равенъ на 60° - законътъ на човѣшката еволюция. Когато имате приятно разположение на душата, пакъ четете броя на пулсиранията на сърдцето. Напримѣръ, нѣкоя мома, има стремежъ къмъ нѣкой момъкъ. Нека прѣсметне, колко туптения прави сърдцето и въ една минута, като го срѣдне. По тупането на

сърцето си тя ще може да опръдъли, дали той ще устои въ любовта и или ще я излъже, ще опръдъли неговите бждещи отношения и т. н. Слѣдъ като се раздѣлятъ момата и момъкътъ и отпаднатъ духомъ, нека пакъ прѣсмѣннатъ броя на тупненията на сърцето. Като се усъмните въ нѣкого, пакъ изчислявайте, колко тупнения прави сърцето ви. Забѣлѣзвайте си тѣзи числа. Започнете да работите съ висшата математика. Защо, като се срѣщнатъ момъкъ и мома, които иматъ стремежъ единъ къмъ другъ, сърцето им трепва? - Много естествено, трѣбва да трепне. Ако сърцето не трепне, нѣма животъ въ него. Майката, когато е бременна, нали усѣща трепване, заиграване на дѣтето въ утробата ѝ? Тогава тя почва да се радва. Трепването показва, че божествениятъ животъ идва, и Господъ пита: "Ти готова ли си да възприемешъ този животъ и да го обработишъ?" По сжщия начинъ Господъ пита и момата и момъка. А момата нищо не иска да знае. Тя си мисли за шапки, за рокли, какъ да си нареди кжщата, а за трепването на сърцето нищо не мисли. Пъкъ трепването е важно, а другите нѣща сж второстепенни. Тази наука, за която ви говоря, е реална, работете съ тѣзи числа.

Дохождате слѣдъ това въ втората стадия на любовта. Имате приятель, когото обичате съ най-чисти, безкористни чувства. Забѣлѣзвате нѣщо интензивно въ васъ, слѣдете биенето на сърцето. Намѣрете тѣзи съотношения. Това ще бжде у (изгрекътъ) отъ пропорцията. Изчислете, какво е биенето на вашето сърце, когато вашиятъ приятель или братъ е близо до васъ или далечъ отъ васъ. Има една разлика.

Настъпва третата стадия на любовта, т. е. любовта като сила. Напримѣръ, четете живота на нѣкой светия, или се срѣщате съ човѣкъ, който е готовъ да се жертвува за нѣкоя идея, за човѣчеството, и затова се отдѣля отъ майка, баща, напуца кжща, веднага сърцето ви трепва. Прочетете броя на трепванията на сърцето и пакъ ще разберете. Като ме слушате да ви говоря това, ще ми възразите: "Е, сега съ такива ли работи ще се занимаваме, има по-важни въпроси отъ тѣзи". - Не, по-важни нѣща нѣма. Ако умѣете да регулирате вашето сърце тѣй, както Богъ отначало го е създалъ, то ще регулира вашия умъ, а умътъ ще ви даде условия на духа да се прояви. Всичко това е свързано едно съ друго. Изпуснете ли най-малкото, ще изпуснете и най-голямото. Между малките и голѣмите величини има съотношение. Това, което въ божествения свѣтъ е единица, въ физическия е множество, а това, което въ физическия свѣтъ е единица, въ божествения свѣтъ е множество. Много естествено е това. Въ божествения свѣтъ, напримѣръ, изтича една много голѣма рѣка като единица, и,

като слиза на физическия святъ, всѣки си отбива една малка вадичка отъ нея и образува една рѣкичка; тѣзи малки рѣкички, като отиватъ къмъ божественния святъ, се събиратъ и образуватъ една голѣма рѣка.

И тъй, всѣка дисхармония въ сърдцето ви е дисхармония въ любовта ви, и то: или въ стремежа, или въ чувствата, или въ силата на вашата любовъ. Ако дисхармонията е въ стремежа ви, ще търсите причината въ сърдцето си; ако дисхармонията е въ чувствата ви, ще търсите причината въ душата си; ако дисхармонията е въ силата ви, ще търсите причината въ ума си. Слѣдователно, дисхармонията на вашето сърдце, на вашия животъ, ще търсите въ тѣзи три области - въ сърдцето си, въ душата си и въ ума си. Имайте прѣдъ видъ, че любовъ безъ умъ не може да се прояви, тя не е за глупавитъ хора. Глупавитъ хора никога не сж чувствували любовъ. Всички сжщества, които сж лишени отъ любовъ, сж лишени и отъ интелигентностъ, а всѣко сжщество, което има любовъ, е интелигентно. Въ сжщества, у които нѣма любовъ, тя се проявява като механически законъ - движение, растене отвънъ навжтрѣ. А у онѣзи, които иматъ любовъ, растенето става отвътрѣ навънъ. Слѣдователно, у учени хора, въ които нѣма любовъ, които иматъ знания и събиратъ свѣдѣния, цитиратъ отъ различни мѣста, у тѣхъ движението е отвънъ. Хора, у които има любовъ, растатъ отвътрѣ навънъ, възприематъ тази храна и я обработватъ. Ние, като гледаме на хора съ много знания, но безъ любовъ, казваме: "Този човѣкъ нѣма голѣма любовъ къмъ брата си". Най-важно отъ всичко е да имаме единъ приятелъ, когото да обичаме. Кой е този приятелъ? - Той е Христосъ. Срѣцнете нѣкой учителъ, обиквате го. Кой е този учителъ? - Христосъ. Въ неговия умъ ще намѣрите смисъла на живота. Нѣкоя мома има стремежъ къмъ нѣкой момъкъ. Отгдѣ произтича този стремежъ? - Христосъ е въ този стремежъ, и той не лъже никога. Онзи, който не лъже никога, наричамъ Христосъ, а онзи, който лъже и въ стремежитъ си, и въ чувствата, и въ силата, той е антихристъ. Онзи, у когото стремежитъ въ сърдцето е правиленъ, чувствата въ душата правилни и силата въ ума е правилна, той е Христосъ. Въ любовта не се допуща абсолютно никаква лъжа. И онзи, който би се опиталъ да оскверни тази любовъ, той носи проклятието, приема кармически нещастие, а съ това се започва и пагането отъ любовта.

И тъй, като разрѣшите тѣзи числа, ще намѣрите, на колко е равенъ X и Y . Изрекъ (Y) запитва X : "Колко сте вие?" X отговаря: "Ако единъ отъ васъ дойде при насъ, ние ще бждемъ два пжти колкото васъ; но, ако единъ отъ насъ дойде при васъ, ще станемъ толкова, колкото сте и вие". Значи $X=7$, $Y=5$. Това ще бже така, ако задачата

се отнася до числото 10; но, ако отъ У къмъ Х отиватъ не единъ, а 10, тогава Х ще бжде равенъ на 70, а $U=50$. Като разрѣшите това първо уравнение, ще пристѣпите къмъ божественото уравнение, дѣто ще търсите, божественитъ Х и У на какво сж равни. Онѣзи отъ васъ, които не сж запознати съ математиката, ще намѣрите нѣкой математикъ да ви запознае съ въображаемитъ, имагинарнитъ числа. Ще кажете: “Е, съ тѣзи ли иксове ще се занимаваме сега?” - Ами че всѣки отъ васъ е единъ голѣмъ иксъ! Ще ви докажа това нѣщо. Я ми кажете, знаете ли часа, въ който сте дошли, знаете ли, откъдѣ сте дошли и къдѣ отивате? - Не знаете, не помните, кога сте родени. За Христа говорите, но не го знаете. Исторически го познавате, но като любовъ, като принципъ, не го познавате. Опитали ли сте любовта като сила, като принципъ? Имали ли сте опитността на светия? Опитали ли сте прѣживѣванията на човѣкъ, който е готовъ да жертвува всичко за приятеля си? Нѣкои отъ васъ иматъ тази опитностъ. За стремежа на любовта - тамъ всинца сте герои, признавамъ ви правото. Като се говори за стремежа на любовта, нея я познаватъ около 500 милиона души; като се дойде до чувствата, тази любовъ я познаватъ около единъ милионъ души, а като се дойде до силата на любовта, едва ли ще се намѣрятъ въ свѣта десетъ хиляди души, които да я познаватъ. И тѣй: 500 милиона, единъ милионъ и десетъ хиляди. Отъ тѣзи числа можете да съставите три уравнения.

“Богъ е любовъ”. Трѣбва да започнемъ правилно съ любовта. Не търсете Бога въ небето, но тѣй, както дѣтето търси майка си, и както цвѣтята - земята. Спуснете корени дълбоко, влѣзте въ материалния свѣтъ. Слѣдъ като слѣзете 5, 10, 15, 20 метра надолу, у васъ ще се яви желание да се поляризирате, и да се качите нагорѣ. Тѣзи двѣ противоположни посоки създаватъ желание за растене нагорѣ и надолу. По този законъ ние примиряваме материалиститъ съ идеалиститъ. Тогава въ свѣта идватъ материалиститъ, или, както ги наричатъ, безбожнитъ хора, у които има стремежъ. Първитъ се спускатъ дълбоко въ материята, тѣ никога не сж видѣли слънцето. Тѣзи хора сж коренитъ, а идеалиститъ - това сж клонетъ. Но, ако нѣмаме материалисти, никога не цѣхмѣ да имаме идеалисти. Идеалиститъ казватъ на материалиститъ: “Работете долу днесъ, но единъ день вие ще се качите горѣ, ще познаете, че има Богъ, а ние ще разберемъ, че има мѣсто, дѣто нѣма любовъ”. Не е все едно да те бодатъ съ игла или да те гледатъ съ ржка. Казватъ: “Еди-кой-си момъкъ цѣлуналъ нѣкоя мома.” Кое е по-добрѣ: да я ухапе, да я набие, или да я цѣлуне? Когато цѣлунешъ нѣкого, то значи: по-добрѣ е да те цѣлуна, отколкото да те ухапя или ограца, както постѣпвахъ едно врѣме, когато бѣхъ

вълкъ. Слѣдователно, цѣлувката е едно избавление, да не причиняватъ хората рани. “Едно врѣме съмъ правилъ ужасни прѣстѣпления, а сега ще те цѣлуна, за да видишъ, че нѣмамъ нокти, нѣмамъ жѣби, каквито имахъ тогава”. Момата казва: “Колко е хубавъ моятъ възлюбленъ!” Защо е хубавъ? - Защото любовта е влѣзла въ моя вълкъ и го е укротила. Излѣзе ли си любовта отъ сърдцето му, той става пакъ вълкъ. Че то е така, се вижда отъ това, когато я напусне. Започва да говори лошо за нея, търси начинъ да и отплати, иска да я набие, става цѣлъ звѣрь. А момата купува вириолъ, хвърля го въ лицето му, прави го нѣщастенъ прѣзъ цѣлия му животъ. И казватъ слѣдъ това: “Колко е благороденъ човѣкъ!” - Да, благороденъ е, докато има любовъ въ сърдцето му, а като излѣзе тя отъ него, никакво благородство нѣма, той е цѣлъ демонъ. Това сж хората, лишени отъ любовъ. Нѣма защо да имъ се сърдимъ, тѣ изпитватъ такива страдания и мѣчения, съ каквито ние не сме запознати. Всички грѣшници, прѣстѣпници изпитватъ голѣми мѣчения. Вие още не сте изпитвали любовъ, не я познавате въ всичкитъ и проявления. Вашата любовъ е достигнала дотамъ, да не гращите съ ноктитъ и да не хапете съ жѣбитъ си. Любовта трѣбва да се прояви у васъ и като чувство, т. е. не само да не хапе и граци, но и да дава нѣщо отъ себе си. Майката е изпитвала тази любовъ. Тя казва: “Едно врѣме азъ удушвахъ отъ любовъ, но сега, хайде, мама, хайде, хапни си”. - И туря рожбата си отъ едната гърда на другата. Какво нѣщо е кърменето? То е цѣла наука. Азъ прѣпоръчвамъ на майкитъ и на бацитъ да изучаватъ кърменето. Наблюдавайте, какъвъ е този законъ на кърменето. Гледайте вашето дѣте, дали ще ви уцупе, дали плаче, дали ще ви хапе, и отъ това ще познаете, отъ каква еволюция е то.

Сега да се върнемъ къмъ основния законъ: “Богъ е любовъ”. Вложете въ себе си мисълта: Богъ е любовъ въ Неговото първично проявление. Нѣма друго проявление на Бога освѣнъ любовта. Разберете ли моя първи принципъ, ще разберете всички послѣдващи принципи; не разберете ли първия принципъ, нищо друго не може да разберете.

Слѣдователно, на всинца ви прѣпоръчвамъ да се върнете къмъ първия принципъ, да разберете Бога като Любовъ. Схванете ли първия принципъ, ще схванете и втория - принципътъ на мъдростта, или на вѣрата. Любовта е принципъ на сърдцето и душата, а вѣрата - на ума и на духа. Това е поляризиране. Вѣрата произтича отъ любовта. Тя е втори принципъ; теософитъ го наричатъ “будхи”, еманация на втория Логосъ, създаване условия за животъ. Само умътъ (интелигентността) може да създаде истински условия за правилния, възрастващия животъ. Само умниятъ, интелигентниятъ човѣкъ може

да се развива правилно. Глупавият не може. Някои ще кажат: "Знанието възгордѣва". Не, знание безъ любовъ възгордѣва, а знанието съ любовъ облагородява, знание безъ първия принципъ възгордѣва, т. е. става болѣзнено. Англичанитѣ казватъ: "Гордѣлива плътъ, болѣзненна плътъ", т. е. такава, която не може да се лѣкува. То се отнася за човѣкъ, който много знае, но у когото нѣма любовъ.

И тъй, този Господъ, когото туряме за основа на сърдцето, на душата, на ума и духа, това е Богъ на любовта. Той е основата на любовта. Като обиколи любовта прѣзъ всички тѣзи мѣста, образува се единъ голѣмъ кръгъ. Слѣдователно, прѣнасяйте любовта си отъ сърдцето въ душата, отъ душата въ ума, отъ ума въ духа и се съединете съ Бога. Това сж четири велики свѣта. Сърдцето - това е астралниятъ свѣтъ; душата - това е християнскиятъ рай - теософитѣ го наричатъ "девакана"; а любовта като сила - това е менталниятъ свѣтъ. Като влѣзете въ умствения свѣтъ, тамъ ще срѣщнете сжщества, които се занимаватъ специално съ любовта като сила. Любовта като принципъ - това е свѣтътъ на духа, т. е. божествениятъ свѣтъ. Като влѣзете въ този свѣтъ, ще се качите при Бога, и само, като се качите тамъ, ще може по единъ опитенъ начинъ да разберете защо става всичко това. Само тамъ ще може да разрѣшите всички мъжноти, и ще разберете дълбокитѣ причини на всичко, което сега става. По единъ опитенъ начинъ ще разрѣшите всичко. Сега не се блѣщите да видите нѣщо, отивънка нищо нѣма да видите, а просто отправете ума, мисълта си къмъ душата си. Ще ви дамъ единъ методъ за работене. Имашъ единъ братъ, единъ приятель, запитай се: "Готовъ ли съмъ за този свой братъ да дамъ половината отъ своето богатство, мога ли да го оставя да разполага съ всичко, което имамъ?" Правете най-напрѣдъ маневри въ себе си, да се провѣрявате, и слѣдъ 5 или 10 години дайте едно сражение. Някои отъ васъ могатъ още първата година да дадатъ едно сражение, а нѣкои слѣдъ 10 години, и тогава ще опитате любовта като чувство. При тѣзи проявления на любовта ще разберете всичко, което Богъ дава, ще разберете нѣща, които не е позволено да се казватъ. Азъ ви моля, не се стремете да изказвате любовта си. Бждете естествени! Нѣкой казва на друго: "Азъ много те обичамъ". Този твой другаръ те моли за една услуга, но не се минаватъ и десетъ минути, откакъ ти си изявилъ своята любовъ, и вече отказвашъ да послужишъ. Въ такъвъ случай по-добрѣ не казвай, че обичашъ. Кажешъ ли, че обичашъ нѣкого, ти ангажирвашъ Бога, но не дадешъ ли възможностъ Той да се прояви, ти си навличашъ карма, вършишъ прѣстѣпление. По-добрѣ, мълчи! Като влѣза въ една къща, не казвамъ, че обичамъ хората въ нея, а седна на

последното място, и ако има някой болен, не казвам, че ще го излѣкувамъ, а го питамъ, какво го боли, откога го боли, взема пълно участие въ болестта му, и той оздравѣва. Започватъ домашните му да говорятъ: “Ами знаете ли, кой го излѣкува? Знаете ли, какъ го излѣкува и т. н.?” На всичко това азъ мълча, азъ се радвамъ, че моятъ Богъ се е проявилъ. Вие направите някому добро, помогнете му, а после казвате: “Да не бѣхъ азъ, той бѣше изгубенъ, благодарение на мене той се подкрѣпи и т. н.” Знаете ли, на какво мязате? Въ Америка има една секта (Christian Scientists), която поддържа, че въ свѣта материята не съществува и че болестите сж фиктивни. При единъ отъ членоветъ на тая секта дохожда единъ господинъ съ единъ счупенъ кракъ да му се помогне на болката. Той му казва: “Ти трѣбва да знаешъ, че материя не съществува, и да си внушишъ мисълта, че кракътъ ти не е счупенъ, и нѣма да имашъ никакви болки.” Болниятъ се е върналъ въ кѣщи, мжчилъ се е дълго време да си внушава мисълта, че кракътъ му не е счупенъ, че нѣма болки, и най-после успѣлъ - излѣкувалъ се. Американецътъ го срѣща и му казва: “Сега да ми заплатишъ за лѣкуването, благодарение на мене вече не страдашъ”. Пациентътъ отговаря: “Прѣдстави си, че ти е заплатено 10,000 долара”. - Каквото е лѣкуването, такъво е и плащането. Тя е сжщата наука. Той поддържа, че нѣма болести, нѣма страдания - сжщата ще бжде и отплата. Когато боравимъ съ реалния свѣтъ, ще боравимъ съ факти: фактъ съ фактъ. А когато говоримъ за отвлѣчени нѣща, тамъ отвлѣчено на отвлѣчено ще отговаря. Не може да разберемъ божествения свѣтъ, докато не разберемъ реалния.

И тъй : Богъ е любовъ, а любовта е връзка на съвършенство.

На какво се дължатъ всички раздори, които ставатъ сега въ свѣта? Ще ви приведа единъ окултенъ разказъ, който вие сами ще разтълкувате и приложите въ живота, като знаете, че нѣмамъ ни най-малко намѣрение да засега никого, но ви давамъ начинъ, какъ да тъчете, какъ да работите.

Когато Господъ направилъ свѣта, явява се водата при него и го запита: “Какво е моето прѣдназначение?” - “Ще слѣзешъ долу да поливашъ цвѣтията, дърветата, за да цвѣтятъ и зрѣятъ, ще поишъ земята и всичко, което е по нея”. Слиза тя на земята и започва да извършва службата си. Слънцето, като я видѣло, влюбва се въ нея и захваща да я месли нагорѣ, кара я да се изпарява. Като се качила горѣ въ пространството, взели да се каратъ за нея. Отъ тази прѣпирня, водата се смразила и въ видъ на снѣгъ отново пада на земята. Водата се зараждала за тази хубава, бѣла прѣмѣна, обаче единъ волъ излѣзълъ отъ своя яхъръ, и, като вижда земята покрита съ снѣгъ, запита се:

“Какво е това бѣло, но студено?” Погледалъ, позамислилъ се, и оставилъ изверженията си върху снѣга. Водата се наскърбила, загѣто волѣтъ нацапалъ прѣмѣната и. Другиятъ и любовникъ, който се скаралъ за нея съ слѣнцето, когато тя била горѣ, въ пространството, казва на слѣнцето: “Сега може да си я вземешъ, менъ не ми трѣбва сега тя”. Водата се оплакала на слѣнцето, загѣто пострадала тѣй жестоко. Слѣнцето пекнало силно, стопило снѣга, и водата се просмукала отъ земята, откѣдѣто наново като чисти, студени извори ще излѣзе пакъ на повърхността на земята. Извержението на вола се обърнало на торѣ, върху който израсли най-хубавитѣ плодни дървета. Мислете върху този разказъ. Бѣлото ще се стопи, а извержението ще стане торѣ, върху който ще израснатъ хубави плодни дървета. Слѣдователно, тѣзи двѣ противорѣчия въ свѣта ще се примирятъ. Слѣнцето, като стане любовникъ, ще напече и ще донесе радостъ. Любовта като напече, всички недоразумѣния ще изчезнатъ, и злото и доброто ще се примирятъ; отъ студената вода ще излѣзатъ чисти, кристални извори, които ще утоляватъ жаждата на уморенитѣ пжтници, а отъ изцапаната греха ще израснатъ хубави плодове.

Слѣдователно, отъ гледището на любовта, всички страдания, които сега прѣживѣваме, ще се прѣвърнатъ въ една велика, стройна наука за човѣшкото сърдце, душа, умъ и духъ. Заемете се да разрѣшите тази задача: $w : m = e : a$. Това сж четиритѣ проявления на любовта. Въ любовта $w : m = e : a$. Съ това ще турите основа на новата наука на живота, на възпитанието. Ще започнете, както цигуларьтъ, не само да нагласяте своята цигулка, но и да знаете да свирите, защото любовта е най-великата ария, симфония на свѣта, и който може да свири и пѣе върху това, което тя е написала, той е истински човѣкъ, ангелъ, светия, Богъ. И сега въ бждеще ще се учимъ да пѣемъ и свиримъ въ любовта. Когато сме наскърбени, нѣма да казваме, “колко сме нещастни”, а ще казваме, че сме въ минорно настроение. Когато сме радостни, ще казваме, че сме мажорно настроени. Минорната гама - това е стремежъ надолу, мажорната - стремежъ нагорѣ, а хроматическата гама - това сж процеси, които отиватъ отгорѣ надолу и отдолу нагорѣ.

Сега, като излѣзете отъ тукъ, искамъ да останете съ идеята - да разберете любовта като стремежъ, като чувство, като сила и като принципъ.

Биенето на сърдцето има влияние косвено върху дишането, а дишането има косвена връзка съ кръвообращението и прѣчистването на кръвта. Ето защо всички съврѣмenni болести се пораждатъ отъ неправилното разбиране на любовта, отъ неправилното дишане,

окисляване въ организма. Следователно, всички тѣла у човѣка се заразяватъ отъ долу нагорѣ, затова трѣбва да работимъ въ тѣзи четири области, за да прѣчистимъ душата си. Въ християнството се казва, че трѣбва да се покаемъ. Покаянието е стремежъ да прѣчистимъ сърдцето, значи, то се отнася до стремежа на любовта. Следъ това идва раждане и новораждане, то се отнася до чувствата на любовта, до душата, посвещението - до ума, и най-послѣ идва възкресението, то се отнася до силата на духа, сир. до любовта като принципъ. И тъй, въ любовта има два процеса: въ сърдцето и въ душата, въ ума и въ духа. Като мислите прѣзъ тѣзи процеси, ще минете прѣзъ всички степени на вашето развитие. Работете едновременно въ сърдцето, въ душата, въ ума и въ духа си. Между ума и духа има едно прѣкрѣстване, защото умътъ е мжжътъ на сърдцето, а душата е невѣстата на духа. Когато казваме, че Богъ е създалъ човѣка по свой образъ, това значи, че го е създалъ по образа на своята любовъ, защото трѣбва да знаете, че любовта е първиятъ образъ на Бога. Тѣй че, думитъ "по образъ" значатъ "по любовъ". Единъ красивъ образъ - то е неговата любовъ. Познавате ли любовта, познавате и божие лице. Не познавате ли любовта, Богъ за васъ е безличенъ. "По подобие", това значи "по умъ". Когато се каже, че човѣкъ е направенъ по образъ и подобие Божие, подразбира се, че е направенъ по Любовта и Мждростта на Бога. Следователно, ако искаме да приличаме на Бога, трѣбва да имаме неговата Любовъ и Мждростъ.

Вториятъ процесъ е слизането на човѣка, съгрѣшаването. Въ този човѣкъ сърдцето е отъ прѣстъ, то е промѣнчиво. Следъ това Богъ му вдѣхналъ дихание на животъ, то е вториятъ процесъ - слизането на душата и духа въ физическия свѣтъ.

Това, което ви давамъ, е за да работите върху него, а не за философия. Между него има много неизказано, много неизвѣстни. Това е една велика божествена наука, а туй, що ви говорихъ, е само кратко прѣдисловие, въведение въ великата наука на любовта. Проучете това въведение, спрете се върху четиритъ отдѣла: на сърдцето, на душата, на ума и на духа. Това сж четири области на този великъ свѣтъ, който Богъ е създалъ. Ние сме призвани да опитаме този Богъ и да го проповѣдваме на свѣта. Има само единъ Господъ, той е Господъ на любовта като стремежъ, като чувство, като сила и като принципъ. Никаква друга философия, никаква друга религия не съществува. Любовта като принципъ е въ всичко и надъ всичко. И тъй, ако ме пита нѣкой, какъвъ съмъ, отговарямъ: Азъ принадлежа на любовта като принципъ, познавамъ Бога само като единъ образъ, служа на Бога, а неговото изявление е Христосъ. Любовта - това е материализира-

ниятъ Христось, а материализираниятъ свѣтъ е материализираната любовъ на Бога. Цѣлиятъ физически свѣтъ е едно изявление на Бога, материализиране на Бога. И слѣдов., като познаемъ физическия свѣтъ, ще познаемъ Бога. Не си създавайте илюзии да искате да напуснете този свѣтъ и да отидете въ по-добъръ. Като го напуснешъ, кждѣ ще отидешъ? Не роптай противъ този свѣтъ, а вижъ божественото въ своя братъ. Ще кажешъ: “Защо Богъ е създалъ този грѣшникъ, този блудникъ?” Не, вникни, спри се, нѣкой волъ е изхвърлилъ изверженията си върху него, но що отъ това? Слънцето, като пекне, ще го изкачи пакъ нагорѣ. Не се смущавайте, нека грѣшатъ хората. Този свѣтъ е отлично, хармонично създаенъ; азъ всѣкога се радвамъ, като го гледамъ. Като гледамъ това извержение, казвамъ си: Много хубаво е то, върху него ще израснатъ най-хубавитѣ плодни дървета. А отъ този нацапанъ снѣгъ какви хубави студени извори ще се образуватъ, когато го пекне слънцето! Ще примиримъ и едното, и другото състояние. Ако си бѣлъ и студенъ не се обезсърдчавай; ако си единъ волъ и правишъ понѣкога пакости, пакъ не се обезсърдчавай. Това сж символи, които означаватъ една велика истина. Ако не можешъ да разберешъ доброто въ най-малкото му проявление, какъ ще го разберешъ въ най-великото? Ако не можешъ да прѣцѣнишъ една капка вода, какъ ще прѣцѣнишъ повече? Прѣцѣнете Бога като любовъ и не му се сърдете. Всѣки день дръжте се нагорѣ и го питайте: “Излъга ме възлюбениятъ като стремежъ, изцапа ме”. Той ще ви отговори: “Ти си въ стремежа на любовта, качи се една стѣпка по-горѣ”. Качишъ се една стѣпка по-горѣ и казвашъ: “И тукъ ме излъгаха, и братъ ми не е такъвъ, какъвто го мислѣхъ”. Да, и тукъ ще намѣришъ едно противорѣчие. Тогава изкачи се горѣ въ ума си. Като се качишъ въ принципа на любовта, тамъ ще намѣришъ причината на всички нѣща, които ставатъ, и всичко ще разберешъ.

Питате: “Какъ да се примиримъ, примири ни ти”. Азъ не съмъ дошълъ да ви примирявамъ. Скарате се, викайте мене. Като извършихте грѣха, вихахте ли ме? Не е наука да примирявашъ. Азъ проповѣдвамъ една велика наука на любовта. Нѣкой изхвърлилъ изверженията си върху другияго. Добръ е направилъ. Нѣкой е студенъ. Добръ е и това. Това е единъ процесъ. Азъ проповѣдвамъ любовта въ великъ смисълъ, любовъ активна, любовъ на цѣлувки, но съ съдържание, любовъ на чувства, но интензивна, благородна, любовъ на сила, но да има въ тази сила свѣтлина. Кждѣто и да влѣземъ, да има любовъ! Когато видя, че нѣкоя душа страда, азъ не плача за нея, не се сърдя на вола, че я нацапалъ, но и казвамъ: Сестричко, изпари се, качи се по-горѣ, или стопи се, влѣзъ въ земята, слѣзни по-долу, не се смущавай.

Това е великата наука на любовта, която ще разрѣши всичко. Това, което виждате сега въ свѣта, противорѣчията въ домовете и обществата, това е единъ врѣмененъ процесъ, който се дължи на неразбиране на любовта. Върху това трѣбва да се спремъ.

Сега искамъ отъ васъ да мислите, да се стремите да имате горещи сърдца, да бъдете герои, да не ви е страхъ отъ любовъ. Всички да сте пълни съ чувства, а да не сте като баби. Всички да размишлявате, искамъ да бъдете философи, а не да прѣдѣлвате, кой какво казалъ, кой ученъ какъ мисли по този или онзи въпросъ и т.н. Бих желалъ всички да имате сърдца, души, умове, които да дѣйствуватъ. Като се срѣщнемъ тогава, ще има между насъ пълна обмѣна. Това е новото учение. Всичко старо да се забрави. Не се противете, не спорете. Нѣмаме врѣме сега за спорење. Ще кажете : “Еди-кой-си волъ оставилъ тамъ нѣщо отъ своите извержения”. Това го зная. Кажете си: “Всѣки отъ насъ има велика мисия въ свѣта, трѣбва да бъдемъ герои, да бъдемъ по образъ и подобие на Бога, и тогава всички наши братя, заминали прѣди милиони и милиарди години, ще се съединятъ съ насъ”. Тѣзи братя сж серафимитъ - братя на любовта; херувимитъ - братя на хармонията; прѣстолицитъ - на волята; господствата - на радостта, интелигентността; силитъ - на движението и растенето; властитъ - братя на външнитъ форми, изкуството; началствата - братя на врѣмето, състоянието и такта; архангелитъ - на топлината огъня; ангелитъ - носители на живота и растителността, тѣ приготвяватъ живота. Послѣдния - десетиятъ - чинъ ще заематъ напрѣдналиятъ човѣшки души. Да се съединимъ съ тѣзи братя, всички заедно да засвиримъ, и Христосъ тогава ще каже, ще чуемъ неговия гласъ: “Елате висъ гъца, благословени отъ Отца моего, и наслѣдете новото царство, новото небе и новата земя на любовта, които съмъ приготвилъ за васъ”.

Това е учението на любовта.

(Бесѣда, държана въ София,
на 27 Февруарий 1921 г.).

II. Вѣрата

“А сега оставатъ тѣзи триѣ: вѣра,
надежда, любовь”¹.

Днешната ми бестѣга ще бжде върху втория принципъ на човѣшкия животъ - вѣрата.

Азъ вземамъ думата вѣра, понеже нѣмаме по-добра дума отъ нея, вземамъ я въ най-широкъ смисълъ. И правя различие между “вѣра” и “вѣрване”. Въ вѣрата не може да има никакви противорѣчия. Тя изключва всѣко съмнѣние. А вѣрванията допускатъ наполовина съмнѣния. Може да вѣрвашъ, че ще станешъ добъръ, но може да вѣрвашъ, че ще станешъ и лошъ; може да вѣрвашъ, че ще живѣешъ, но може да вѣрвашъ и че ще умрешъ. Днесъ хората се въздигатъ, страдатъ и умиратъ все отъ вѣрвания. Свѣтътъ е пълень съ вѣрвания. Всички учени и религиозни хора учатъ само вѣрвания. Но това вѣрване не е донесло нито спасението, нито свободата, нито знанието, нито любовта, които очакваме - защото е вѣрване. Не казвамъ, че вѣрването е лошо, но то е само прѣдговоръ на вѣрата.

Ще засегна вѣрата отъ четири гледища, а именно ще я разгледамъ като стремежъ подсъзнателенъ въ сърдцето, като чувство съзнателно въ душата, като сила самосъзнателна въ ума, и като принципъ свръхсъзнателенъ въ духа, или, съ други думи, научно казано, като стремежъ въ подсъзнанието, като чувство въ съзнанието, като сила въ самосъзнанието и като принципъ въ свръхсъзнанието.

Сега спазете тѣзи съотношения. Азъ ще говоря по въпроса принципиално. Нѣмамъ за цѣлъ да защитавамъ никаква ограничена кауза, никакво ограничено учение. Цѣльта ми е да говоря за истината тѣй, както си е.

Вѣрата е принципъ на човѣшкия умъ. Значи, началото на човѣшкия умъ - това е вѣрата, или, въ другъ смисълъ казано, умътъ е съграденъ върху основитѣ на вѣрата. Вѣрата свързва човѣшкия умъ и интелектъ съ хармонията въ природата и му дава потокъ за развиване и изучаване законитѣ на битието.

Сега, като ме слушате, бждете тѣй добри, да оставите настрана всички ваши прѣдубѣждения; не да ги захвърлите, а да оставите раницата съ вашитѣ вѣрвания и заблуждения настрана, докато ви поолекне, а послѣ като ме изслушате, пакъ си я турнете на гърба и си вървете. Нѣмамъ нищо противъ това. Иначе, ще заприличате на

¹ I Послание къ Коринтяномъ 13:13

онзи българинът съ тежкия товаръ, който билъ настигнатъ по пжтя отъ единъ коларъ. Коларътъ, като вижда, колко е тежкъ товарътъ на пжтника, прѣдлага му да се качи на колата. Пжтникътъ се качилъ на колата, седналъ въ нея, но товара си не свалялъ отъ гърба. “Свали си товара, приятелю, и го остави настрана въ колата”, му казва коларътъ. - “Не искамъ да ти правя затруднения”, отговаря пжтникътъ. - “Не, ти менъ не затруднявашъ, а себе си. Моето желание е товарътъ да слѣзе отъ гърба ти. Азъ приехъ тебе и товара ти, еднакъ да си почивате, и за двамата ви има достатъчно мѣсто въ моята кола”. Като се качимъ на тази божествена кола, ние трѣбва да свалимъ товара си, и да си отпочинемъ. Следователно, всѣки отъ васъ, който иска да има просвѣтенъ умъ, въ каквото и да е направление, който иска да изслѣдва природата въ каквото и да е областъ, трѣбва да се стреми да изучи живата природа, трѣбва да има въра. Азъ не съмъ отъ ония, които казватъ, че трѣбва да се стремимъ и да се развиваме само въ една посока. Философски казано, всички посоки създаватъ една истинска посока, която е Истината. Затова ние трѣбва да се стремимъ въ всички посоки, защото отъ гледището на вѣрата всички посоки сж добри. Може въ нѣкои отъ тия посоки да дойдатъ и страдания, но тѣ сж пжтъ за изправяне. Когато дойдатъ върху ни тия страдания, тѣ показватъ нарушение, въ миналото, на божественитѣ закони, елементитѣ, съзвучието на божествения свѣтъ, отъ което нарушение на ума се е родило злото въ сегашния свѣтъ. И отъ неразбиране, ние постоянно се питаеме, отъ що е това зло? Ако вие прѣръжете една електрическа жица отъ инсталацията, въ която постоянно тече електрически токъ, и я уловите съ ржцѣтъ си, знаете ли, какво ще стане съ васъ? Тази жица е безопасна, докато си стои спокойно, но вземете ли да я прѣръзвате, тя става опасна. Ако стоите върху единъ клонецъ отъ канализацията, вие сте на безопасно мѣсто, но речете ли: “Чакай да пробия една дупка, да видя, какво има въ клонца”, вие ще пострадате и трѣбва да бѣгате надалечъ. Защо? - Защото пробихте клонца, и течението на водата се измѣства, тя ще ви залѣе. Съврѣменнитѣ хора сж интересни: тѣ, като малкитѣ дѣца, носятъ глета и казватъ: “Хайде тукъ да пробиемъ клонца, хайде тамъ”. Като дойде опасността, казватъ: “Бѣгайте сега!” Нѣкой химикъ - професоръ стои въ лабораторията, държи ретортата, прави опити, пукне се ретортата, прѣсва се течността, бѣга професорътъ настрана, всичко се разваля. Казвамъ: Този професоръ е пробилъ клонца. Не е само този начинътъ за изслѣждането, има и другъ начинъ за изслѣдане. Когато искате да тонирате вашия умъ, да го прѣчистите, непрѣмънно трѣбва да внесете въ васъ вѣрата. Нѣкой ще възрази: “Съ вѣра нищо

не става". Всичко съ вѣра става, а нищо безъ вѣра не става. Докато имате вѣра, вашия умъ ще бѣде здравъ, силенъ, гениаленъ, всичко може да направи. Въ момента, когато напуснете вѣрата, умътъ ви ще се раздвои, въ него ще се образуватъ пукнатини, и вие сте изгубени. Знаете ли, какво става съ такива хора? - Започватъ една работа, единъ часъ работятъ, отчайватъ се, работитъ имъ не вървятъ. Дойде пакъ вѣрата, пакъ започнатъ работата. Работятъ единъ часъ, отново я напушатъ. И тъй, въ свѣта едни хора работятъ, а други стоятъ по кафенетата, въртятъ си палцитъ, не работятъ. Изгубили сж вѣрата! Какво да се прави съ тѣзи хора? - Внесете вѣрата въ ума имъ, и тѣ сж спасени. Азъ ще ви приведа единъ окултенъ разказъ, който трѣбва да имате всѣкога въ ума си, когато разсждавате върху вѣрата. Въ древно врѣме имало единъ царски синъ, който се влюбилъ въ една служиня, която била много умна, интелигентна и красива. Рѣшилъ да се ожени за нея. Момата се зарадвала много и си казала: "Сега животътъ ми има смисълъ, този царски синъ ще ми достави всичко, за което съмъ мечтаела". Тя си въобразявала, че ще има прѣкрасни палати, съ много стаи, дѣто ще и прислужватъ придворни дами, фрейлини и пр. Той наистина и направилъ голѣмъ палатъ, и освѣтъ това, и общалъ всичко, за което тя си мечтаела, но като се оженили, той и казалъ: "Моля ти се, въ моя палатъ не искамъ да имамъ никакви служини, за да не ми напомнятъ за твоя низкъ произходъ. Ти сама ще чистишъ моя палатъ и ще нареждашъ всичко."

Когато вѣрата се появи въ човѣшкия умъ, умътъ ще ти каже: "Азъ не искамъ въ моя палатъ да има служини". Кои сж тѣзи служини? Вие не знаете нѣщо и казвате си: "Чакайте да видя, какво е казалъ едн-кой авторъ, какво е казалъ Кантъ!" И Кантъ е човѣкъ като тебе, може да е изказалъ много хубави мисли, но не трѣбва напълно да се осланяш на него. Какво е казалъ Кантъ въ съчинението си: "Критика на чистия разумъ?" - Той е казалъ, че нѣщата сж непостижими. Това е 50% вѣрно. За човѣкъ, който има вѣра, всичко въ свѣта е постижимо. Слѣдователно, постижими ли или непостижими сж нѣщата, това зависи отъ вѣрата, вѣрата обема врѣмето, а врѣмето е процесъ на божествения разумъ, то е тактъ на божествената хармония. Вѣрата опрѣдѣля отношенията на тонове, съчетанията вжтрѣ въ тази божествена хармония; тя опрѣдѣля още и съотношенията на нашитъ мисли. Всѣка мисълъ е тонъ въ нашия умъ. И ако имаме вѣра, всичкитъ наши мисли ще образуватъ една величествена божествена хармония.

И тъй, вѣрата трѣбва да започне отъ сърцето, въ вашето подсъзнание, тамъ трѣбва да се вложи този свѣтълъ лжчъ на разумния стремежъ. Като си лѣгашъ вечеръ, вложи въ ума си слѣдната мисълъ:

вѣрата, въ която азъ живѣя, ще внесе божествената хармония въ стремежитѣ на моето сърдце. Легни си съ тази мисль, съ пълно упование въ твоеото подсъзнание. Не философствуй, не мисли за послѣдствіята. Когато посѣдешъ нѣкое житно зѣрно въ земята, не мисли, какъ ще израсне. То само по себе си ще извърши своята работа. Ако седнешъ при него и мислишъ, какъ ще израсне, дали ще израсне или не, и почнешъ да го разравяшъ и заравяшъ, ти ще го развалишъ, ще го спънешъ, ще попрѣчишъ на развитието му. Така и нѣкои хора възприематъ една божествена мисль, но започватъ да разсѣждатъ, дали тя е божествена или не. Оставете тази мисль да израсне въ вашето съзнание! Докато една мисль не порасне, не започне да се развива, не цѣвне, не завѣрже, не даде плодъ, и моя плодъ не узрѣе, не я бутайте: не може да се познае, дали е божествена или не, не може да познаете божествената истина, която е вложена въ нея. А за това нѣщо е необходимо врѣме. Врѣмето е изразъ на истината. Дѣто нѣма врѣме, нѣма истина. Лъжата всѣкога съкращава врѣмето. Всички, които заематъ пари отъ банкери съ кратки срокове, не проконсватъ. Тѣ си промѣнятъ полицитѣ на всѣки три мѣсеца. Износно е полицитѣ да бждатъ съ дълги срокове. Въ съврѣменната мисль всички учения иматъ кжси срокове. Ние не вѣрваме въ кжситѣ срокове, а вѣрваме само въ дългитѣ срокове. Ние считаме дългия срокъ за едно закржлено движение на енергията вжтрѣ въ душата.

Второто проявление на вѣрата е като чувство въ съзнанието. Това значи: въ даденъ моментъ ти да чувствувашъ, че твоята мисль не може да бжде мисль докато не се проектира въ материалния свѣтъ. Тази мисль трѣбва да добие правилна форма, защото правилното мислене не е нищо друго, освѣнъ мисльта ти да има правилно съчетание съ законитѣ, въ които живѣешъ. Ако мисльта ти не добие правилна форма, ще прилича на грозна жена, а грознитѣ хора не ги обичаме. Слѣдователно грознитѣ форми произвеждатъ въ ума ни дисхармонично впечатление. Красотата е едно качество на мисльта, затова мисльта въ насъ трѣбва да бжде красива. Ако ти не чувствувашъ, че твоята мисль е права, ще започнешъ да я провѣрвашъ съ други хора, но съ това ще изпаднешъ въ друга крайностъ. Защо? - Защото и тѣ може да се намиратъ въ сжщото състояние. Тогава, какъ ще провѣришъ, дали твоята мисль е права или не? Слѣдователно, първото нѣщо, което трѣбва да имашъ прѣдъ видъ, е слѣдното: да вѣрвашъ, че твоята душа чувствувa нѣщата правилно. Душата никога не лъже, въ душата на човѣка нѣма никаква лъжа.

Третото проявление на вѣрата е въ силата на мисльта. Вашата мисль трѣбва да има сила, вжтрѣ въ нея трѣбва да има движение

и разширение, т. е. тя трѣбва да бѣде производителна, да можеш да свършишъ всѣка работа съ нея. Вие може да опитате силата на вашата мисълъ. Ако вашата мисълъ е правилна и върви хармонично въ всѣко отношение, т. е. има правиленъ стремежъ въ сърцето, правилни чувствуваня въ душата, правилно разрѣшение въ ума, тогава, ако имате каквато и да е рана на ржката си, като съсърдоточите мисълта си върху нея, тя бързо - въ 5-10 минути, или въ 1-2 дения, споредъ раната - ще заздравѣе. Всички катастрофи, които ставатъ сега и въ обществената, и въ политическата, и въ научната области, се дължатъ на туй разстройство на нашия умъ, който не е турилъ вѣрата за база въ живота. Ние живѣемъ съ вѣрвания въ свѣта. Отгѣ дохождатъ всички катастрофи въ свѣта? - Тѣ дохождатъ отъ това, че ние сме се усъмнили въ Бога, въ великия законъ на любовта, и казваме, че Богъ не е любовъ, и че човѣкъ за човѣка е вѣлкътъ. А този вѣлкътъ Богъ го е създалъ. Тогава, каква философия, какъвъ смисълъ има животътъ, когато най-възвишеното нѣщо въ свѣта ние наричаме вѣлкътъ? А вѣлкътъ е отрицание на любовта, отрицание на вѣрата. Слѣдователно, всѣки човѣкъ може да стане вѣлкътъ. Щомъ изгубите любовта си, вие сте единъ форменъ вѣлкътъ, мечка, тигъръ, лисица, защото тѣзи диви животни сж отрицателни качества на великата добродѣтелъ, която наричаме любовъ. Вѣрата пѣкъ опрѣдѣля, защо ние страдаме. Казвамъ: Ти си изгубилъ любовта си, затова си вѣлкътъ. "Какъ ще се поправа?" - Като внесешъ любовта въ сърцето си, тя ще внесе вѣрата, и ти ще се повдигнешъ, ще бждешъ единъ ангелъ да служишъ въ божествения свѣтъ. Вѣоржжете ума си съ вѣра, а не съ вѣрвания, защото вѣрванията сж религиозни, езически системи, които се явяватъ като резултатъ отъ опититѣ на миналото. Съврѣменнитѣ религии сж единъ опитъ за изправяне на човѣчеството. Азъ не ги осждамъ, но казвамъ, че всички религии иматъ стремежъ да помагатъ на човѣчеството. И всички велики учители дохождатъ между това човѣчество, за да го издигнатъ, за да му помогнатъ, понеже сж служители на великия божественъ законъ, но тѣхнитѣ послѣдователи сж изопачили тоя законъ, спрѣли сж се само на външната му страна и така сж изопачили живота. Тѣ сж създали така вѣрванията. Дохожда лѣкарьтъ и ти казва: "Въ мене вѣрвай, азъ ще ти помогна". Започва: днесъ една инжекция, утрѣ друга, изхарчишъ много пари, но нищо не помага. Дойде попътътъ, опѣе те. Не, не, въ такъвъ лѣкарь да не вѣрвашъ, а само въ онзи, който носи въ себе си любовта като принципъ. Ако лѣкарьтъ или приятельтъ ти носи тоя принципъ на любовта въ себе си, приеми го, но, ако не го носи, може той да бѣде учитель, свещеникъ, лѣкарь, затвори вратата си за него, не го

приемай, нека остане вѣнъ.

Писанието казва: "Безъ вѣра не може да се угоди на Бога". Азъ прѣвождамъ тѣзи думи тѣй: безъ умъ, безъ мъдростъ не може да се угоди на Бога. Кои дѣца радватъ родителитъ? Нали умнитъ, послушнитъ дѣца? Глупавото пакостното дѣте не радва родителитъ си. Всѣки, който внася радостъ и веселие, той е умѣнъ. Умнитъ синове и дѣщери, умнитъ приятели, учители, свещеници, тѣ сж хората на вѣрата. Като запитаашъ сега тѣзи хора, дали има задгробенъ животъ, тѣ се съмнѣватъ и казватъ: "Кой знае? Науката още не го е доказала". Но кой е по-напрѣдналъ: науката ли или ние? Ами кой създаде науката, тя ли насъ или ние нея? Ние сме като старитъ езически народи, които си създаваха образъ като тѣхъ, падаха на колѣнѣ прѣдъ своя идолъ Ваалъ и го молѣха: "Покажи ни, дѣ е истината?" Така и ние 8,000 години се молимъ на науката да ни покаже, дѣ е истината. Нищо нѣма да ни покаже тя. Има една наука, на която трѣбва да разчитаме, тя е божествената наука, науката на човѣшкия духъ на любовта, на която вториятъ принципъ е вѣрата. Тя е неизмѣнна наука, не се мѣни. Свѣрѣмненната наука е човѣшка, тя е наука на вѣрванията, на хипотезитъ. А въ науката на вѣрата всичко е опрѣдѣлено точно, математически; въ нея всѣки тонъ е на мѣстото си, както въ музиката, както въ математиката, всѣко число е на мѣстото си; въ нея всичко е точно прѣдвидѣно, както въ техниката, както въ организма. Ние казваме, че стомахътъ не е интелигентенъ, работи чисто механически. Не, той е отличенъ химикъ. Като му дадете нужнитъ условия, той работи много по-добрѣ, отколкото нашитъ химици. Въ него влиза храната необработена, несмѣна, и веднага той отдѣля съотвѣтни сокове за смилането, разтварянето на хранитъ. Слѣдъ нѣколкочасова работа, тѣй смѣната храна прѣминава въ червата, за да си задържатъ тѣ отъ нея което имъ е потрѣбно, и послѣ се разнася чрѣзъ кръвта по цѣлия организмъ. И бѣлитъ дробове не сж едно духало, както нѣкои казватъ, и тѣ работятъ по извѣстни закони, сжщо така и мозъкътъ си свѣршва добрѣ работата. А ние, свѣрѣмненнитъ хора, които се мислимъ за умни, интелигентни, какви ли глупости не правимъ! Мжжѣтъ, като не може да изправи жена си, набие я хубаво. Учителѣтъ, като не може да поправи ученика, изпѣжда го вѣнъ отъ училището. Свещеникътъ като не може да изправи паството си, отлѣчва го отъ църквата, обявява пасомитъ си за еретици. Държавата не може да поправи нѣкои отъ поданицитъ си, хайде въ затвора, хайде на бѣсилката. И всички свѣрѣмненни държави правятъ специални заведения за провинилитъ се свои поданици. Това сж заведения на вашитъ глупости, за които ще ви сждятъ! Тѣй пише горѣ, въ невидимия свѣтъ. Това сж полици, които

единъ денъ ще се плащатъ. Да не мислятъ разнитъ министри и власт-
вуващи лица, че единъ денъ нѣма да отговарятъ за ония стотици и
хилйди хора, които тѣ сж затворили въ тъмница! Не, небето и земята
ще прѣминатъ, но нито една рѣзка отъ закона, не ще се измѣни, докато
не дойде всичко въ първоначалното си състояние. Тѣй е било отъ
памтивѣка, ще бжде и до скончание вѣка. И не само въ България, но и
навсѣкждѣ. Като говоря за скончание на вѣка, разбирамъ свършването
на нашитъ глупости, и началото на божествената хармония въ свѣта,
на онази велика мисль, за която ви говоря. И като се срѣщнемъ, тога-
ва нѣма да питаме: ти вѣлкъ ли си или не? Казвамъ: “Опитай ноктитъ
ми, опитай жбитъ ми!” Ако имамъ такива, вѣлкъ съмъ, ако нѣмамъ,
не съмъ вѣлкъ. А тази вѣра, благородното, разумното въ човѣка, не
позволява да имашъ никакви нокти, никакви жби. Ноктитъ - това е
кривата математика. Когато вѣлкътъ изгуби любовта си, та не
може да разшири своята мисль, той застава на пжтя, чака да мине
нѣкоя овца, да я хване и да я изяде. Защо постжпва така? Той казва:
“Както вие, господа, имате право да си купувате консерви отъ вашитъ
глюкяни, така и азъ имамъ право да си купя отъ божествения глюкянъ
единъ консервъ, затова отварямъ запушалката и го изяждамъ”. Но
въ божествения свѣтъ е забранено да се ядатъ консерви. Тамъ нѣма
никакви консерви. Споредъ божествения законъ вѣлкътъ, като срѣщне
овцата, трѣбва да и каже: “Азъ съмъ много гладенъ, можешъ ли по
закона на любовта да се пожертвувашъ за мене”? Ако овцата се
съгласи, той може да я изяде; ако не се съгласи, ще почака да мине
втора, трета, докато се намѣри нѣкоя да се пожертвува. Ако не се
съгласи никоя овца, той ще се нахрани съ корени. Едно врѣме така е
живѣлъ, това ще ви го докажа. То не е фигура, а великъ законъ. Когато
постои вѣлкътъ 7-8 дни гладенъ, казва си: “Колко съмъ глупавъ, че
едно врѣме азъ друго-яче се хранѣхъ!”. Отива въ гората и се нахранва
съ корени. Ако не се е хранилъ нѣкога така, отгѣ ще му дойде тази
мисль? Значи, той е живѣлъ и при други условия. И сега насъ, свѣрѣмен-
нитъ хора, трѣбва да ни остави Господъ десетина дни гладни, за да ни
научи, че и по другъ начинъ може да се живѣе. Ще отидемъ въ гората,
ще извадимъ сладки коренчета, и ще се нахранимъ. И така може да се
живѣе. А свѣрѣменнитъ лѣкари ще ни обясняватъ, какви елементи сж
необходими за нашия организъмъ, какви сж елементитъ на консервитъ,
и чрѣзъ какви храни ще си ги доставимъ. Не съмъ противъ това, но
то не е култура. Имайте прѣдъ видъ, че всѣка органическа храна, която
употрѣбявате, колкото чиста и да е тя, винаги носи своитъ отрови
и причинява отлагания. Нѣма сжщество, което да не умре, щомъ се
храни съ органическа храна. И човѣкъ почналъ да умира, откакто е

взелъ да се храни съ такава храна, защото въ всѣко органическо същество има чисто и нечисто поляризиране. Наблюдавайте, какъ котката изяжда мишкитѣ. Тя улови една мишка и изяжда всичко въ нея. Ако котката, която е такава чистница, би яла както трѣбва, тя би живѣла много повече. Тя казва: "Споредъ нашата наука, азъ не мога да се бавя, да губя врѣме, гладна съмъ, затова те изяждамъ цѣла". Така и мжжътъ, дойде си отъ работа и казва на жена си: "Скоро, скоро, гладенъ съмъ". Ако не е сготвено, да му мисли жената! Това не е наука. Ние трѣбва да започнемъ съ тия основни нѣща въ живота.

Сега ви остава да се запознаете съ вѣрата като принципъ, та да разберете онова нейно проявление, което примирява всички противорѣчия въ живота. Ще ви покажа, какъ се явяватъ противорѣчиата. Напримѣръ, двама млади се любятъ. Когато любовта се проявява като принципъ, и двамата сж готови да бѣгатъ отъ дома. Казвамъ: "Герои сж и двамата." Като се роди първото имъ дѣте, и майката започне да го кърми, вижда наоколо си, че условията сж неблагоприятни, забѣлѣзвашъ - любовта между тѣхъ почва постепенно да охлажда. Защо? - Защото тѣ не сж разбрали любовта въ всичкитѣ и страни, въ дълбокия и смисълъ, че тя трѣбва да се поддържа съ интелигентностъ. Когато една птичка прави гнѣздото си върху клонетъ на дърветата, тя избира такива клончета, които сж запазени даже и отъ най-слабия вѣтъръ, и отъ буритѣ. Тѣй че, тя го съгражда много по-умно отъ всѣки инженеръ. Тя схваща, дѣ сж благоприятнитѣ условия за съграждане на гнѣздо, и тамъ снася яйцата си. А съврѣмненнитѣ хора казватъ: "Ние можемъ и безъ гнѣздо, безъ добри условия да снесемъ яйцата си." И наистина, снасятъ ги, но послѣ отиватъ да ги излюпватъ въ "Майчинъ домъ". Това е култура на кукувицитѣ - тѣ снасятъ яйцата си въ чуждо гнѣздо. Питайте нѣкой естественикъ, отгдѣ се е зародила идеята въ кукувицата да снася яйцата си въ чужди гнѣзда, а да не си прави сама гнѣздо? Нѣкой ще отговори: "Господъ е наредилъ така". Не, Господъ не е казалъ това. Има много кукувици, при това интелигентни, които снасятъ своитѣ яйца все въ чужди гнѣзда. Знаете ли свойствата на кукувицата? Тя избира гнѣзда на слаби птички, та, като се излюпи кукувичето, то, като по-силно, изхвърля другитѣ малки птичета отъ гнѣздото. Така постъпвате и вие съ вашитѣ идеи. Казвате: "Ще снеса въ чуждо гнѣздо." Снесете идеята си въ чуждо гнѣздо, изхвърляйте другата, но вашата е пакъ кукувичка. Сега разрѣшете какво означава тази кукувица. Ако ти приемешъ една божествена мисль и ако тя не те научи, какъ да се туришъ въ хармония съ божествения законъ въ природата, ако не внесе любовъ къмъ хората, какво те ползува тя, защо ти е тази мисль? Една мисль може да

ти донесе и съмнѣнис. Слѣдователно, безъ вѣра не може да се служи въ любовѣта, безъ вѣра не може да се угоди на Бога на мждростѣта.

Като прочетете 8 глава отъ Притчитѣ, отъ 29 стихъ надолу, ще видите, че тамъ се говори за мждростѣта, а тукъ говоримъ за вѣрата.

“(29) Когато полагаше закона си на морето
Да не прѣстѣпятъ водитѣ повелѣніето му,
(Водата, морето, това е съврѣмениятъ свѣтъ)
Когато нареждаше основанията на земята,
(Подъ “основание на земята” се разбиратъ нашитѣ и всички

органически тѣла),

(30) Тогазъ бѣхъ при него и устроявахъ всичко;
И азъ му бѣхъ наслаждение всѣки день,
И веселѣхъ се всѣкога прѣдъ него.

(31) Веселѣхъ се на обитаемата негова земя;
И наслаждението ми бѣше съ чловѣческитѣ синове.

(Тукъ се говори не за сегашнитѣ човѣшки синове, а за тогавашнитѣ, които сж живѣли съ вѣра - носителка на любовѣта)

(32) Сега прочее, послушайте ме, о чада;
И блажени сж, които пазятъ пжтищата ми.

(33) Послушайте поучение и ставайте мждри,
И не отхвърляйте го.

(34) Блаженъ този чловѣкъ, който ме слуша,
И бди всѣки день при моитѣ двери,
И очаква при стѣлповетѣ на вратата ми.

(35) Защото, който ме намѣри, ще намѣри животъ,
И ще вземе благословение отъ Господа;

(“Който ме намѣри”, това значи: който намѣри вѣрата, ще намѣри живота, нѣма да се усъмни, отъ него ще изчезне всѣко съмнѣнис, ще дойде въ него ново съзнание, ще се възпламени нова интелигентностъ и ще каже: “Сега вече разбирамъ смисѣла на живота”).)

А който съгрѣши противъ мене, своята си душа онеправдава:
Всички, които ме мразятъ, обичатъ смъртѣта”.

Сегашнитѣ хора казватъ: “Може и безъ вѣра”.

Не, не, съ безвѣрие не може. Казвамъ: Не трѣбватъ вѣрвания, а вѣра. Безвѣрието и вѣрата, това сж два полюса, защото безвѣрниктѣтъ може да стане и вѣрующъ, а човѣктѣтъ на вѣрата не може да се поляризира. Вѣрата е свързана съ човѣшкия умъ, съ човѣшкия интелектъ, а умътъ е свързанъ съ дишането. И понеже ние се намираме на границата на една нова еволюция въ свѣта, направили сме единъ жгълъ отъ 180°. Пжтѣтъ, който сме извървѣли отъ деня на излизането ни

отъ божествената хармония, е път на сливане. Сега ние сме до
дъното и започваме другата половина на тоя кръг, прѣдстои ни да
изминемъ другъ ъгълъ отъ 180°. Този е законътъ на еволюцията, при
който ще изучавате нѣщата отъдолу нагорѣ, когато досега сте ги
изучавали отъгорѣ надолу. Само по този начинъ ще имате една опит-
ностъ много по-реална отъ по-раншната, по-достъпна за вашия умъ.
Затова всички източни твърдения трѣбва да се провѣрятъ отъ ново
становище. Опитноститъ на източнитъ и западнитъ народи трѣбва
да се провѣрятъ. И едниятъ, и другитъ сж 50% върни. И тамъ ще влѣзе
вѣрата. Всѣка мисль и всѣка наука трѣбва да се провѣрятъ на опитъ,
и нищо да се не взема на довѣрие. Вѣрата подразбира живъ опитъ, но
опитътъ не става по единъ начинъ. Ако искашъ да провѣришъ една
музикална пиеса, ще намѣришъ единъ опитенъ музикантъ, а не нѣкой
обикновенъ, и отъ него ще разберешъ, дали тази музика е правилна.
Ако искашъ да разберешъ свойствата на материята, ще намѣришъ
нѣкой ученъ химикъ, който не пробиwa кюнци и не прави експлозии, и
отъ него ще искашъ да ти даде първитъ унжтвания върху великитъ
закони на материята. Материята, това е една реалностъ. Въ нейнитъ
сегашни форми тя е прѣходна; слѣдователно, ако се уповаваме на тѣзи
форми, ние се лъжемъ. Сегашнитъ и форми ще прѣминатъ къмъ други,
които ще бждатъ реални. Сегашнитъ наши мисли сжко сж прѣходни;
всичкитъ ни сегашни разбирания сж само единъ прѣгговоръ къмъ онова
правилно разбиране, което ще дойде. Съ тѣзи си думи не искамъ да
кажа, че сте невѣжи или простаци, че не разбирате нѣщата, но само
констатирамъ, че причината на вашето невѣжество се дължи на това,
че нѣмате вѣра. А вѣрата е свързана съ вашия умъ. Слѣдователно,
онзи, който нѣма вѣра, не може да има правилно развитъ умъ, а от-
тамъ, не може да има и правилно дишане, защото умътъ е свързанъ
съ дишането. Умнитъ хора плавно и хармонично дишатъ. Мисль,
която въздѣйствува на дишането, тя е права. Наблюдавайте нѣкоя
красива жена или мжжъ, здрави по воля, сърце, умъ и ще заблѣжите
красотата и пластичността въ дишането имъ! Който не диша
правилно, и мисльта му е неправилна. Нѣкой писателъ ще пише нѣкоя
статия, започва да размишлява, издишва издълбоко, послѣ диша
неравномерно, става, изважда табакерата, направя си цигара, разхож-
да се изъ стаята, пакъ сѣда, пише Статията е готова. Критиката
започва да говори: "Еди-кой-си написалъ отлична статия". - Написалъ
димъ! Самата статия е толкова вѣрна, колкото и димътъ на цигарата
му. Написалъ статия какъ да се поправи обществото. Прѣди да за-
почне статията, той казва: "Чакай да се прѣкрѣстя!" Кръсти се. Не,
приятелю, кръстътъ показва, какъ да носишъ мжчнотитъ. Когато

направишъ кръстъ и кажешъ: “Во имя Отца”, запитай се: Моята глава знае ли да мисли правилно? “И Сина” - Любовта дѣйствива ли въ сърдцето ми? “И Светаго Духа” - Силата на Бога въ мене ли е? Това значи да направишъ кръста, и да прочетешъ “Во имя Отца” Кръстътъ е нѣщо вжтрѣшно. Нѣкой казва: “Да се прѣкрѣстимъ!” Да, да се прѣкрѣстимъ съ главата, съ сърдцето и съ силата си. Като се прѣкрѣстите, кажете си: “Дали Господъ на Мждростьта е въ ума ми, имамъ ли вѣра?” По какво се отличава човѣкъ съ вѣра отъ другитъ, у които нѣма вѣра? По това, дали има страхъ. Въ вѣрата нѣма страхъ. Нѣкой казва: “Да викаме лѣкарь”. Ако викашъ лѣкарь отъ страхъ, че си боленъ, ти ще умрешъ; ако го викашъ съ вѣра, като твоя братъ, твой приятель, ще оздравѣешъ. Като викашъ лѣкаря съ страхъ, и лѣкарътъ ще се уплаши, и той ще каже, че положението е опасно, самъ не се рѣшава да лѣкува. Викатъ втори лѣкарь, и той казва сжщото. Викатъ трети, събиратъ се на консултъ, и най-послѣ и тримата казватъ: “Я ще оздравѣе, я не”. И това ще замяза на положението на онзи циганинъ, който казвалъ: “Азъ съмъ много ученъ, знамъ, дѣ има вода. Въ онзи долъ я има вода, я не”. Е, че такава наука всѣки я знае: “Я ще оздравѣе, я не”, “може да е добра, може да не е добра”. Старитъ казватъ: “Ние знаемъ, може да е много добра, но може и да не е добра”. Тъ не казватъ като циганина, напримѣръ, я е вѣрно, я не, но казватъ: “Може да е вѣрно, може и не”. Нѣкой пита: “Ти какво мислишъ за моята мисълъ?” - “Е, може да е добра, вѣрна”. Не, може, а трѣбва да е вѣрна. И тогава казваме: “Не знамъ, кой ще бжде спасень”. Не, знамъ кой ще бжде спасень; знамъ, кой ще влѣзе въ царството Божие; знамъ кого Господъ е избралъ; знаятъ го и всички онѣзи, които иматъ вѣра. Нѣма скрито покрито за вѣрващия. Скрито-покрито има, но кога? Само въ прѣстжленията, само тѣ се криватъ. И добритъ дѣла трѣбва да сж тайни. Въ този свѣтъ и добритъ и лошитъ хора трѣбва да се криватъ. Защо? Само злото е скрито. Лошиятъ човѣкъ се крие да не го хванатъ и затворятъ въ тъмница. Добриятъ, богатиятъ човѣкъ се крие, да не го подведатъ подъ членъ 4 отъ закона, та да му кажатъ: “Ти си неприятель на народа, хайде въ грънголника”. Ето защо сега богатитъ отричатъ, че сж богати, а едно врѣме хората се хвалѣха, че сж богати, че иматъ пари. Днесъ всички богаташи искатъ да минатъ за сиромаси. Защо? Защото има членъ 4. Това не е правилно мислене, това не е философия на живота. Вольтъ, който оре на нивата и раздѣля браздитъ, казва: “Азъ съмъ, който ора”. Да, защото има остентъ; а орачътъ е, който носи закона. И азъ мисля, че ние сме минали това учение на остена. Сега е учението на вѣрата. Споредъ новото учение, всѣки самъ трѣбва да опита своята мисълъ, вѣрна ли е. Ще

прѣдставя мисълта си на брата си, и ще го оставя той да я възприеме. Той нѣма да ме пита, върна ли е мисълта ми. Защо? - Защото азъ съмъ опиталъ мисълта си 99 пжти. Не само азъ, но хората отъ 8,000 години насамъ сж опитвали този великъ законъ. И вие може да го опитате. Днесъ ви говоря за върата. Кажете: "Ние ще живѣемъ съ върта". Внесете въ себе си върата, и започнете да работите съ нея. Не мислете, какъ гледатъ хората на васъ, дали сте интелигентни или не. Е, хубаво, като сте интелигентни, ще ви дамъ да рѣшите една задача: $a : a = b : b = c : c$. Какво ще разберете отъ тази задача? Тя е задача, която опрѣдѣля отношенията на невидимия свѣтъ къмъ видимия. Когато става извѣстно явление въ физическия свѣтъ, съотвѣтно явление става въ невидимия. Такъвъ е законътъ. Когато единъ човѣкъ се ражда на земята, едноврѣменно съ него другъ се ражда на небето. Когато нѣкой умира на земята, и на небето умира нѣкой. Когато единъ човѣкъ умира на земята, за небето той се ражда, т. е. за да отиде единъ човѣкъ отъ земята на небето, трѣбва другъ да дойде на земята. Тѣ се замѣстятъ. Между величинитъ има извѣстно съотношение. Нѣкой пита: "Защо трѣбва да умирамъ?" - Не, нѣма да умрешъ, но казвамъ: рѣшено ти е да се родишъ въ другия свѣтъ, а другъ да се роди на земята. Ще кажете: "Дотукъ те слушахме, но оттукъ нататъкъ нѣма да те слушаме". Не настоявамъ да приемете това като една положителна истина, а като единъ символъ, но ще го провѣрвявате и ще разберете, че има извѣстно съотношение между духовния и физическия свѣтъ.

И тъй, ще разгледате, каква е върата ви въ подсъзнанието, въ съзнанието, въ самосъзнанието и въ свръхсъзнанието. Когато отъ вашата душа изчезне всѣкакво съмнѣние, умраза, лъжа, и тѣ излѣзатъ на повърхността, кажете си: "Не, съ тази величина вече не мога да борава." Кажете ли си така, това показва, че върата е турила въ сърдцето ви своя пръвъ корень. Върата има свръзка съ ритмичното дишане. Затова индуситъ се стремятъ да дишатъ ритмично, като искатъ понѣкога да регулиратъ своята мисль отгорѣ надолу. А западнитъ още не знаятъ това: тѣ иматъ стремежъ отдолу нагорѣ. Забѣлявано е, че у охтичавитъ хора дишането става бързо, ритъмътъ на дишането имъ е късъ, слѣдователно, смѣната на енергиитъ у тѣхъ е неправилна, което значи, че между върата и мисълта има борба. Отъ какво се ражда охтиката? - Или отъ страхъ, или отъ умраза. Всѣка мома може да стане охтичава: вземете и любовника, лишете я отъ надеждата, че ще има другъ, и у нея ще се яви стѣснение, умраза, и тя ще стане охтичава. Тя казва: "Безъ този момъкъ не мога да живѣя." Тамъ е заблуждението. Не, твоятъ момъкъ е твоя умъ. Той е твоята

любовъ. Ако момата срѣщне момъкъ отъ физическия свѣтъ, който и съотвѣтсвува, нека го вземе, но, ако не срѣщне такъвъ, по-добър е да си живѣе сама. Първиятъ любовникъ на ума е сърцето. Залюбятъ ли се двамата, това е правилната женитба. Но момата казва: "Този вжтрѣшенъ любовникъ нѣма да ме храни, а външниятъ, външниятъ." - Не, външниятъ ще те прѣдаде. Вие, мъже и жени, които сте опитали този законъ, които сте се женили, щастливи ли сте, разрѣшили ли сте правилно този въпросъ? - Не, вие мязате на знаменития английски реформаторъ Иоанъ Веслей, който се оженилъ за своята възлюблена и слѣдъ три дни казалъ: "Не си струва човѣкъ да се жени." И това го казва единъ великъ човѣкъ, реформаторъ! Умътъ е първиятъ възлюбленъ. Той ще ти донесе свѣтлина. Този възлюбленъ ще намѣри външни форми, за да се изрази. Тогава пъкъ сърцето на момъка ще намѣри своята възлюблена отвѣнка и ще стане едно правилно кръстосване. Когато умътъ на момъкъ се прѣкрѣстоса въ сърцето на мома, става добра, истинска женитба на физическия свѣтъ. А днесъ всѣки момъкъ търси мома, и обратно. Намѣри мома, започне да и чете какво е написалъ. Тя се възхищава. Той казва: "А, гений съмъ азъ." Когато момата изказва своитѣ възжеленни чувства, той и казва: "Колко си наивна!" Кажe ли и така, да стои далечъ отъ него, той не е за нея, у него нѣма ритмично дишане. Ще кажете: "Ще ни изкарашъ курливитѣ ризи." - Да, тази вода, която иде сега въ свѣта, ще ви изкара всички курливи ризи. Ами като напоятъ курливитѣ ризи въ топлата вода и ги варите, куръта нали кипва, и изплува отгорѣ? Слѣдователно, като насадите правилната мисль въ ума си, тя ще изкара всички недъжи.

Не мислете, че моята бесѣда има прѣдъ видъ вашитѣ погрѣшки! Това нѣма нищо индивидуално къмъ васъ. Но ви казвамъ, че, ако искате въ бждеще животътъ ви да бжде хармониченъ, вложете вѣрата въ себе си, измѣнете мисленето си и започнете да изправяте миналото си. Всички ваши мисли и желания, наслоени у васъ отъ редъ минали сжществуванія, може да се изправятъ само чрѣзъ закона на любовта въ човѣшкия духъ и чрѣзъ закона на човѣшкия умъ. Когато любовта проникне отдолу нагорѣ, отъ сърцето въ душата, отъ душата въ ума и оттамъ въ човѣшкия духъ, ще има хармония, движение въ двѣ посоки - двѣ противоположни течения. Когато двамъ души се ржкватъ, нали подаватъ отъ двѣ мѣста ржцѣтъ си; това е движение, въ което има едноврѣменно двѣ противоположни течения. Ако въ момъка мисльта и дишането сж правилни, въ него става правилно течението и, ако сте ясновидецъ, ще забѣлжите, че отъ ржката му по направление къмъ ума ще изтича една свѣтлина. Ако чувствата на момата сж правилни, ще видите, че отъ нея излиза една бѣла, мека свѣтлина,

окръжена съ една много тънка, розова краска. Тъзи двѣ свѣтлини, на момъка и на момата, като се срѣщнатъ и се съединятъ, ще образуватъ божествена вълна. Какво чувствуватъ тѣзи млади? Казватъ: "Ние сме готови двамата заедно да се боримъ въ свѣта и да се жертвуваме." Тогава при това положение и бабитъ ще възкрѣснатъ. Защото стари хора нѣма. Стари хора сж онѣзи, които сж изгубили оня първиченъ законъ на вѣрата, и тѣ умиратъ отъ гладъ. Хербертъ Спенсеръ казалъ: "Когато обмѣната на енергиитъ въ организма става неправилно, човѣкъ бързо остарява и може да умрѣ скоро, а когато става правилно, т. е. колкото харчи, толкова и печели, той може да живѣе 100, 200 и повече години". Азъ не поддържамъ такъвъ възгледъ, защото смисълътъ на живота не се състои въ неговата продължителностъ, а въ неговото разумно приложение. Христосъ казва: "Азъ дойдохъ, за да дамъ животъ и да го иматъ прѣзобилно". Като знаемъ какъ да съчетаваме силитъ на сърдцето, душата, ума и духа си, това може да направимъ и на себе си, и на приятелитъ си. За това Христосъ казва: "Ако двамъ души сж събрани въ мое име, трѣбва да иматъ една цѣль." Това сж хората, които трѣбва да иматъ любовъ. Богъ е любовъ и всички хора се движатъ къмъ любовта, но сжщеврѣменно искатъ да бждатъ богати щастливи, а това почива на извѣстни закони.

И тѣй дишането трѣбва да бжде ритмично. Допуснете ли, обаче, въ себе си умразата или лъжата, дишането ви ще се измѣни. Достатъчно е човѣкъ да допусне въ себе си стотина такива мисли и желанія, за да му се причини апоплектиченъ ударъ. Напрупуването на тѣзи мисли ще подѣйствиува на дишането, дишането на сърдцето, и животътъ веднага ще се прѣкрати. Защо? - Защото този човѣкъ не е мислилъ и дишалъ правилно. Отъ невидимия свѣтъ ще изпратятъ комисия, която ще каже: "Този човѣкъ не е мислилъ правилно", и ще му види смѣтката.

Безъ вѣра не може да се угоди на Бога, безъ вѣра не може да се служи на човѣчеството, безъ вѣра не може да служимъ на ближния си, безъ вѣра не може да служимъ и на себе си. Деньтъ, въ който човѣкъ изгуби вѣрата си, и той е изгубенъ. Трѣбва ви вѣра положителна, вѣра въ своитъ мисли и чувства, а не въ чуждитъ. Азъ не говоря за яйцата на кукувицата. Кои сж вашитъ мисли? - Това, което е родено отъ Бога, то е наше, общо е, а онова, което е родено отъвнѣтъ, то е кукувичино яйце. Нѣкой иска да направи голѣма кѣща, да даде голѣмо угощение, но горко на кокошкитъ, които ще участвуватъ, които ще пострадатъ за това угощение. Това е навсѣкждѣ въ свѣта. Единъ народъ ще стане богатъ, но за негова смѣтка другъ ще осиромашѣе. Това не е правилно, то не е култура. Слѣдователно, като се изопачи закона на вѣрата,

народитъ се израждатъ. Цѣли народи, цѣли племена, материци и раси изчезватъ. Ако хората мислятъ така още 100 години и сегашната раса и всички европейски народи ще оглупѣятъ, ще се изродятъ. Като се изродятъ тѣ, ще дойде нова раса, която ще тури единъ новъ редъ на нѣщата, затова първото нѣщо е да изправимъ мисълта си, да туримъ въ насъ вѣрата. За сега ще оставимъ народитъ, ще оставимъ закона на еволюцията да си върви по своя пжтъ, а въ вашата душа не искаме да остане абсолютно никакъвъ страхъ. Страхътъ оставете вънъ! Да ви е страхъ, само когато грѣшите, а когато правите добро, да не ви е страхъ. Ние съвременнитъ хора, мислимъ само, какво ще стане съ насъ. Нищо лошо нѣма да стане. Онзи, който ни е пратилъ на земята, любовта, която ни е родила, която е първото нѣщо на свѣта, ще ни направи безсмъртни. Дрехитъ ни може да се измѣнятъ, но това не е смъртъ. Това сж вариации, това сж пѣние, божествена хармония на нѣщата. Най-първо, потрѣбна е вѣрата, за да измѣните всички свои мисли. Постарайте се при първия урокъ да внесете въ себе си хармония. Имате извѣстно болезнено състояние, кажете си: “За да поправа това си състояние, зависи отъ вѣрата, за това ще измѣня вѣрванията си въ вѣра, и ще туря хармония въ мислитъ си.” Съединете се съ всички хора, и кажете: “Всички хора по земята сж добри, всички закони сж правилни, нѣма изключения. Смъртта е нѣщо прѣходно въ свѣта.” Ако приложите този законъ въ ума си, нѣма да мине и единъ, два или три часа, или споредъ сериозността на болестта нѣколко дни, и болестта ви ще изчезне. По сжия начинъ може да провѣрите дали мисълта ви е права. Опитайте този законъ и когато имате ревматизъмъ въ крака си, не бързайте да викаете лѣкаръ, а провѣрете дали можете чрѣзъ мисълта си да прѣнесете болестта въ ржката си и отъ тамъ да я изхвърлите навънъ. Ако дѣйствувате чрѣзъ вѣрата си, ще прѣмѣствате токоветъ на вашето електричество и магнетизъмъ отъ едно мѣсто на друго въ организма си, и ревматизмътъ ви ще мине. Ревматизмътъ - това сж натрупани мисли, затлъстяването - това сж пакъ мисли. Човѣкъ, който много мисли, ще започне и да чувствува много. Това показва, че у такъвъ човѣкъ сърцето дѣйствува много. Ако нѣкой много яде и не работи, ще затлъстѣе много, и скоро викатъ лѣкаръ. Затлъстяването е единъ признакъ, че мислитъ и чувствата, не сж правилни. Сжия законъ е и за сухитъ хора. Сухитъ сж много активни. Не, всичко трѣбва да бѣде умерено. Дойде ли у васъ една мисълъ, не я спирайте, а проявете я, дойде ли едно чувство, проявете го. Работете, не се отказвайте отъ работа. Така ще влѣзете въ връзка съ великия божественъ законъ. Ако срѣщнете нѣкой старецъ падналъ на пжтя, а вие сте студентъ

или учителъ, бързате за работа, не се спирате. Нищо, спрете се, помогнете му съ каквото можете. Или видете, че се биятъ дъбъ дъца, плачатъ, спрете се, примирете ги. Да не ги набиете, но имъ дайте по единъ левъ или грошъ, или ако имате ябълки, по една ябълка. Постъпвайте ги да не се биятъ. И обърнете имъ внимание, че сж братчета, че и двамата сж прави. Така примирени, тѣзи дъца всѣкога ще ви слушатъ. Ще извършите една добра работа. Но ако ги примирявате, и имъ обяснявате, че не сж на правата страна, нѣма да ви разбератъ. И двамата сж на правата страна. Между васъ, религиознитъ, има много да плачатъ. За какво? - За грѣховетъ си. Свѣтскитъ хора пѣкъ плачатъ, че умрѣлъ нѣкой отъ тѣхъ. Ученицитъ плачатъ, че сж пропагнали на изпита, професоритъ плачатъ, че сж изгубили мѣстото си. Всички плачатъ защото не мислятъ правилно.

Постарайте се да внесете въ гишането си ритмичность, правилность. Дойде ви нѣкоя правилна мисль, провѣрете веднага, правилно ли се извършва гишането у васъ? Всѣка мисль, която дава потокъ въ живота ви, е правилна. Вие гишате съ прѣкъсване, но това е една неправилность, отъ която трѣбва да се освободите. Ако гишате така, ще ви сполети нѣкое нещастие. Забѣлжете, че, когато гишате неправилно, сърдцето ви бодне, трепне отъ врѣме на врѣме. Такова трепване става и съ овцитъ на нѣкой овчаръ, когато прѣдстои да имъ се случи нѣкакво нещастие. Ако овцитъ прибързатъ и се спратъ внезапно, овчарътъ знае, че нѣма да се мине нѣколко часа, и нещастие то ще стане. Ако вашитъ мисли и чувства бѣгатъ отъ едно мѣсто на друго, както овцитъ, трѣбва да сте на поста си, да знаете, че крадецътъ е близо до васъ.

И тѣй, вѣрата е единъ живъ принципъ на ума. Само чрѣзъ нея ще можемъ да узнаемъ всички тайни, които сж вжтрѣ въ природата. Знаемъ ли тѣзи тайни, ще можемъ да обновимъ и живота си. Това нѣма да стане въ 1, 2 или 10 години, но вжтрѣ въ 100 години ще стане. И тѣй, тѣзи два принципа - любовта и вѣрата, трѣбва да ги съединимъ. Ние трѣбва да съчетаемъ силата на духа, на ума, на душата, на сърдцето, като стремежъ на сърдцето въ подсъзнанието, като чувство на душата въ съзнанието, като сила на ума въ самосъзнанието, и като принципъ на духа въ сврѣхсъзнанието, и въ това съчетание ще дойде новата мисль, която може да ни обнови. И тогава ще забѣлжите, че, когато се срѣщнатъ двама души, у които има такова обновление, тѣ може да се търпятъ. Нѣма ли това обновление, тѣ не може да се търпятъ. А това е много естествено, защото и двамата сж негативни или по сърдце, или по душа, или по умъ, или по духъ. Всѣкога трѣбва да има хармония и дотѣлане, т. е., когато умътъ дѣйствува

у момъка, въ момата трѣбва да дѣйствува сърдцето; когато у момъка дѣйствува духътъ, въ момата трѣбва да дѣйствува душата. Само така ще има пълна хармония, пълно съчетание. Дѣто и да сж тѣзи хора, между тѣхъ винаги ще има едно съчетание. Влѣзе ли една и сжща мисль въ двамата, ще има дисхармония, разединение. Всѣка мисль има едно движение отъ сѣверъ къмъ югъ и отъ изтокъ къмъ западъ. Това прѣдставлява човѣка. Иначе, винаги ще има едно кръстосване. Това сж сили на сърдцето, сили на душата, сили на ума и сили на духа. Силитъ отъ ума слизатъ къмъ сърдцето, т. е. отъ главната нервна система слизатъ къмъ симпатичната нервна система, а оттамъ възлизатъ къмъ главата. Тамъ, дѣто става това прѣплитане, се образува новъ потокъ. Слѣдователно, срѣщнете ли човѣкъ, билъ той мжжъ или жена, съ когото мислитъ ви се прѣплитатъ правилно, ще почувствувате извѣстна хармония, и у васъ ще се родятъ или нови мисли или нови чувства. Ако нѣма между васъ тази хармония, ще се върнете у дома си обрѣмененъ, ще ви заболи глава. Това не говори, че тѣзи хора сж лоши, но вие трѣбваше да постѣпите по другъ начинъ. Зимно врѣме съ бѣли, леки грехи ли ще се облѣчете? Лѣтно врѣме съ дебели грехи ли ще се облѣчете? Когато отивате при човѣкъ, който живѣе въ зимата на своя животъ, ще облѣчете дебелимъ си грехи. Когато отивате при човѣкъ, който живѣе въ своето лѣто, ще се облѣчете съ свѣтли, леки грехи. Вие ще се съобразявате, кждѣ и по кое врѣме отивате, и не мислете, че хората сж лоши. Лоши хора въ свѣта нѣма, въ положителенъ смисль. Лоши хора, споредъ менъ, сж онѣзи, които иматъ много торъ и които грабятъ наготово. Какво грабятъ? - Доброто на другитъ хора. Добри хора сж тѣзи, които даватъ, а лоши хора сж ония, които взематъ. Разбойникътъ стои въ гората, чака да мине нѣкой. Минава човѣкъ, който е работилъ цѣли 3-4 години, за да спечели нѣщо и нахрани дѣцата си. Взима му паритъ, ограбва го. И тѣй, въ свѣта сжществуваатъ два метода за ограбване: бавенъ и бързъ. Напримѣръ, искашъ да вземешъ паритъ на единъ човѣкъ. Започвашъ да го убѣждавашъ. Отивашъ първия день при него, говоришъ му, не се съгласява. Отивашъ втория день, пакъ го убеждавашъ - не се съгласява. Най-послѣ успѣвашъ да му вземешъ паритъ. Той казва: Излѣга ме този човѣкъ! Бързиятъ начинъ е оня на апаша: когато отидешъ при нѣкого съ револверъ въ ржка, и той самъ казва: "Взимай, взимаи, по-скоро!" Така не се губи врѣме. Бързиятъ методъ е врѣденъ. Всички сегашни хора постѣпватъ споредъ него, носятъ си револвера и казватъ: "дай си паритъ, ти ще работишъ, а азъ ще почивамъ", а въ Божия законъ е писано: "Всина ще работимъ, и еднакво ще дѣлимъ богатата". Всѣки ще работи, споредъ колкото може, и никой никого не трѣбва да испол-

зува. Туй е законът на вѣрата.

Като ви говоря за вѣрата, казвамъ, че на земята живѣятъ и други сжщества, много умни, които вие не виждате. Сега ще навѣзза въ друга областъ, дѣто $x : y = x i : y i$. Послѣдното отношение $x i : y i$ прѣдставлява отвлѣчения свѣтъ. Тѣзи сжщества сж по-умни, поинтелигентни отъ васъ, тѣ сж усвоили законитѣ, които напжтстватъ нашия животъ и дѣйствуватъ между насъ. Каквото и да мислите, каквото и да проектирате, тѣ сж между васъ. Вие сте подъ тѣхното влияние. Мислите, какъ да разрѣшите единъ въпросъ. Тѣ се борятъ, и тѣ го разрѣшаватъ. Не мислете, че тѣзи хора сж сѣнки, тѣ сж реални хора, материализирани, облѣчени сж съ тѣла, и има начинъ да говорите съ тѣхъ, а не сж сѣнки. За да ме разберете по-добрѣ, ще ви приведа едно сравнение. Прѣдставете си, че се намирамъ прѣдъ единъ мравунякъ. Мравкитѣ си иматъ извѣстенъ редъ на нѣщата, нѣсятъ си това-онова въ мравуняка. Постава бастуна си въ мравуняка имъ, дигне се голѣмъ шумъ между мравкитѣ, нѣкой имъ разстройва мравуняка. Казватъ си: “Въ природата ставатъ нѣкои сътресения, естествени сили влияятъ”. А тѣзи сили сж моятъ бастунъ. Послѣ туря прѣста си между тѣхъ, нѣкоя мравка ме ухапва. Прѣдставете си, че у нѣкоя мравка дойде мисълта, че тукъ има нѣкое разумно сжщество, което имъ прѣчи, далечъ ли е тя отъ истината?

Слѣдователно, по отношение на тѣзи грамадни хора, за които ви говоря, ние сме като мравкитѣ. Азъ мога да ви докажа, че тѣ сжществуватъ, като туря между васъ тѣхния бастунъ, и ви размърдамъ. Може да направите опитъ, да видите тѣхния бастунъ. Стоя единъ день прѣдъ единъ мравунякъ и съ лупата си фиксирамъ свѣтлината точно къмъ пжтя на мравкитѣ. Тѣ отиватъ къмъ свѣтлината, но, като ги парне, отскачатъ. Казватъ си: “Какво е това явление, нѣщо много свѣтло, но пари”. Наобикалятъ ме мравкитѣ, разсжждаватъ наоколо ми - цѣлъ концертъ. Чудятъ се на това явление. Казвамъ имъ: “Азъ съмъ, познавате ли ме?” Често и тѣзи голѣмитѣ хора, умнитѣ ги наричамъ азъ, фокусиратъ съ хората, както и ние правимъ съ малкитѣ мравки. Тѣ сж рѣшили да поправятъ свѣта: гадена имъ е власть отгорѣ, гаденъ имъ е и планъ, и сега тѣ ще разоратъ. Това наричамъ азъ новъ редъ и новъ порядкъ въ свѣта, това, което тѣзи сжщества ще донесатъ.

Като ме слушате сега, вие си казвате: “Ако това е истина, голѣма лъжа е”. “Бу сахи уса, чокъ яландъръ”, както гласи турската пословица. Ако имате вѣра, ще направите опитъ, и ще се увѣрите, но, ако имате само вѣрвания, ще кажете споредъ турската пословица: “Ако това е истина, голѣма лъжа е”. Не, не е лъжа това.

И тъй, да се повърнемъ къмъ мисълта си.

Тази първична интелигентностъ, която трѣбва да дойде въ свѣта, произтича отъ Бога; отъ тоя първоизточникъ иде сега нова вълна, която хората трѣбва да приематъ. Казватъ: “Богъ вдъхналъ душа въ човѣка”. Сега Богъ прави нови вдишвания. Въ хиляди години Богъ единъ пжтъ вдишва. Ще разберете двата принципа, че Богъ е всеобемна любовъ, която обгръща всички сщщества, че Богъ е всеобемна интелигентностъ. Тази интелигентностъ ще се прояви споредъ естеството на всѣко сщщество. Трѣбва да има едно разнообразие, но и въ всинца насъ трѣбва да има тази божествена хармония. Подложете на опитъ учението, направете дишането си ритмично, внесете въ сърдцето си, въ душата, въ ума и въ духа си, както и въ подсъзнанието, съзнанието, самосъзнанието и свръхсъзнанието си мисълта да видите тѣзи сщщества, и вие ще ги видите. Когато видите тѣзи сщщества, вие ще намърите вашитъ учители, вашитъ братя и сестри. Тѣ сж благородни сщщества и тѣй високи въ своитъ постѣпки, и така изпълняватъ Христовото учение, че вие и понятие нѣмате отъ всичко това. Когато отидете въ дома имъ на гости, ще ви приематъ като по-малки свои братя, ще ви дагатъ най-добрия приемъ, и ще ви изпратятъ въ този свѣтъ, да носите новото учение. При сегашното ви състояние, съ тѣзи умове, сърдца и души, които имате, не може да ги видите. Вашето небе е облачно. Съмнѣнието, което имате, да ли това сществува или не, показва, че не може да служите на вѣрата, на този Господъ, който е вжтрѣ въ васъ - подразбирамъ душата ви. И тѣй, безъ вѣра не може да се угоди на Бога, на любовта. Вие не сте още вжтрѣ въ тѣлото си, а сте извънъ него. Тѣлото на човѣка за неговата душа е още само като катедрата за професора - качи се на нея, прѣподаде урока си, прѣстои всичко 2-3 часа, и слиза. Човѣкъ само врѣменно живѣе въ тѣлото си, дѣто си има и катедра. Духътъ слиза въ тѣлото само въ извѣстно врѣме, за извѣстни часове и минути, докато прѣподаде уроцитъ си. Но душата е нѣщо велико! Нѣкои ме питатъ: “Като е толкова велико, голѣмо нѣщо, какъ се събиратъ толкова души въ свѣта?” Велика душа е онази, въ която има интензивна, широка любовъ и правилна мисль. Душа, въ която нѣма любовъ, нѣма правилна мисль, тя е малка. Не е въ външната форма, не е въ голѣмото шише. Светецътъ може да живѣе въ колиба, а прѣстѣпникътъ - въ палатъ, но не е палатътъ, който създава гения, нито колибата, която създава невѣжеството. Слѣдователно, вие трѣбва да измѣните мисълта си, за да измѣните свѣта. Всички ние колективно създадохме нашата мисль, нашитъ тѣла, като ги изопачихме. Пакъ колективно ще работимъ, за да се върнемъ къмъ първоначалното

съзнание, като се съединимъ съ тоя великъ законъ.

Днесъ врѣмето е ясно, свидѣтель на това, че, ако присемемъ новото учение, ще имаме тази свѣтлина. То свидѣтелствува за мене, но азъ и така съмъ щастливъ и богатъ, а вие трѣбва да придобиете това за васъ и ще го прѣдадете на вашитѣ дѣца, на вашето поколѣние, а сега вашитѣ почернѣли лица и побѣлѣли косми говорятъ друго нѣщо. Азъ бихъ желалъ да ви побѣлѣватъ космитѣ, но не отъ страхъ, а отъ любовъ. Когато косата се измѣня отъ любовъ, тя приема разни краски. Когато нагорещаватъ желѣзото, то става свѣтло, а когато истине - става черно. Всички, на които коситѣ сж черни, трѣбва да побѣлѣятъ. Питате, защо остарявате. Ами вжглищата, които сж изгорѣли, нали трѣбва да нагорещатъ желѣзото? Значи, енергията отъ вжглищата минава въ желѣзото. Затова трѣбва да донесемъ малко вжглища. Не мислете, че е лошо да имате черни коси. Чернитѣ коси, чернитѣ очи показватъ, че тѣзи хора сж още въ сѣнка, свѣтлината още не е проникнала въ тѣхъ. Такива хора не сж грѣшници, но въ тѣхъ има складирана енергия, която отпослѣ ще се прояви, тѣ очакватъ въ бждеще да цѣвнатъ и узрѣятъ. А хора съ бѣли коси показватъ, че сж цѣвнали и узрѣли. Младъ, старъ, умирания, раждания, това, казано въ другъ смисълъ, значи: да любишъ и да мислишъ. Любовта това е началото на живота. Мисленето - това е възрастниятъ човѣкъ, който е разбралъ смисъла на живота, и затова неговата глава е почнала да побѣлѣва. Безъ вѣра, безъ този умъ не можешъ да служишъ на Бога. Азъ оспорвамъ мнѣнието, че много умъ и знание не ни трѣбватъ. Не, намъ ни трѣбва единъ божественъ умъ, божествени разбирания, да разбираме висшата математика, биологията, астрономията, естествениѣ науки, и то, въ всичкитѣ имъ съотношения, да разбираме, какъ сж свързани животнитѣ, растенията. Нищо въ свѣта не е безъ смисълъ, затова трѣбва да обикнемъ всѣко дърво, растение, всѣко животно, и като се явимъ при всѣко отъ тѣхъ, да му прѣдадемъ добри мисли. Не мислете, че нѣщата въ свѣта сж лоши. За да станатъ лоши, ние сме станали причина. Ето защо трѣбва да се заемемъ да поправяме тоя свѣтъ отъвнѣ навжтрѣ.

И тѣй, започнете да поправяте мисълта си, страститѣ си. Има страсти, които изгарятъ. Често съмъ слушалъ мома да казва: "Изгори ме той". Да, този токъ, който момъкътъ изпрача на момата, може да бжде толкова силенъ, че да я убие моментално. Чувствата на нѣкоя майка може да бждатъ толкова силни, че да изгорятъ дѣтето. Трѣбва да знаемъ, какъ да чувствуваме, какъ да мислимъ. Мисълта и чувството понѣкога биватъ толкова силни, че могатъ и да възкрѣсятъ нѣкого. Чувствата могатъ да убиватъ и възкрѣсяватъ, и едното и

другото е вѣрно. И сега силитѣ въ природата сж подчинени на човѣшкия умъ. Ако искате да се ползвате отъ този законъ, трѣбва да иматѣ вѣра и любовъ, и Богъ ще ви даде новъ начинъ да провѣрявате нѣщата. Тогава ще кажете: “Моята мисль е права”. А сега казвате: “Я има вода, я не”. Това е вѣрата на циганина. Вложете любовта и вѣрата, направете единъ опитъ, и тогава ще разберете въпроса по-подробно. Азъ бихъ започналъ да ви обяснявамъ всичко това математически, съ свѣрѣмненната алгебра и геометрия, но колцина отъ васъ ще ме разберете? Кой професоръ по математика е успѣлъ досега да убѣди ученицитѣ си въ вѣрността на своитѣ теории? Учатъ теории, много правила, но гоиде ли да ги приложатъ въ живота, не знаятъ какъ. Казвамъ: “новото учение”, и ние знаемъ, какъ да приложимъ една енергия въ органическия животъ. Като казвамъ “ние”, подразбирамъ бѣлитѣ братя, които живѣятъ между насъ. Азъ ги слушамъ сега, като казватъ: “Нѣкои отъ тѣзи ученици може да станатъ добри, а други - не. Нѣкои отъ тѣхъ ще бждатъ ученици, а други - оглашени”. Ако ги приемете, тѣ ще ви помогнатъ, и вие ще станете носители на новата култура, новото небе и новата земя, които сега се създаватъ. Тази нова мисль казва на свѣта: “Въ ума ви не трѣбва да има абсолютно никаква лъжа”. Приемешъ ли нѣкакви хипотези, грѣжъ ги като такива, но въ ума си трѣбва да държишъ онѣзи истини, които сж абсолютно доказани. Тази работа съ вѣра става. И да знаешъ едно: откъдѣ си дошълъ и кждѣ отивашъ. Откъдѣ сте дошли? Казвате: “Родиха ме”. Помнишъ ли деня и часа на твоеото раждане? - Не, майка ми, баба ми го казватъ. “Зная, че ще умра”. Отдѣ знаешъ? “Вѣрвамъ”. Не, това е вѣрване, а не вѣра. Ние, като насочимъ нашата мисль, знаемъ, кога сме родени, знаемъ, кога ще оставимъ този свѣтъ, знаемъ, отдѣ започва физическиятъ свѣтъ и докждѣ се простира, знаемъ, отдѣ започва духовниятъ и докждѣ се простира. Затова ви трѣбва единъ отличенъ умъ, като у Христа. За да бждете чисти, умни, възвишени хора, герои въ свѣта, необходима ви е вѣра, чрѣзъ която се добива всичко. Тя е едно отъ качества на ангелитѣ. Това качество и хората трѣбва да го придобиятъ. Съ вѣрата започва новата култура. Приложете сега вѣрата и любовта, тя започва съ вѣрмето, а вѣрмето е тактъ на божията хармония, а хармонията е вжтрѣшниятъ смисль на живота. Това е учението за вѣрата, което Христосъ е проповѣдвалъ на свѣта. “Ако имате вѣра, колкото едно синапово зърно, ще можете и планина да прѣмѣствате”. “Повѣрвай, ще бждешъ спасенъ ти и домътъ ти”. И тъй, вѣрвайте въ вашия умъ, който ще упражни влияние върху гишането, което трѣбва да бжде ритмично, а не съ хъркания. Турете волята си чрѣзъ мисльта, за да направите живота си щастливъ.

Ще ви приведа сега единъ разказъ отъ Толстой. Занесли на единъ царъ едно житно зърно, голѣмо като кокоше яйце. Царьтъ започналъ да повикатъ най-стария човѣкъ отъ града, да го пита, дали той помни отъ своето врѣме такова едро жито. Едва довели този старецъ, подпрѣнъ на гвѣ патерици. Попиталъ го царьтъ за житото, но той отговорилъ: “Въ мое врѣме не е ставало такова жито, питайте баща ми”. Идва бащата, старецъ, подпрѣнъ съ една патерица, вижда житото и казва: “Въ мое врѣме не е ставало такова жито, питайте баща ми”. Идва бащата, строенъ, добъръ старецъ, безъ всѣкаква патерица, поглежда житото и казва: “Да, такова зърно въ нашитѣ години растѣше, съ него се хранѣхме”. Царьтъ запитва този старецъ: “Защо ти, който си най-старъ по години отъ всички, ходишъ тѣй изправенъ и безъ патерици, синъ ти съ една патерица и внукъ ти съ гвѣ?” Старецътъ отговорилъ: “Това е така, защото въ тѣхъ вече не расте това житно зърно”. И тѣй, когато тази права мисль е расла въ хората, тѣ ходѣха безъ патерица, когато тя се изопачи - съ една патерица, а когато не остана поменъ отъ нея - съ гвѣ патерици. Царьтъ запитва стареца: “Ами съ пари ли го купувахте?” - “Въ наше врѣме пари нѣмаше”, отговаря старецътъ.

И тѣй, азъ ви давамъ това кокоше яйце, това житно зърно, вѣрата, съ която хората едно врѣме се хранѣха. Приемете го, насадете го и живѣйте съ него, и вие ще имате въ ума си най-хубавитѣ мисли, ще бждете здрави, а нервността, безмислието въ живота, страданията, всичко ще изчезне, и ще кажете: “Сега има смисль да се живѣе, добръ е и за насъ, и за цѣлото човѣчество”. Животътъ на българския народъ, на учителитѣ и на свещеницитѣ ще се осмисли само тогава, когато вѣрата на хората слѣзе въ своята първична сжщина, да не възбужда никакво съмнѣние. Тогава ще разберете ония задачи отъ висшата математика и геометрия, които сега сж неизвѣстни на хората.

Бесѣда, държана въ София
на 6 Мартъ 1921 г.

III.

Надеждата

“А сега оставатъ тѣзи три: вѣра, надежда, любовъ”.

Азъ изхождамъ отъ едно ново становище.

Има три положения, върху които ще се спра: любовта, вѣрата и надеждата. Любовта може да се разгледа като стремежъ, но може да се разглежда още и като чувство, и като сила, и като принципъ.

Вѣрата, и тя може да се разглежда и като стремежъ у човѣка, и като чувство, и като сила, и като принципъ.

Надеждата, и тя може да се разглежда и като стремежъ, и като чувство, и като сила у човѣка, и като принципъ. Любовта, вѣрата и надеждата разглеждамъ като принципи. Хората често примѣсватъ тѣзи три понятия - любовъ, вѣра и надежда, безъ да ги раздѣлятъ.

Любовта обхваща всичко, т. е. цѣлото пространство - битието, нищо не може да избѣгне отъ нея.

Вѣрата обхваща вѣрмето, а надеждата - резултатитъ, които изтичатъ отъ тѣзи двѣ сили. Съ други думи: любовта обхваща вѣчността, т. е. безкрайния животъ, всички възможности. Въ любовта смъртъ нѣма. Вѣрата обхваща условията, при които този животъ се развива, а надеждата осъществява резултатитъ. Това сж процеси, които вѣрватъ послѣдователно.

Хората, у които има надежда, вѣра или любовъ, иматъ особени признаци. Нѣкой човѣкъ е песимистъ, ходи съ наведена глава, недоволенъ е. Защо? - Защото надеждата у него е слабо развита, нѣма това чувство, принципътъ слабо дѣйствува у него. За таквъ човѣкъ казвамъ: У него нѣма надежда. Едно отъ качества на надеждата е, че, когато е силно развита у човѣка, тя произвежда радостъ. И Писанието казва: “Въ надеждата бивайте радостни.” Качество на вѣрата е, че тя произвежда упование. Когато вѣрваме въ нѣкого, ние имаме упование въ него. Качество на любовта е, че сме готови да се жертвуваме за оня, когото обичаме.

Не смѣсвайте любовта, вѣрата и надеждата. Нѣкои мислятъ, че между тѣхъ нѣма разлика, че тѣ сж едни и сжи нѣща. Щомъ се обезсърдчишъ въ живота, надеждата е слаба въ тебе; щомъ се съмнѣвашъ, вѣрата е слаба; щомъ не можешъ да обичашъ, любовта е слаба. Когато нѣкой човѣкъ каже, че не може да обича, това показва, че принципътъ на любовта е слабо застъпенъ въ него. Ще бжде смѣшно, когато нѣкой парализиранъ човѣкъ каже: “Азъ не мога да ходя.”

- Разбира се, че не може да ходи, защото неговата въра е парализирана, той не може да разполага съ нервите си. Някой казва: "Да обичаш е глупаво." Питамъ: Ами кое е разумно? Ако любовта е едно глупаво качество на живота, кое е умното? - Е, да седнеш да си похапнеш, да си попиеш хубаво! Че то е най-глупавото я! Като гледаш онзи волъ, напълнил устата си, пръжива ли, пръжива. Това красиво ли е? Гледаш онази красива мома, напълнила устата си, яде, криви мускулите на лицето си. Това красиво ли е? Яденето има смисъл само при любовта. Хубавата мома, като яде, казва: "Азъ ще ямъ, да се поправа, за да бжда хубава, да бжда обичана." Яденето, пиенето, това сж само обекти, това сж само срѣдства. Човѣкъ трѣбва да яде, за да възстанови силите си. Слѣдователно, любовта, върата, надеждата, това сж вътрѣшни принципи на съзнателния животъ. Тѣй ги схващайте. Може да направите опитъ съ тѣхъ. Това не е учение, което почива само на теория, а учение, което може да се опитва всѣки денъ.

И тѣй, любовта, върата и надеждата не сж еднакво развити у всички хора; у нѣкои любовта е силно развита, у други - върата, а у трети - надеждата.

Апостолъ Павелъ, който дълбоко е познавалъ окултизма и мистицизма, казва: "А сега оставатъ тѣзи три - въра, надежда, любовъ, но най-голяма отъ тѣхъ е любовта." А азъ казвамъ, че дветъ крила на любовта сж върата и надеждата, или върата и надеждата - това сж ржцѣ на душата. Отрѣжете ли тѣзи ржце, всичко е свършено.

И тѣй, надеждата е принципъ, който примирява всички противоположности на физическия свѣтъ, тя борава съ видимия свѣтъ, съ свѣта на промѣните и измѣните. Слѣдователно, кога се надѣваме ние? - Когато имаме дѣщери, синове, земи, кѣщи, пари, вложени тукъ-тамъ. Надеждата схваща нѣщата отблизо, тя схваща настоящето, и не очаква слѣдъ години, а слѣдъ нѣколко часа. Това е едно отъ нейните качества. Слѣдователно, човѣкъ, у когото надеждата е силно развита, очите му сж отворени, той всичко вижда, кѣдъ ходи, какво прави, обхваща всичко. Извадите ли надеждата отъ него, и очите му ще се затворятъ. Човѣкъ, който ходи съ затворени, примрѣжени очи, е съ слаба надежда. Виждали ли сте, какво прави котката, когато стои прѣдъ нѣкоя дупка да пази мишките? Понеже обекта на нейната надежда го нѣма, тя стои съ затворени очи, докато хване мишката, но, като я хване, отваря очите си и казва: "Е, това има смисълъ, може и да си поиграя съ тази мишка." Вие казвате: "Тази мишка е нещастна". Тази мишка е въ ржцѣтъ на своя любовникъ. Той ще си поиграе съ нея и ще каже: "Вмѣсто да правишъ пакости на хората, и да те гонятъ, ела при мене, влѣзъ вътрѣ." Улавя я и я изяде, снима дрехите и. Вие

казвате: “Комката изяде мишката.” Азъ казвамъ: “Мишката отиде на гости у комката.” Защо? - Защото се обичатъ. Дайте и една жаба, нѣма да я изяде. Виждалъ съмъ нѣкой пжтъ, комката си поиграе, поиграе съ мишката и я пусне; казва: “Хайде отъ мене да замине, днесъ не съмъ готова да те приема на гости”.

Ние трѣбва да схващаме надеждата, този принципъ, понеже той е необходимъ при сегашнитѣ условия на живота. Съврѣменнитѣ хора сж забъркали своитѣ понятия, тѣ сж изгубили връзката съ Бога, т. е. усъмнили сж се въ него, има ли Господъ или не. Ще бжде чудно да си задаваме въпроса, има ли слънце или не. Ако слънцето изчезне, и свѣтлината ще изчезне. Веднѣжъ свѣтлината сжществува, и слънцето сжществува, защото свѣтлината е изявление на слънцето. Щомъ любовта сжществува между хората, и Богъ сжществува, защото любовта изтича отъ Бога. Щомъ любовта изтича отъ Бога, вѣрата възниква, а вѣрата е носителка на живота. Безъ вѣра божествениятъ животъ не може да се проектира тукъ на земята; слѣдователно, тя е нишка, принципъ, който развива разумния, съзнателния животъ. Съзнателниятъ животъ никога не може да се развива безъ вѣра. Тя е застѣпена у всички хора по единъ или другъ начинъ. Надеждата пѣкъ реализира този животъ, тя е сила, която дава форми на нѣщата. Слѣдователно, всѣки отъ васъ, който иска да има здраво тѣло, здравъ мозъкъ, да бжде красивъ, непрѣмѣнно трѣбва да има надежда. Надеждата оформява тѣлото. Почнемъ ли да губимъ надежда, гърдитѣ ни, мозъкътъ, тѣлото изгубватъ своята симетрия. Тогава човѣкъ казва: “Не ми се яде, не ми се живѣе”, докато най-послѣ той заминава въ другия свѣтъ, или пѣкъ слиза въ гроба. Що е гробътъ? - Това сж ограниченитѣ състояния, въ които се намираме. По-лошо нѣщо отъ гроба нѣма. Най-голѣмиятъ затворъ - това е гробътъ. Да ви пази Господъ отъ гробъ! И псалмопѣвецътъ казва: “Нѣма да остави прѣподобния си да види изтлѣние”. А ние сега казваме: “Гробъ ни чака”. Гробътъ - това е най-глухавото вѣрване. Ще бжде смѣшно, когато на нѣкой човѣкъ му излѣзатъ циреи и той казва, че има такива. Нѣма защо да вѣрваме въ циреитѣ. Всички съврѣменни хора, понеже сж изгубили сжществената мисль, говорятъ все за циреи. И сега ние се учимъ единъ другъ, че ще отидемъ въ гроба. Майката не казва на гъщеря си: “Дъще, ще отидешъ при Бога, при ангелитѣ да се учишъ”, а и казва: “Дъще, ти днесъ си красива, но утрѣ ще остарѣешъ, ще погрознѣешъ, и ще отидешъ въ гроба, при червеитѣ”. Това сж човѣшки схващания. Често ме запитватъ: “Има ли загробенъ животъ?” Казвамъ: Отъ ваше гледище, загробенъ животъ нѣма, въ гроба не виждамъ животъ. Извънъ гроба има животъ, но въ гроба нѣма. Въ гроба има такива

терзания, каквито човѣкъ не е виждалъ. Който е прѣкаралъ 10-15 години въ гроба, и, слѣдъ като излѣзе отъ тамъ, го каратъ да направи нѣкое прѣстѣпление, казва: “Ти билъ ли си въ гроба”? - “Не. - Азъ съмъ билъ, и днесъ за нищо въ свѣта нѣма да влѣза отново въ него”. Човѣкъ, който е билъ веднѣжъ въ гроба, има силата и опитността на американеца, който се спусналъ съ бѣчва отъ Ниагарския водопадъ. Той искалъ да опита силата на Ниагарския водопадъ, и затова взелъ една бѣчва, чубуръ, осмолуилъ я отвѣтрѣ, влѣзълъ въ нея, и се спусналъ отъ височина около 200 стѣпки. Като излѣзълъ отъ моя чубуръ, казалъ: “И цѣлъ свѣтъ да ми даватъ, втори пѣтъ не влизамъ въ него”. Азъ ви казвамъ: Гробътъ, за който хората мислятъ, е единъ чубуръ, отъ който единъ пѣтъ като излѣзете, послѣ и цѣлъ свѣтъ да ви даватъ, нѣма да искате отново да влѣзете въ него. Гробътъ - това е старо вѣрване. Новото учение не вѣрва въ никакви гробища. Новото учение вѣрва, че, дѣто има любовъ, вѣра и надежда, като принципи, тамъ животътъ е вѣченъ. Когато тѣзи принципи не дѣйствуватъ, тогава се образува гробътъ, и човѣкъ устѣца страдания. Прѣдставете си единъ младъ човѣкъ парализиранъ. Какво е неговото положение? - Мжчи се. Защо? - Защото има желание, като другитъ да излѣзе всрѣдъ природата, но не може. Онзи, който има слабъ стомахъ, и той се мжчи. Защо? - Защото не може да осъществи желанията на стомаха си. Надеждата е принципъ, който отваря свободния входъ на нашия животъ на земята. Тя е принципъ, който не пита: ти англичанинъ ли си, германецъ ли си, българинъ ли си, отъ каква партия си, или дали си православенъ, евангелистъ или какъвъ и да е другъ. Ти може да си българинъ или англичанинъ, и пакъ да ти е разваленъ стомахътъ. Ама нѣкой казва: “Азъ съмъ православенъ”. Стомахътъ ти здравъ ли е? - Не. Тогава не си такъвъ. - Но азъ съмъ евангелистъ. - Стомахътъ ти здравъ ли е? - Не. - Не си такъвъ. Тамъ, дѣто има надежда, стомахътъ е здравъ; тамъ, дѣто има вѣра, гърдитъ сж здрави; тамъ, дѣто има любовъ, мозъкътъ е здравъ. Не си ли здравъ, любовта, вѣрата и надеждата въ тебе сж парализирани. Сега хората чакатъ възкресение. Какъ ще те възкрѣси Христосъ, когато вѣрвашъ въ гробища? Какъ ще те възкрѣси Христосъ, когато казвашъ: “Като умра, тѣй ще ме облѣчете, еди-кой-си свещеникъ да ме опѣе, тѣй да ме погребете и т. н.” Какъ ще те възкрѣси Христосъ, когато нѣмашъ вѣра, надежда и любовъ? Надеждата казва: “Ти ще вѣрвашъ само въ единъ Христосъ, въ животъ, дѣто има вѣра, надежда и любовъ, и дѣто нѣма никакви гробища”. Като вѣрвашъ въ такъвъ животъ за тебе нѣма да има никакви ограничения. Хората казватъ: “Докажи това нѣщо”. Смѣшно е да доказвамъ! Прѣдставете си единъ слѣпъ човѣкъ, комуто доказ-

вамъ, че има свѣтлина. Той казва: "Не я разбирамъ, тъмно ми е". Пипна
 очитѣ му, прогледва, питамъ го: Какво виждашъ? - Свѣтлина. - Искашъ
 ли доказателства? - Не искамъ. - Тръгни да ходишъ! Сега вървашъ ли?
 - Вървамъ. - Защо? - Защото не се спъвамъ. Сега хората казватъ:
 "Докажи!" - Нѣмамъ врѣме, моето врѣме е скъпо. Азъ ще пипна очитѣ
 ви и ще ви питамъ: Какво виждате? - Виждаме окръжаващитѣ
 прѣдмети, иматъ такава и такава форма. - Тръгнете по нѣтя. Спъ-
 вате ли се? - Не. - Тогава имате вѣра. Господари ли сте на себе си,
 имате надежда. Всѣки човѣкъ, който изгубва надеждата си, става
 робъ на земята. Страхливцитѣ, които се обезнадеждаватъ на бойното
 поле, тѣ се прѣдаватъ. Търговецътъ, който има страхъ, ликвидира
 100%, а който има надежда, той не се прѣдава. Когато човѣкъ има
 надежда, за него всичко е възможно. Това не сж само празни думи, вие
 имате хиляди случаи да проверите това въ живота си. Нѣкой казва:
 "Азъ вървамъ въ Христа, Христосъ ми проговори, вече не се съмнѣвамъ
 въ Бога". Тѣй сж ми казвали нѣкои православни или евангелисти. Утрѣ
 започне да куца, яви се ревматизмъ въ крака му. Вика лѣкарь, казва
 му: "Господинъ докторе, какво има на крака ми?" Не пита, какво ще
 каже Христосъ за крака му, а лѣкаря. Лѣкарътъ прави една инжекция,
 втора, но кракътъ не оздравѣва. Казвамъ: Дѣ е вашата вѣра, де е ва-
 шата надежда? Ако имашъ надежда, ще кажешъ на ревматизма: "Ти
 ще отидешъ въ палцитѣ, послѣ въ рамото, оттамъ - въ другото рамо",
 ще го разхождашъ из тѣлото си, и най-послѣ ще му обърнешъ внимание,
 че е събркалъ нѣтя си и трябва да си отиде, да не прави пакости въ
 тѣлото ти, и ревматизмътъ ще изчезне. Онези болести, които не
 може да прѣмѣствате отъ едно мѣсто на друго въ организма си, много
 мжчно се лѣкуватъ. Слушалъ съмъ да ми се оплакватъ мжже и жени,
 че иматъ нѣкаква болестъ, която се мѣсти. - Щомъ се мѣсти, ходи
 отъ едно мѣсто на друго, не се плашете, тя лесно ще мине. Ако бо-
 лестъта се загнѣзди въ васъ, тури си темелъ, това значи, че иска да
 става собственикъ. Щомъ се мѣсти болестъта, тя прави опити, като
 нѣкой инженеръ, дали може да се настани, и дѣ да се настани. Всички
 болести въ насъ сж живи същества, които искатъ да си направятъ
 мѣсто за живѣне. Ако въ насъ дѣйствуватъ тѣзи три принципа -
 любовта, вѣрата и надеждата, ние щѣме да бждемъ силни да бранимъ
 своята свобода. Съврѣменнитѣ хора не сж се научили още да боравятъ
 съ своя свѣтъ. Ако не можешъ да побѣдишъ единъ микробъ, една малка
 мжчнотия, какъ ще победишъ голѣмитѣ? Какъвто се проявява човѣкъ
 въ малкитѣ си работи, такъвъ е и въ голѣмитѣ. Нѣкой казва: "Азъ не
 вървамъ въ Бога". - Богъ не иска вѣра безъ любовъ. Безъ любовъ не
 може да вървашъ въ Бога. И надежда безъ любовъ не може да има. За

да върват въ Бога, първо трѣбва да го любите. А за да любите човѣка, първо трѣбва да го познаете, тъй че, съ човѣка ще започнете по обратния законъ. Съ Бога ще започнете по закона на любовта, а съ човѣка по закона на надеждата. Майката може да познае своето дѣте само, слѣдъ като го роди, а като види, какви таланти, какви способности се криятъ въ него, обиква го. Защо сме дошли на земята въ този вѣремененъ животъ? Ще кажете: “Е, и майка ми, и баща ми се родиха, живѣха, умрѣха и погребяха ги”. Като отиде нѣкой въ Англия, въ Америка, казватъ му: “Ела да видишъ гроба на майка ми, на баща ми”. Казвамъ: Това сж тѣхните гробове, но майка ти и баща ти не сж тамъ. Съ години ние държимъ тѣзи гробища, тѣзи паметници. Майка ти не трѣбва да живѣе въ гробищата, а да я носишъ въ сърдцето си, въ себе си. Нѣкой пита: “Дѣ е майка ти?” Казвамъ: Ако любя, азъ съмъ майка, ако вървамъ - азъ съмъ баща, ако се надѣвамъ - братъ и сестра съмъ. Ако не любишъ, ти търсишъ майка си на гробищата. Съ тѣзи вървания и схващания мислимъ, че сме много напѣднали.

Питаме се: “Кога ще се оправи свѣтътъ?” - Свѣтътъ може да се оправи въ единъ день. Външниятъ свѣтъ е много оправенъ, добъръ е той, но нашиятъ вътрѣшенъ свѣтъ, като е изопаченъ, казваме: “Кога ще се оправи външниятъ свѣтъ?”

И тъй, за да се оправи свѣтътъ, като практически методъ е - всѣки отъ васъ да приложи тѣзи три принципа за себе си. За мене е безразлично, къмъ коя църква принадлежите, какви сж вашите вървания, надѣвания, азъ засѣгамъ въпроса принципно. На първо мѣсто човѣкъ трѣбва да има духъ, мисль, душа, да е пълненъ съ чувства, да влиза въ положението на всѣко сжщество. Всѣки човѣкъ има животъ въ себе си, който може да се проявява въ неговото тѣло, защото на земята животъ безъ тѣло не може да се прояви. Какъ ще докаже нѣкой, че въ него има любовъ, дали само съ сладките си думи? Ако мислимъ така, ще мязаме на онзи руски князь, който обѣднѣлъ и се оженилъ за една красива бѣдна мома. “Ну, поцѣлуемся” - цѣлуватъ се - първия день. “Ну, поцѣлуемся” - втория день. Сжщото и третия день, но съ това само не се живѣе. - Хлѣбецъ, млѣчице трѣбва. Цѣлувката не значи любовъ. На тѣзи влюбени трѣбва да се сложи малко хлѣбъ. Тъй казва и Господнята молитва: “Хлѣбъ нашъ насжщний, дай го намъ днесъ”. Въ нея не се иска чай, кафе, а само хлѣбъ. И тъй, за да проявимъ своята любовъ на земята, необходимо е да дадемъ отъ нея на онѣзи, които се нуждаятъ отъ любовъ. А любовта се проявява въ нѣкоя услуга, въ каквото смисль и да е: или съ една сладка дума, или като нахранишъ нѣкого, или като го нагледашъ, когато е боленъ, или като дойде нѣкой при тебе, и му окажешъ всичкото си довѣрие. Ние въ отношенията

пomeждy cи внасяме само недовериe. Дoйдe нѣкoй при насъ, иcкa нa пaри нa зaeмъ, кaзвaмe мy: “Нѣмaмъ”. Кaжy иcтинaтa - имaмъ пaри, нo нe мoгa, нe иcкaмъ дa тy дaмъ. Зaщo нe мy дaвaшъ? - Зaщoтo нe вѣрвaшъ въ нeгo, и мислишъ, чe щe тe излѣжe. Съ тoвa нe съзнaвaшъ, чe пpaвишъ пaкocтъ и нa ceбe cи, зaщoтo eдинъ дeнь щe изпaднeшъ въ cжщoтo пoлoжeниe, нѣмa дa имaтъ и въ тeбe дoвѣриe. Я питaйтe, кaквo уcъщa нѣкoй мжжъ, въ кoгoтo жeнa мy e изгyбилa вѣрa, или кaквo e пoлoжeниeтo нa жeнa, въ кoятo мжжътъ нѣмa вѣрa? Тѣзи мжжъ и жeнa бѣгaтъ oтъ кжщи, нaмиpaтъ ce нa пaрилa. Всички мжчeния въ cвѣтa пpoизтичaтъ вce oтъ нeдoвѣриe. Кoгaтo нѣкoй нe вѣрвa въ тeбe, тoвa знaчи, чe тoй ce e уcъмнилъ въ тeбe. Нѣкoгa чувcтвувaшъ eднa oбидa, eднa тжгa, тoвa пoкaзвa, чe cи изгyбилъ лoбoвѣтa нa oнy, кoйтo тe e oбичaлъ, тoй e зaтвopилъ лoбoвѣтa cи зa тeбe. Кoгaтo cлѣзeмъ въ физичecкия cвѣтъ, нaдeждaтa e, кoятo oсжщecтвyвa нѣщaтa. Ние cмe cлѣзли и кaзвaмe “peaлниятъ cвѣтъ”. Кoй e peaлниятъ cвѣтъ? Всички хoрa иcкaтъ мнoгo ниви, мнoгo кжщи. Дoбрѣ e дa имaтe eднa кжщa, eднa нивa, eднa гpaдинa. Дoбрѣ e дa имaтe eднa кжщa, eднo тѣлo, кoeтo никoгa дa нe yмipa. Дa имaтe eднa нивa, тo знaчи - eднo cърдцe, въ кoeтo дa нacajдaтe вcичкo. И тѣй, кжщaтa, тoвa e чoвъшкoтo тѣлo, нивaтa - чoвъшкoтo cърдцe, a гpaдинaтa - чoвъшкиятъ yмъ. Трѣбвa дa имaмe ниви, гpaдини, нo нe кaтo oнy, кoитo имaлъ eдинъ гpѣцки пoпъ. Нacajдъ eднa нивa и кaзaлъ: “Дa знaeшъ, чe пoпъ гocпoдapъ имaшъ”. - Дa, кaтo тeбe гocпoдapи 100 имaхъ, oтъ кoитo 99 oтнecохъ”. И ние oбceбвaмe ли, oбceбвaмe кжщи, гpaдини, a пocлѣ кaзвaмe: “Дaли щe имa кoй дa нa зapoви”? - Дa, щe имa, щe имa. Нaмиpaмъ мнoгo пpaвoпoдoбнo, кoгaтo жeнaтa oплaквa мжжa cи: “Ивaнe, Ивaнe, нe трѣбвaшe ли пo Бoгa дa живѣeшъ?” A тoвa знaчи: тy щe изплатишъ гpѣхoвeтъ cи, тa, кaтo дoйдeшъ втopи пжтъ, дa нe гpѣшишъ. Нѣкoи кaзвaтъ: “Плaчe oтъ oбичъ”. Дoceгa нe cъмъ виждaлъ чoвъкъ дa плaчe oтъ oбичъ. Жeнa, кoгa paждa, плaчe ли? - Нe. Кoгaтo изгyбигѣтeтo cи, тoгaвa плaчe. Кoгaтo изгyбишъ лoбoвѣтa нa мжжa cи, тoгaвa плaчeшъ, a кoгaтo пpидoбиeшъ лoбoвѣтa мy, тoгaвa ce paдвaшъ. Кoгaтo дoйдe мжжътъ въ кжщи, кaзвaтъ: “Имa гoлѣмa paдocтъ, ceгa имa лoбoвъ”. Тoвa e peaлнo cхвaщaнe нa нѣщaтa. Ние cмe изгyбили пoнятиятa зa нѣщaтa и гoвopимъ нa eдинъ нeпoнятeнъ eзикъ. Гocпoдъ кaзвa: “Oбичaйтe ce, лoбeтe ce!” Нѣкoи кaзвaтъ: “Дoкaжy, кaквo нѣщo e лoбoвъ”. Мoгa дa ви дoкaжa. Щe взeмa нѣкoгo, щe мy вѣржa pжцѣтъ и кpaкaтa cъ пo eднo вжжe, щe мy yдapя 25, щe гo пoтжпчa oтгopѣ и щe гo пoпитaмъ: Кaквo e тoвa? - Тeрзaниe. Пocлѣ щe мy paзвѣржa pжцѣтъ и кpaкaтa, щe гo нaхpaня, щe гo цѣлyнa. Кaквo e тoвa? - Тoвa e лoбoвъ. Зa дa paзбepeтe лoбoвѣтa, трѣбвa дa oпитaтe

върху си двѣ противоположни състояния. Така постъпва и природата. Изгубишъ кжца, ниви, майка, баща, дѣца, казвашъ: "Побѣлѣ ми главата, какви сж тѣзи страдания?" Слѣдъ това идватъ майка ти, баща ти, нагостяватъ те. Започва Господъ да ти показва, какво е вѣра, надежда и любовъ. Вложите любовта въ мозъка, вѣрата - въ гърдитъ си, а надеждата - въ стомаха си. Когато ядете, яжте съ надежда. Азъ не съмъ противъ яденето. Трѣбва да се яде, но нито много, нито малко. Казвамъ: Човѣкъ, който иска да живѣе съ надежда, трѣбва да не яде много, да не прѣяжда. Нѣкой пжтъ, като хапнешъ малко, казвашъ: "Защо не си доядохъ?" Но, като хапнешъ повече, чувствувашъ отвращение. Законътъ на надеждата говори на майкитъ: "Яжъ, мама, яжъ", но дѣтето послѣ се разваля. Казвамъ: Отъ много надѣване (отъ глагола "надѣвамъ се"), отъ много обличане дѣтето ти най-послѣ заболява. На какво прилича вашата надежда? Еврейскиятъ царъ Давидъ, като отишълъ на бой, срѣщналъ Голиата и казалъ: "Азъ ще се бия съ него". Отива при царъ Саула и му съобщава за рѣшението си. Царътъ му дава шлемъ, копие, лжкъ. Надѣналъ ги на себе си, но отъ тежестта имъ не билъ свободенъ да дѣйствува. Сваля всичкия товаръ, взема своята прашка съ 12 камичета, отива на бойното поле, бие се съ Голиата, и успѣва. Така и майката мисли като Саула: дойде синътъ и, тури му броня, шлемъ, копие, но слѣдъ нѣколко мѣсеца той заболява, натоваренъ е много. Малко храна давайте на вашитъ дѣца! Малкото се благославя въ природата. Многого, прѣсищането въ свѣта - това е единъ грѣхъ. Онѣзи, които живѣятъ по закона на надеждата, трѣбва да иматъ само необходимото въ живота. Когато имашъ да обработвашъ вълна, купи 1 кгр. и я обработи, а не 100-200 кгр. Инакъ, вие ще се намирате въ положението на онзи селянинъ, който като разбогатѣлъ, станалъ грубъ, взималъ имотитъ на своитъ съселяни. Една вечеръ сънува единъ живъ сънь: прѣзъ селото минава една голѣма кола, пълна съ злато и впрегната съ нѣколко чифта волове. Всички селяни се доближавали до колата съ една малка чинийка въ ржцѣ, сипвали имъ въ тѣхъ злато и си отивали. Богатиятъ селянинъ, като вижда това, казва си: "Ето случай да разбогатѣя повече!" Отива въ избата, изважда единъ голѣмъ сандѣкъ, и отива при човѣка, който раздавалъ златото. Казва му: "Господине, чакай, и азъ искамъ". Добръ, ще ти дамъ, но ще легнешъ на гърба си, ще туришъ сандѣка върху гърдитъ си, и ще ти сипвамъ въ него злато, докато можешъ да носишъ, и ще се обадишъ. "Добръ, азъ ще нося". Турятъ му 1, 2, 3, 4, 5, 10, 15 лопати, той все мълчи. Най-послѣ той едѣа диша, задушва се и почва да вика. Оставете този сандѣкъ върху му, нека носи послѣдствията на своята лакомия! Като се събудилъ, той разбралъ, че този сандѣкъ

не му трѣбва, а трѣбва да раздаде своето богатство. Цѣлъ, пъленъ сандѣкъ е много. Сегашниятъ животъ е тежѣкъ, тежѣкъ. Азъ виждамъ - мнозина отъ васъ иматъ много такива сандѣци и искатъ да имъ турятъ повече. Добрѣ, но, ако ви турятъ, не ще може да носите. Вие трѣбва да имате любовъ, вѣра и надежда въ себе си, за да спечелите повече. Тази любовъ, вѣра и надежда трѣбва да употребите за благо на ближнитъ си. Надеждата е принципъ, който принадлежи на всички живи същества, даже и на най-малкитъ бубулечки. Слѣдователно, отъ никое живо същество не трѣбва да се отнеме този принципъ на съществуване. Щомъ вървишъ по пътя, и настѣпишъ една бубулечка, ти си я лишилъ отъ надеждата и. Нѣма да се мине много, и нѣкой по-юнакъ отъ тебе ще те лиши отъ твоята надежда.

И тъй, Павелъ казва: "Оставатъ тритъ - вѣра, надежда, любовъ, но най-голямата отъ тѣхъ е любовта".

Сега, понеже живѣете на земята започнете съ осъществяването на тази надежда. Въ какво? - Да се надѣвате, че можете да станете добри, умни, здрави, богати. Богати въ какво? - Въ добродѣтели. Да се надѣвате, че можете да поправите вашия животъ. Споредъ мене, сиромашията и богатството, това сж двѣ велики благословения, които Господъ дава на човѣка. Богатитъ хора на половина признаватъ, че богатството е благословение. Сиромаситъ не признаватъ, че сиромашията е благословение. Защо е благословение? - Защото вашето дѣте, което отива на училище, е сиромасъ, то има условие да се развива, неговата торба може да се напълни. А старецътъ, стариятъ човѣкъ не може да се разбогатѣе. Той казва: "Азъ много зная". Какво ще разпавямъ на този старъ дѣдо, който е богатъ? Той ще ви разказва, че има опитност, израелъ много години на хорото, много мому любилъ. Учителътъ не може да разказва на богатия човѣкъ. Затова Христосъ казва: "Ако не станете като малкитъ дѣца, не може да влѣзете въ Царството Божие", т. е. не може да използвате живота. И тъй, дѣцата богатѣятъ, а старитъ хора осиромашаватъ, и не трѣбва да разказватъ своитъ истории, а да учатъ. Богатитъ хора създаватъ условия да ги мразятъ другитъ. За тѣхъ казватъ: "Тѣ сж богати, но кой знае, колко сж крали, кой знае какъ се разбогатѣли тѣхнитъ бащи и дѣди!" Когато си бѣденъ, създавашъ условия да те любятъ хората и да работишъ. Бѣдниятъ човѣкъ всѣкога мисли, какво да работи, и кждѣ да отиде да работи. И затова бѣдещиятъ свѣтъ ще бѣде за бѣднитъ, а не за богатитъ хора. Да прѣведа думата "бѣденъ" - за дѣцата. За богатия човѣкъ се казва, че ще отиде на гробищата. Дѣдото остарѣва, и като отиде на другия свѣтъ, той казва: "Азъ вече старъ не ставамъ". Затова въ онзи свѣтъ, въ божествения свѣтъ стари

хора нѣма, а въ този свѣтъ има стари, има богати хора. Сегашните дѣца казватъ: “Е, да стана като дѣда си!” Младите моме искатъ да станатъ като бабите си. Никакви баби, никакви дѣдовци не ви трѣбватъ, глупава нѣщо е да бждешъ като тѣхъ. Въ Писанието думата “старъ” се срѣща често, но тя има тамъ друго значение. Думата “старъ човѣкъ” е санскритска дума, и означава проявения човѣкъ, т. е. човѣкъ, който има мъдростъ, знание, и е полезенъ за другите. А ние разбираме подъ “старъ” човѣкъ онзи, който е окуфѣлъ. Той е дѣдо, не е старъ човѣкъ. Умрѣ казватъ за него: “Е, този дъртакъ”. Майката приема съ радостъ дѣцата, а тѣ казватъ: “Нѣма да се махне този дъртакъ”. Една майка въ Варна ми разказваше: “Имамъ четири дѣщери, съ най-големъ трудъ ги изучихъ, а послѣ ми казваха, че съмъ глупава, проста. Да, докато ги изучихъ, добра бѣхъ, а послѣ станахъ глупава”. Това сж съвременните дѣщери. Тѣ сж дѣщери на безнадеждието. И тѣй, надеждата е потрѣбна, за да примири противорѣчията. Вие не може да примирите слѣдните противорѣчия: защо едни сж богати, учени, а други - сиромаси, прости. Само надеждата може да примири тѣзи противорѣчия. Вие мислите, че за първи пжтъ сте дошли тукъ на земята. Не, всички вие, които сте тукъ, имате дълга история въ миналото. Нѣкои отъ васъ не искатъ да признаятъ своето минало. Защо? Когато дѣдото или бащата на нѣкого е оставилъ много дългъ, питатъ младия: “Ти отъ тѣхния родъ ли си, внукъ ли си на еди-кого-си?” - “Не, не съмъ отъ тѣхния родъ”. Да, защото дѣдото има много борчове. Но, когато бащата или дѣдото е богатъ, синътъ казва: “Азъ имамъ дълъ тукъ”. Който не признава миналото, значи, че има много тевтери, много дългове, а трѣбва да ги плати честно и почтено. Нѣкой казва: “Не съмъ сжществувалъ въ миналото”. - Да, защото досега сто пжти си фалиралъ. А ти казвашъ: “Не казвайте, че съмъ живѣлъ, че азъ съмъ сжщиятъ човѣкъ”. Не, ще признаешъ, че имашъ да плащашъ, и ще се изплащашъ полека-лека. Дойде нѣкой слуга при васъ, и ви обере. Той е онзи на когото въ миналото ти си сторилъ сжщото. Нѣкой запали кжщата ти. Той е онзи твой кредиторъ отъ миналото, на когото имашъ да давашъ. Сега ще питате: Защо Господъ създаде така свѣта? Питамъ ви: Вие защо подписахте тѣзи полици? Вие сте искали да станете богати, а послѣ питате, защо Господъ допусна тѣзи полици. Полицитъ - това сж дяволски изобрѣтения. Човѣкъ може само своя сегашенъ трудъ да използва, а не и за бждеще да взима. Взимайте малко, и не продавайте вашето бждеще. Мисли само за днесъ, за утрѣшния день не мисли. Това е божественото учение. Онзи, който нѣма надежда, казва: “Какъ да направя тази работа?” Започва да мисли за утрѣ, за други день, слѣдъ 20 години. Въ какво си сигуренъ

ти слѣдъ 20 години, какво знаешъ за тогава? Ти не си господарь, ти си слуга, утрѣ господарьтъ ти може да те извика. Законътъ на надеждата е такъвъ: ако днесъ прѣкарате добръ, по всички правила на божественя законъ, има надежда и всички останали дни да прѣкарате по сщия начинъ. Ако днесъ сгрѣшите, всички останали дни ще прѣкарате по сщия начинъ. Слѣдователно, бждещиятъ день ще бжде такъвъ, какъвто е днешниятъ. Не казвайте: “Е, днесъ сгрѣшихъ, но утрѣ ще се поправя”. Не, днесъ, а не утрѣ. Когато човѣкъ замисли да се жени, въ него е надеждата. Дойде момъкътъ, гоцаватъ го всички, но той е недоволенъ, казва: “Азъ утрѣ ще рѣша”, отказва днесъ да даде думата си, не приема момата. Остане ли за утрѣ, той отказва. Момата, която остава утрѣ да отговори, и тя се отказва. Ти рѣшавашъ ли се да вземешъ днесъ момата? Оставишъ ли за утрѣ, нищо нѣма да излезе. Нѣкои казватъ: “Като си оправя работата днесъ, отъ утрѣ започвамъ да живѣя по Бога”. Работитъ ни сж оправени; това е лъжливо учение, че ще трѣбва ние да ги оправяме. Когато единъ ученикъ отиде въ училището да се учи, майка му и баща му сж оправили работитъ. На него не му трѣбва търговия, а учение. И когато Господъ ни праща на земята Той казва: “Синко, азъ те пращамъ на земята да се учишъ, наредилъ съмъ работитъ ти, за тѣхъ не мисли”. Ако синътъ каже: “Ами майка ми, баща ми може да умратъ”. - Майката, бащата, това сж вѣчни принципи, които никога не умиратъ. Когато майката отиде на другия свѣтъ, тя ще промишлява за своитъ дѣца много по-добръ, отколкото ако е тукъ, затова безразлично е, дѣ е тя.

И тъй, надеждата е единъ отъ великитъ принципи на земята, безъ който земниятъ животъ не може да се разрѣши добръ. Вложете въ дѣцата си надеждата, да им сж чисти ржцѣтъ и сърдцата, и да знаятъ, че тѣлото, което иматъ, е единъ храмъ, за който дѣцата трѣбва да даватъ отговоръ. Не оставяйте дѣцата си въ нечистотия! Човѣкъ, който има надежда, ходи всѣкога спретнатъ, хубаво облѣченъ, очитъ му сж винаги отворени, радостни, весели. За да развиете надеждата въ дѣцата си, карайте ги да бждатъ радостни. Какъ? - Създайте имъ такива забавления, които внасятъ радостъ въ душитъ имъ. Този законъ е не само за дѣцата, но и за мжже, и за жени. Мжжетъ да създаватъ радостъ за женитъ си, а женитъ - за мжжетъ си. Нѣма ли закона на надеждата въ свѣта, идва обезсърдчаването, а въ безнадеждистото се раждатъ всички съвременни злини, ставаме кисели, недоволни. Мжжътъ е недоволенъ, че жена му е прѣсолила яденето, сърди се, казва и: “Ти прѣзъ плетъ не си ли виждала?” Гнѣвътъ му отъ жената минава на дѣцата. На другия день мжжътъ донесълъ лошо месо, жената се сърди, хвърля го, казва му: “Ти прѣзъ плетъ не си ли

виждалъ?” Съврѣмненитѣ хора мязатѣ на английския реформаторѣ Веслей, които се оженилъ, но три деня слѣдѣ това каза на другаря си: “Не си струва човѣкъ да се жени”. Да, когато човѣкъ изгуби надеждата, да се не жени. Мома или момъкъ нѣматѣ ли надежда, да се не женятѣ, това бихѣ имѣ прѣпорѣчалѣ. Иматѣ ли надежда, ще има въ кжщата имѣ мирѣ и радостѣ. А днесѣ хората казватѣ: “Тѣзи млади сега не могатѣ да живѣятѣ, но послѣ ще се спогаждатѣ”. Не, сега, сега; каквато е любовта отначало, такава ще бѣде и въ края. Тѣй говори законътѣ на надеждата. Отѣ становището на любовта трѣбва да схванемѣ врѣмето, отѣ вѣрата - пространството, а отѣ надеждата - всички методи, начини, чрѣзѣ които този животѣ може да се развива. Ако една жена не знае да нарежда кжщата си, нѣма надежда; ако единѣ ученикъ не може да свири, нѣма надежда; ако единѣ попѣ не може да служи, нѣма надежда. Ти имашѣ упование въ себе си, че може да направишѣ нѣщо съ тази надежда. Нѣкой казва: “Какѣ мислишѣ, дали вѣрвамѣ въ Бога?” - Чудна работа, азѣ трѣбва да отговарямѣ, дали той вѣрва! Ами отвори кисията си и вижѣ! Пита ме, има ли пари. Отвори кисията си, и ще видишѣ. Отвори сърдцето си и вижѣ, има ли нѣщо тамѣ. Ако имашѣ нѣщо въ него, имашѣ надежда. Отвори ума си, и ако имашѣ нѣщо вътрѣ, имашѣ вѣра. Като ме срѣщнатѣ хората, питатѣ ме: “Ти вѣрвашѣ ли?” - Въ нищо не вѣрвамѣ. “Какѣ, безвѣрникъ ли си?” - Азѣ познавамѣ само надеждата, вѣрата и любовта. Вѣрванията, любенията, надѣванията, тѣзи нѣща съмѣ ги забравилѣ, съ тѣхѣ нѣмамѣ взимане-даване. Съ тѣхѣ иматѣ работа само онѣзи, които сѣ изгубили любовта, тѣ въздишатѣ, искатѣ любовь. Като имашѣ любовь, ти си съ нея. Като любишѣ нѣкого, то значи да имашѣ само едно прозорче и прѣзѣ него да гледашѣ. Това е криво схващане. Вие ще бѣдете любовь, вѣра и надежда. Вие ще вѣрвате, ще имате надежда, че всѣки човѣкъ може да се подигне. Когато имашѣ единѣ приятель, който вѣрва въ тебе, ти имашѣ крилъ. Когато у нѣкой приятель изгубишѣ вѣра, ти се обезсърдчавашѣ.

Когато говоря за невидимия свѣтъ, моитѣ и вашитѣ разбирания по това сѣ диаметрално противоположни. Всички нѣща, които сѣ далечѣ отѣ насѣ, сѣ невидими, а всички, които сѣ близо, сѣ видими. Слѣдователно, далечнитѣ нѣща отѣ насѣ, за които трѣбва да пжтуваме, сѣ невидими. Но, ако се отдалечимѣ отѣ видимия свѣтъ, и той става невидимѣ. Значи, видимиятъ и невидимиятъ свѣтъ подразбиратѣ пространството. А сегашнитѣ хора подразбиратѣ невидимия свѣтъ като нѣщо невъзможно. Свѣтътъ, къмѣ който се стремимѣ, наричатѣ невидимѣ, а азѣ го прѣвеждамѣ далеченѣ свѣтъ. Човѣшкиятѣ животѣ, който е далеченѣ за една мравка, е невидимѣ животѣ за нея.

Такъв е за нас, напрімър, ангелският живот. Когато дойдем до положението да разбираме и чувствуваме като тях, ще разберем този живот. Той е прѣкрасен. Тамъ нѣма смъртъ, нѣма свещеници, търговци, сждилища. Ще кажете: “Ами тогава какво има?” Че сждията какво прави? - Праща хората въ затвора. Търговецътъ какво прави? - Като нѣкой бирникъ, хване нѣкого, оберс го. Въ онзи свѣтъ има братство и сестринство. Като отидешъ тамъ въ нѣкой дюкянъ да си купишъ нѣщо, търговецътъ нѣма да ти иска пари, но ще ти каже: “Голѣмо удоволствие ще ми направишъ да си вземешъ, каквото искашъ, безъ пари.” Ако гадешъ пари на търговеца, той ще се обиди, и ще ти каже да си излѣзешъ вънъ. Вземешъ ли гаромъ, той ще те покани и другъ пжтъ да отидешъ при него. Онзи свѣтъ е приложилъ надеждата именно въ този смисълъ, а въ физическия свѣтъ схващанията сж тъкмо обратното. Ако отидете въ ангелския свѣтъ ще видите, какви красиви, стройни хора има тамъ, не приличатъ на васъ. Като отидете при тяхъ, ще кажете: “Да бѣгаме оттукъ, този свѣтъ не е за насъ.” Затова религията е наука, която учи хората на законитѣ на любовта, вѣрата и надеждата. А днесъ хората учатъ всичко, но не и тѣзи нѣща.

И тъй, надеждата е бждещата велика наука, която ще осмисли живота на земята, ще ни научи, какъ да прѣустроимъ училищата, сждилищата, какъ да се хранимъ. Въ този бждещъ свѣтъ гробища нѣма да има, и тогава Христосъ ще дойде. Тази земя, въ която сега живѣемъ, ще се прѣустрои. Този свѣтъ ще потъне подъ водата, нови континенти ще се създадатъ, новъ въздухъ ще има. Ако Христосъ дойде сега на земята, какво ще намѣри? Всѣки ще го посрѣщне съ едно прошение - коя отъ мъжа си се оплаква, кой отъ брата си, кой отъ сестра си. Христосъ ще каже: “Азъ не идвамъ съ тази цѣль - да сжда хората, азъ идвамъ да донеса миръ, любовь, вѣра и надежда”. Сега свѣтътъ се сжди, а нѣма Христосъ да го сжди, той дава нова заповѣдъ на любовь и пита: “Когато дойде Синъ челоувѣчески на земята, ще намѣри ли вѣра, ще намѣри ли хора готови да възприематъ това учение?” Той казва: “Ако имате любовь, ще упазите моето учение, ще приложите тѣзи три велики закона”. Свѣтътъ ще се подобри, има условия за подобряването му. А днесъ се говори за нѣкаква сжда, но това е странично учение. Сега нѣкои казватъ: “Свѣтскитѣ хора сж невѣрующи, нѣмаме надежда въ тяхъ”. Е, тогава нека евангелиститѣ, нека католицитѣ приложатъ това учение. Но и между тяхъ има недоразумѣния. Какво е това служене! Питамъ: Вие, евангелисти, католици, търговци, доктори, адвокати, макива ли сте се родили? Не, отпослѣ сте си турили тѣзи фирми. Тогава, защо сж тѣзи недоразумѣ-

ния? Като разберемъ основно, защо сме дошли на земята, ще можемъ да приложимъ великия законъ на надеждата, и нѣма да питаме: има ли Господъ или не, а ще питаме: прилагаме ли законитѣ на любовта, вѣрата и надеждата? Прилагаме ли тѣзи закони, разбрали сме, защо сме дошли, и недоразуменията ще изчезнатъ. А сега какво правятъ хората? - Сгрѣшихъ нѣкой, хайде 3-4 години въ затвора, или църквата го отлъчва. И всички хора все свѣта оправятъ! И които вѣрватъ въ Бога, и които не вѣрватъ въ Бога, все колятъ и бѣсятъ. Казвамъ: И едниѣ и другиѣ сж подъ еднакъвъ знаменателъ: и ти, който вѣрвашъ въ Бога, ме обирашъ, и ти, който не вѣрвашъ въ Бога, ме обирашъ. Каква разлика има между тѣх? Ако вѣрующиятъ ме обира, а невѣрующиятъ не ме обира, казвамъ, че въ този послѣдния има нѣкакъвъ принципъ, нѣщо хубаво въ душата му, което хората не виждатъ. Ето защо бихъ желалъ, ние да постѣпваме малко по друго-яче.

Това учение е потрѣбно за васъ, вие трѣбва да живѣете на земята, трѣбва да бждете здрави, щастливи и блажени. Каквото искате да направите, не може да го осъществите, ако нѣмате любовъ, вѣра и надежда. Всичко е скрито въ тѣзи три велики принципа - любовъ, вѣра и надежда. Ако ги разбирате правилно, ако ги разработвате въ себе си, ще бждете силни, мощни, ще имате радостъ, упование и сила въ живота си.

Това е учението, което Христосъ е проповѣдвалъ, като е дошълъ да примири хората съ Бога. Какъ? - Като ги научи, какъ да живѣятъ. Това не е вѣрване, а е велико изкуство. Нѣма по-велико изкуство на земята отъ това - да се научишъ, какъ да живѣешъ. Това трѣбва да научимъ! Млади, стари, майки, бащи, сестри, братя, приятели, господари, слуги, всички трѣбва да се научатъ да живѣятъ разумно, да има миръ и съгласие между всички.

И тъй, приложете това учение, напуснете всички ваши стари възгледи, т. е. не ги изхвърляйте, а ги турете като торъ. На вашитѣ стари вѣрвания присаждайте нови клончета. Всичко въ свѣта трѣбва да се използва. Тази опитностъ, която имате, е отлична, направете крачка напредъ!

Приложете закона на надеждата, да бждете въскога радостни, и да не знаете, какво е обезсърчение. И послѣдентъ бѣднякъ да станешъ, пакъ да не се обезсърдишъ, защото въ твоята душа ще има нѣщо, което никоя сила не може да ти го отнеме. Вие имате сили, скрити богатства въ себе си, които съвременната наука дори и не подозира, макаръ че ги констатира. Има нѣща, които човѣкъ не може да научи отъ книгитѣ. Ако едно дѣте се подложи на магнетиченъ сънъ до пета степенъ, въ него ще се развиятъ особени способности, и това дѣте

може да ви каже, какво става въ Америка, може да опише болестта на нѣкой боленъ, и съ това да прѣдпише най-ефикаснитѣ лѣкарства. Какъ става това? - Човѣшката душа още не се е напълно проявила; у човѣка има сили, които чакатъ най-благоприятни условия за развиване. Ако вие се освободите и влѣзете въ свободата на божествения животъ, ще научите всичко. Ако схващате Бога като всеобемна любовъ, въ която животътъ може да се прояви, ако го схващате като сжщество, което гледа съ най-голъмо благоволение къмъ най-малкитѣ и най-голъмитѣ сжщества, той ще ви въздигне. Схващате ли Бога като сжщество, което само чака да наказва, той нѣма да ви помогне. Схващайте го като сжщество на благодѣтелство, сила, въ което нѣма смъртъ. При такова разбиране на Бога, въ васъ ще влѣзатъ двата принципа на вѣра и любовъ. Слѣдъ 20-30 години Богъ ще ви повика при себе си да види, какво сж научили неговитѣ дѣца, и послѣ пакъ ще ви прати на земята. За всички има работа. Като види, че сте научили уроцитѣ си, ще ви прати да служите въ великата вселенна. Въ този животъ всѣка душа ще задоволи всички ламтежи, които тя има. Нѣма желание на душата, което тя да не може да осжществи. Но кога? - Когато свършимъ това велико училище, въ което се изучава законътъ на надеждата. Бихъ желалъ всички, които слушате за надеждата, да излѣзете отпукъ радостни. Имате ли радостъ, всичко е добро у васъ. Мома, която пѣе, работитѣ и вървятъ добръ, лесно мете, работи. Отвори прозорцитѣ, весело и е. Нѣкоя мома мълчи, лошо е положението и, изгубила е надеждата си.

Затова бихъ желалъ, каквото и да правите, да пѣете. Стари, млади, пѣйте! Който иска да бжде младъ, трѣбва да пѣе, да се радва. Прѣстанешъ ли да пѣешъ, твоята работа е свършена, ти си една баба или единъ старъ дѣдо, и всички казватъ: "Богъ да го прости!" Ще дойдатъ твоитѣ роднини, ще те оплачатъ. Казвамъ: Да, Богъ да те прости, защото не знаеше да пѣешъ и да се радвашъ. Ако не искате да ви поливатъ върху гроба, да ви четатъ молитви, пѣйте, радвайте се!

И тѣй приложете надеждата въ живота си. Въ надеждата нѣма меланхолия, скърбъ, отчаяние. Въ нея има само радостъ и веселие. По това се познава този божественъ принципъ.

Бесѣда, държана въ гр. Русе
на 16 Януарий 1920 г.

Великденски подарък

Кой е най-добрият начин за отпразнуване на Великденския празник? Всичко каквото има човъкът, трябва да се тури въ действие.

Сега за вас младежите могат да се правят големи реформи. Ако вие не се свържете съ законите на Природата, ще имате същите резултати както възрастните. Трябва да започнете съ тѣлото си. Напримѣръ, знаете ли какво е набиране на пикочна киселина въ човѣшкия организъмъ или какво е слабо дишане. Послѣ, знаете ли на какво се дължи оная вътрѣшна инертностъ, онзи мързелъ у човѣка. Има единъ "Свещень" мързелъ у човѣка. Хората го наричатъ свещена почивка или свещень покой, да нѣма мъжноти и страдания. Човѣкъ иска да е тихъ и спокоенъ, да се намира въ бездействие. И тъй, на васъ младите казвамъ - за да бъдете силни и здрави, трябва да използвате сутрешния въздухъ и слънчевите лъчи. Защото утрѣ, като заболѣе човѣкъ, той може 10-20 лѣкари да вика, но положението нѣма да се подобри. Ще мине година, двѣ, три и той ще изгуби способността да се учи и да бжде сръченъ. Болестите разрушаватъ организма. Всички лѣкари са турени да пазятъ отъ болести човѣка, но до днесъ не сж успели.

Животътъ на човѣка трябва да се измени коренно. Азъ забѣлявамъ по вашите лица, по строежа на кръвоносните съдове една неправилностъ. Млади хора на 22 години, а имате едно преждевременно остаряване и това преждевременно остаряване произтича отъ натрупване на известно количество пикочна киселина и отрови въ организма на човѣка. Послѣ набирането на варъ. Тази варъ се втвърдява въ организма и се образува склероза. Артериите се втвърдяватъ, вените, мозъкътъ не може да мисли. Дробоветъ се втвърдяватъ и най-сетне цѣлиятъ организъмъ и човѣкъ заминава за другия свѣтъ.

Старите хора казватъ, че човѣкъ не трябва много да мисли. Човѣкъ като говори въ тона има склероза. Ама трябва да ядемъ всичко, каквото намѣримъ. Въ такъвъ случай храната е само притокъ за ускоряване на тѣзи болестни състояния. За да яде правилно човѣкъ, въ яденето трябва да взѣма участие цѣлиятъ организъмъ, умътъ, сърцето, волята и всѣка клетка.

Живата природа е направила кжщата на човѣка съ много прозорци. Турила е милиарди прозорци, прѣзъ които да прониква прана и жизнена енергия, за да се обновява постоянно организма на човѣка. Тѣзи прозорци трябва да бждатъ чисти и отворени, а не задрѣстени.

Натрупването на прахъ става не само по кожата, но и въ вътрѣшните органи чрѣзъ натрупване на киселини и отрови. И ако у

васъ нѣма една трѣзва мисль, казвамъ ви, става едно вжтрѣшно подпушване на клетките и на порите.

Та първото нѣщо, трѣбва да отворимъ порите на тѣлото, а тези пори се отварятъ чрѣзъ вода. Най-първо ще научите магнетическото свойство на водата. Безъ вода не може да има никаква култура. Сега вие младите знаете ли колко вода трѣбва да употребявате? Тя е проводникъ на магнетизма. Когато изучавате темперAMENTите, забелязвате, че у нервните хора кожата става суха. Въ сухите хора ставатъ бързи изпарения, вследствие на което тази влага въ организма изчезва. При силните изпарения се ражда сухия темперAMENTъ. Човѣкъ става нервень, неспокоень, не може да спи спокойно, не може да мисли спокойно. Затова ще употребявате вода. При това водата, която трѣбва да остане въ вашия организъмъ, трѣбва да бѣде най-чистата вода. Има извѣстни мускули, извѣстни части на тѣлото, които трѣбва да бѣдатъ абсолютно чисти. Човѣкъ трѣбва да бѣде чистъ, за да може тази вода да се филтрира.

Ако това филтриране става неправилно, тогава всички нечистотици отъ храната проникватъ въ кръвните клетки или въ водно или газообразно състояние. Тези газове преминаватъ прѣзъ порите на тѣканите на цѣлия организъмъ. После започватъ да се съгъстяватъ и образуватъ чувствителни втвърдявания. Ето защо е необходима водата, за да изхвърли тѣзи нечистотици.

Сега, да се освободите отъ тѣзи мисли, симптомите на болестите, ще мислите за благотворното влияние на водата. Азъ не обичамъ да говоря за лошите влияния, за да не се запечатватъ въ съзнанието ви и дето ходите постоянно да мислите за болестите.

Но, казвамъ сега на васъ прѣзъ този сезонъ отъ Великденъ нататъкъ, всѣка сутринъ излизайте всрѣдъ природата и употребявайте най-малко единъ-два часа въ дълбоко дишане, въ приемане на вода и храна съ най-добри мисли. Ако искате да бѣдете здрави и силни, туй ще правите всѣки день. Като се върнете у дома, ще започнете една сериозна работа, ще учите. Непрѣменно ще го направите.

Научете се да дишате правилно, широко и дълбоко! Като ви наблюдавамъ нѣкой пѣтъ, мисля че миришете нѣкое цвѣте, а вие дишате. Не, всѣки отъ васъ може да диша дълбоко. Научете се да бѣдете господари, да управлявате своето дишане. Нѣкой пѣтъ усещате като че ли нѣкой ви противодейства. За да бѣде дишането ви пълно, трѣбва да си отворите всички пори. А това ще стане чрѣзъ водата.

Дишането не трѣбва да става само чрѣзъ дробовете, но и чрѣзъ кожата и чрѣзъ всѣка една клетка - туй е здравъ човѣкъ. Споредъ присовата диагноза всички болести започватъ отъ тамъ, че порите

на човѣка сж запушени и заболяватъ известни органи. Съ тия нечистотии се запушватъ каналитѣ на грѣбначния стѣлбъ. Щомъ се запушватъ тия каналчета, жизнеността на човѣка се губи. Живата енергия, която трѣбва да освѣжи организма, идва отъ грѣбначния стѣлбъ. Мозъкътъ на грѣбначния стѣлбъ има такова свойство да поддържа праната или жизнената енергия отъ въздуха и да я прѣдава на цѣлия организъмъ. Вие знаете какъ това става и въ растенията - осмоза и всмукване. Природата има единъ процесъ, който предава, другъ който приема. Има известни енергии, които текатъ къмъ центъра, а други отъ центъра навънъ. И тамъ кждѣто се срещнатъ тези енергии се образува тази дѣятелностъ на живота. Щомъ туй вътрѣшно течение се подпуши, тогава се образуватъ тези болестни състояния - нервностъ, съмнение, подозрение. Послѣ става подпушване на кръвообращението или въ артериалната, или въ венозната системи. Въ артериитъ нѣма достатѣчно чиста кръвь за хранене, а венитѣ сж подпушени изцѣло. Нечистотиите вместо да се изхвърлятъ навънъ оставатъ въ кръвьта и сега млади хора на 25 години у тѣхъ има едно натрупване на нечистотии. Това натрупване не е органическа жива материя, но това сж слоеве на мазнини, непотребни полуорганични вещества, които при най-малки условия даватъ възможностъ на различни микроби да навлѣзатъ въ кръвьта и тѣй се явяватъ разни болести. Затова вие ще се попишвате задъ ушитѣ. Тази пълнота трѣбва да изчезне. Послѣ гуша отъ васъ никой не трѣбва да има. Тази частъ на костта задъ ушитѣ трѣбва да се вижда, да не се напълни съ мазнини. Всички трѣбва да се прѣдадете на единъ спартански режимъ. Ще работите върху тѣлото си, за да бъдете здрави и силни. Ако вие като окултни ученици не можете да дадете единъ образецъ на свѣта, какво ви струва окултната наука.

Най-благоприятното врѣме е сега. Нищо повече. Всѣки единъ день отъ априлъ струва десетъ златни лева за васъ. Или туй, което може да вземете отъ априлъ, никждѣ не можете да го вземете, въ никоя друга аптека не се намира. Ами че вие сега вода газите, жадни ходите. Вие сега въ единъ месецъ отгоре, можете да наберете такава енергия, да станете толкова свежи, жизнени, радостни, пълни съ идеи, че кждѣто ходите да носите нѣщо свежо съ себе си. Пъкъ вие сега сте скържави. А тази магнетична енергия като че ли заразява хората. Всички искатъ да бъдатъ свежи, бодри, здрави. Сега като стоите, нѣкой ви мисли, че сте философъ замисленъ. Какъвъ ти философъ - той трѣбва да бъде здравъ човѣкъ!

Въ човѣка трѣбва да се роди желание да работи за приложение то на тези методи.

Сега като излизате средъ природата, вие стоите отпуснати, заемате едно пасивно положение и като вървите пакъ ходите отпуснати. Така не бива, трѣбва да се научите да ходите съ будно съзнание. Послѣ съзнателно трѣбва да вземете участие въ всѣко нѣщо. Сега вие знаете, че природата не обича хилавитѣ хора, понеже тя е сложила богата трапеза и когато нѣкое дѣте не обича да се ползва отъ храната и тя има особено мнение за него: че то не е отъ много умнитѣ дѣца.

И сега като се съберете, образува се едно натегнато състояние. А то трѣбва да бжде на жизненостъ, на здраве, на богато разположение. Ще се образува едно течение, общъ потокъ между всички. А сега, като се покажатъ на нѣкой болезненитѣ състояния, той се уплаши. Но ние ще почнемъ отъ здравата страна.

Ако имате разтупване на сърдцето, това показва натрупване на отровни газове, никочна киселина и млѣчна киселина. Тогава вжтрѣшната природа на човѣка казва: "Слушай, вода ти трѣбва. Трѣбва да филтрирашъ тия отрови - киселини и газове". А хората казватъ: "Сърцебуене имамъ". Хм... сърцебуене... Или сте неспокоенъ, не можете да заспите. Станете, стоплете вода, изпийте една, двѣ, три, четири, петъ чаши врѣла вода и когато се изпотишъ, взѣми суха кърпа и направи едно хубаво трѣкане - тѣй, хубаво по цѣлото тѣло - по ржцѣтъ нагорѣ, по тѣлото надолу, тѣй хубаво да се масажирашъ, ще се облѣкчишъ и пакъ ще изпиешъ една чаша врѣла вода. Може да капнешъ десетъ капки лимонъ, за да се възстанови топлината.

Направете този опитъ да видите какво ще бжде вашето състояние. Ще го направите не веднѣжъ, не два пжти, но всѣки день - най-малко два пжти прѣзъ седмицата.

Прѣзъ този сезонъ трѣбва да го направите. Нали искате да се чистите. По този начинъ ще се отворятъ всички пори на тѣлото ви, ще се подобри кръвообращението ви и ще дойде едно прииждане на прана у васъ. И слѣдъ това седнете тихо и спокойно и започнете да дишате. Концентрирайте си мисълта нагоре и започнете да приемате тия магнетични течения отъ пространството.

Може изведнѣжъ да нѣмате успѣхъ, но като постоянствате месѣцъ, два, три да дишате и пиете гореща вода, ще се усетите освежени.

Човѣкъ трѣбва да излиза навѣнъ на чистъ въздухъ и да диша. Всѣкога, когато ви остане свободно врѣме - половинъ часъ, използвайте го да дишате. Можете ли отъ нѣкъдѣ да вземете най-хубавата вода - да не ви мързи. Може да е на десетъ километра далечъ, но идете и си вземете единъ литъръ отъ най-хубавата вода. Вие сега като ходите на Витоша защо всѣки да не си вземе по една манерка вода.

Въ свѣта болѣсти не съществуватъ, а има само болѣзни състояния. На съврѣменнитѣ хора и на цѣлото човѣчество задачата е да се освободятъ отъ своите натрупвания и нечистотии. Затова сж препорѣчвали древните мисне и чистене. Ще пиете 4-5 чаши врѣла вода, докато се изпотите хубаво. Послѣ трѣбва да имате една гжба и една кърпа да се измиете отъ потѣта. Всѣки въ стаята си може да направи едно обтриване 2-3 пжти въ седмицата най-малко и ще придобие приятна свежестъ. Туй ще правите като единъ нарядъ. Слѣдъ туй съ една кърпа ще си изтриете тази влага хубаво.

Туй ще го правите десетъ седмици - отъ 25 априлъ до 4 юлий. Слѣдъ десетъ седмици ще видите какъвъ резултатъ ще имате. Туй ще се прави или сутринъ, или вечеръ. Съ топлата вода това е хубавото, че нѣма опасностъ да се простудите. За фрукциитѣ, кой кога има врѣме тогава ще ги прави. Вдишкитѣ ще ги правите единъ и половина часа най-малко, за да можете да наваксате енергия за прѣзъ зимата.

Помнете едно: Никакъвъ мжрзелъ. Сутринъ като ставате нѣма да казвате: Спи ми се. Това е леностъ. Като изпълните този нарядъ, ще се яви едно изтъняване. Именно това е хубавото. Азъ искамъ да изтънеетѣ. Това да не ви плаши. Това е оформяне на тѣлото.

Духовната страна на упражнението: прѣзъ тѣзи два и половина месеца за никакви болѣсти нѣма да мислите. Ще мислите за единъ свѣтъ дето нѣма болѣсти. Цѣлата природа диша животъ и свежестъ. Слънцето е пълно съ животъ, който изпраща на земята. Тѣзи упражнения трѣбва да станатъ единъ навикъ.

Какъ се познава здравето? Като се срещнатъ двама здрави хора винаги се сприяеляватъ. Човѣкъ, който обича, е здравъ човѣкъ. И щомъ дойде до едно състояние да не може да обича, ще знаете, че това е едно болѣзнено състояние, макаръ че още не е органически боленъ.

Трѣбва да има едно разширяване, да обичашъ всичко живо, трѣбва да се образува една обмѣна на обичъ. Свещено правило е: Никой нѣма да търси да го обичатъ, но всѣки ще търси да обича. И като обича, да се радва, че е проявилъ нѣщо. Всѣки може да обича. Стани положителенъ. Всички хора, които обичашъ сж положителни въ възходяща степенъ. Да любишъ, значи да бждешъ като Бога. Законътъ на Любовта е: Като Бога да бждешъ. Богъ взима инициативата въ всичко. Въ свѣта ще въплатимъ Бога въ себе си. Работите ще вървятъ. Тогава ще употребишъ сжитѣ качества на Бога. Ще се стремите да обичате и да сте доволни, че проявявате туй свещено правило.

Сега ще направите хороскопъ на тази лѣкция - 24.04.1927 год. Недѣля вечеръ.

- Хубавъ подаръкъ ни дадохте. Благодаримъ!

- Ще го приложите. Като влѣзете въ свѣта трѣбва да се отличавате. Да имате за помагане комуто и да е. Една ваша опитностъ ще бжде това.

Бесѣда отъ Учителътъ прѣдъ
група млади приятели въ Търново.

24 Априлъ 1927 год.

СЪДЪРЖАНИЕ

РАЗУМНИЯТЪ ЖИВОТЪ.	4
Качества на разумния животъ	5
Правила на разумния животъ.	20
Съзнателниятъ животъ като забава.	47
Царе - слуги на Господа	60
ТРИТЪ ОСНОВИ НА ЖИВОТА	69
Любовъта.	70
Върата	84
Надеждата	106
Великденски подаръкъ	121

Петъръ Константиновъ Джновъ
РАЗУМНИЯТЪ ЖИВОТЪ
ТРИТЪ ОСНОВИ НА ЖИВОТА

© ИК "Жануа '98"
(тел.: 9 893 897, факс: 987 87 30)
Предпечатна подготовка: екип Стара Загора
Второ издание, София, 2002
ISBN 954-9589-57-9